OGLINDA LUMII

11 MARTIE 1933

ANUL XII •

No. 11

Robert Montgomery și
mon Novarro—il re-
oaşteţi cu capul
joacă cu Lily
-a... groapa
nici

LIOTECA UNIVERSITĂ
27 MAR

20 PAGINI
LEI 5

Boli cari au nevoie de tratamentul sanatoriilor

Există boli cari nu se pot îngriji, în mod convenabil nici acasă, nici la spital. Sunt boli de sanatoriu, monopolul terapeuticei speciale a acestor stabilimente. Mai mult decât atât: sanatoriile au sfârşit prin a constitui un capitol special şi apreciabil al medicinei, atât din punctul de vedere al diagnozei cât şi din acel al tratamentului. Medicul care îi supraveghează pe bolnavi, timp de câteva săptămâni, într'un anume fel, la el acasă, este în măsură să-şi dea seama de starea lor mai bine decât medicul obişnuit sau medicul de spital. In adevăr, observaţiile pe cari el e în stare să le facă sunt din multe puncte de vedere mai complecte, căci el nu numai că observă pe bolnavul care şi-a păstrat libertatea de mişcare, ci pe bolnavul care trăeşte sub influenţa condiţiunilor creiate după date alese în mod sistematic.

Lucrul acesta nu e de loc neglijabil, când e vorba de darea unui diagnostic; o mulţime de factori, atât individuali, cât şi generali, contribuie să dea unui diagnostic cât mai multe şanse de reuşită. La fel de favorizat este şi tratamentul. Nicăeri altundeva nu se pot stăpâni mai bine şi mai sistematic, decât într'un sanatoriu, condiţiunile de viaţă şi nicăeri altundeva nu se dispune de mijloace şi de remedii susceptibile să influenţeze atât de profund, evoluţia fizică şi psihică a bolnavului. Medicul sanatoriului are la dispoziţia lui, nu numai arsenalul complect al terapeuticei, dar e secundat şi de factorii climaterici, de frumuseţea poziţiilor localităţii, de alternanţa ordonată a odihnei şi mişcării, a singurătăţii şi a vieţii în societate.

Remediile sale sunt, deci, mult mai numeroase decât cele pe cari le-ar putea pune la dispoziţia unui bolnav ce stă acasă la dânsul. Toate elementele naturii în mijlocul căreia e situat sanatoriul îi vin în ajutor, deoarece medicului îi este mult mai lesne să sondeze organismul pacientului în casa lui decât în casa lor.

Aşa se explică dece, în ultimele decade, sanatoriile au adăogat medicinei un capitol în plus, dobândind o reputaţie crescândă, graţie comodităţii şi metodelor lor, inspirate de progresele medicinei ştiinţifice.

Nu vorbim de stabilimentele speciale, precum sunt sanatoriile pentru tuberculoşi (a căror necesitate nu poate fi pusă de nimeni la îndoială), nici de casele de sănătate destinate tratamentului bolilor mintale.

La început, sanatoriul era mai mult o casă de sănătate. Chiar în epocile în cari viaţa materială era mai bună şi mai puţin istovitoare decât astăzi, erau cazuri de pierdere a forţelor, pe cari nu reuşia să le vindece nici o vilegiatură, nici o călătorie de plăcere. Din contră, „slăbiţii" aceştia, cari erau bolnavi veritabili, nu trăgeau nici un folos depe urma peregrinărilor în cari erau purtaţi. Intrerupând felul lor obişnuit de existenţă şi căutând o recâştigare a puterilor într'un mediu străin, sau la ţară, bolnavii aceştia vedeau cum fenomenele de sfârşeală isbucnesc cu o violenţă dublă. Ştim astăzi, că stările acestea de slăbire fizică nu sunt altceva decât un simplu surmenaj, menit să dispară după o odihnă suficientă, dere anatomic şi fiziologic, dar mai ales din punct de vedere al tratamentului practic, numărului acestor lipsuri constituţionale.

O altă boală de sanatoriu, care se observă destul de des, în zilele noastre, este ceeace se numeşte în mod vulgar, pierderea bruscă a energiei.

De obiceiu nimic nu o prevesteşte, căci persoanele în cauză prezintă, până'n ultima clipă, graţie unei consumaţiuni extreme a rezervelor fizice şi psihice de cari dispune organismul lor, aparenţa unor oameni perfect sănătoşi. Dar sănătatea lor nu e de multă vreme, de-

(Foto New-York Times)

Un bolnav al cărui tratament consistă în a asculta liniştit valurile de armonie ale orchestrelor simfonice (la radio, bineînţeles) şi a admira natura înflorită a începutului primăverii.

Ştim, de asemenei, că e absolut necesar să examinăm stările acestea cu metodă, indiferent dacă e vorba de alterări organice sau psihice. Or, aceasta nu-i cu putinţă decât într'un sanatoriu.

Spitalul e destinat tratamentului bolilor mai precise şi medicul obişnuit, la rândul său, va fi mai rar în măsură să dea pacientului altceva decât medicamentele puse la dispoziţia lui de ştiinţa terapeutică. In nici un caz el nu ar putea să procure bolnavului odihna şi destinderea indispensabile tratamentului acestor stări de epuizare, cari trebuesc rânduite, cele mai adesea, în categoria insuficienţelor de nutriţiune celulară şi cari nu se pot vindeca, în mod spontan, fără ajutorul unor remedii speciale. In felul acesta, multe fenomene înglobate altădată în noţiunea, ceva mai vagă, a arteroslerozei, aparţin, de fapt, din punct de vecât o sănătate fictivă, deoarece adevărata sănătate se caracterizează, printr'un surplus, totdeauna disponibil, de rezerve organice. Tratamentul acestor afecţiuni nu e deloc posibil acasă ori la spital. Cel mai bun tratament constă în a-i smulge pe bolnavi din felul lor obişnuit de existenţă şi sanatoriul se arată, tocmai în aceste cazuri, ca fiind agentul terapeutic prin excelenţă.

Vin apoi depresiunile mintale. Melancolia este forma cea mai frecventă ; cauzele ei nu se cunosc încă. Pubertatea, vârsta de 40 ani, la bărbaţi şi la femei, bătrâneţea favorizează, net, apariţia unor asemenea stări ipohondrice.

Uneori acestea sunt însoţite de ideia fixă a sinuciderii şi în acest caz, sanatoriul nu oferă, întotdeauna, o garanţie terapeutică suficientă. Totuşi, psihiatrii posedă o experienţă destul de sigură pentru a distinge cazurile în cari bolnavul nu face decât să jongleze cu ideia sinuciderii de acelea în cari ideia morţii este realmente o obsesie. Melancolicilor cari intră în prima categorie sanatoriile le oferă cea mai bună sursă de odihnă, căci bolnavii aceştia acresc nu numai propria lor viaţă, dar şi viaţa celor din preajma lor, ceeace provoacă deseori, adevărate catastrofe familiare.

O şedere, mai lungă ori mai scurtă, după gravitatea cazului, într'un sanatoriu, face să dispară stările acestea de depresiune mintală.

De-asemeni, nicăeri nu se procedează cu atâta uşurinţă la curele de desintoxicare ca în sanatorii, mai cu seamă când e vorba de cazuri, nu prea grave, de intoxicare alcoolică ori provocată de consumarea stupefiantelor. Numai intoxicarea cu cocaină necesită un tratament mai special. Plăcerea tutunului, de care atâţia oameni se trudesc, zadarnic să se desbare, poate fi, de opotrivă, combătută, printr'o cură relativ scurtă în indiferent care sanatoriu.

Insă tratamentul alimentar, (dietetic) rămâne unul din domeniile terapeutice esenţiale ale sanatoriului. Bucătăria acestor stabilimente e o bucătărie prin excelenţă de regim. Toate bolile de nutriţie, ca diabetul, guta, obesitatea necesită un tratament sever şi prelungit, pe care numai sanatoriul e în măsură să-l ofere, fără nici un inconvenient. Insă eficacitatea tratamentului de dietă depăşeşte, astăzi, cadrul bolilor de nutriţie propriu zise. El se aplică, cu succes, unei întregi categorii de stări morbide. Astma, predispoziţia pentru catarurile intestinale, dispepsiile şi chiar bolile de piele sunt ameliorate, dacă nu chiar vindecate complect prin regimul alimentar dintr'un sanatoriu. De pildă, cura lui Gerson sau hrana compusă exclusiv din alimente crude şi fără sare, cunoaşte un extraordinar succes, chiar în anumite forme ale migrenei, boli nervoase şi sciatică. Sanatoriile sunt deci anume indicate pentru vindecarea acestor suferinţi diferite.

La fel de utile sunt pentru convalescenţele după o gripă acută ori o pneumonie.

In practică, şederea într'un sanatoriu e de cele mai multe ori inpracticabilă, din cauza cheltuielilor mari pe cari le necesită. Dar nu mai puţin adevărat este că costul preţurilor de întreţinere ar fi considerabil redus dacă şi numărul pacienţilor internaţi ar spori. Bolile, a căror îngrijire în sanatoriu se impune, sunt prea numeroase şi nu se exagerează deloc când se arată importanţa lor şi nevoia pe care o prezintă prosperitatea acestor clinici privilegiate.

Redacţia şi Administraţia Bucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
Palatul «EMINESCU» (S. A.) Telefon 325/34 şi 325/35

Abonamente: pe un an 250 lei, pe 6 luni 125 lei

Richard Wagner

te nebună. Compusese deja operele **Rienzi, Lohengrin și Tannhäuser** și era dornic de noui inspirații. Deci îl atrăgeau noui figuri de femei. Pleacă la Bordeaux, unde petrece câteva luni în mijlocul familiei Laussot. Jessie și Richard se înțeleg de minune. Iar soțul e ocupat cu afacerile vinicole. Totul ar fi minunat, dacă soția lui Wagner, bănuind că e trădată, nu l-ar avertiza, prin câteva scrisori scandalizate, pe soțul lui Jessie, de ce se petrece în casa lui. Richard e silit să părăsească orașul, somat de poliție. Pocăit, se întoarce la Zürich, unde locuia Minna convins că va trăi lângă dânsa, până la sfârșitul vieții sale. Dar vai! se înșela amarnic: multe alte furtuni aveau să turbure căminul lor. Galeria femeilor și aventurilor lui Wagner, abia începea să defileze.

MUZA LUI NEDEPAȘITĂ: MATHILDE VON WESENDONK

Instalat, în Ianuarie 1850, la Zürich, după ce fusese exilat din Germania, pentru participarea lui nechibzuită la o mișcare revoluționară, Wagner nădăjduia să înceapă o viață complect nouă cu... vechea lui soție. Dar natura tumultoasă a artistului se opunea acestui gând. Richard face cunoștință cu cea mai frumoasă, mai delicată și mai inspiratoare ființă de care i-a fost dat să se apropie în viață și sentimentele lui complicate se agită grav.

Mathilde von Wesendonk, muza lui Wagner.

Este vorba de Mathilde von Wesendonk, soția unui mare bogătaș, în vârstă de douăzeci de ani, răpitoare prin liniile distinse ale feței și trupului său și cu gusturi înăscute pentru artă.

Pe de-asupra pricepe, admirabil, geniul colcăitor al lui Wagner. Acesta îi împărtășește toate proectele sale artistice, pentru ca, apoi să-i declare irezistibilele lui simțiminte de iubire. «Ceeace compunea dimineața, a mărturisit, mai târziu, iubita lui, obișnuia să-mi cânte, seara, la pian, între ora cinci și șease, când amurgia. Aducea cu sine viață, ori unde s'ar fi aflat. Când intra uneori în camera mea, vizibil obosit și abătut, era interesant de văzut cum, după un scurt moment de odihnă, norii adunați pe fruntea lui se risipeau, în timp ce, în ochi, i se aprindea o văpaie, când se așeza la piano. Lui singur îi datorez cele mai mari clipe din viață».

In anii aceștia laborioși când geniul său, liberat de toate constrângerile tradiționale, lua însfârșit avânt, Wagner era pătruns de o dublă dorință: să posede o casă de țară, surâzătoare și liniștită, cu o grădiniță cu flori și să aibă lângă dânsul «o inimă, o minte, un suflet de femeie, care să-l înțeleagă pe de-antregul, căreia să i se poată desvălui **în întregime**».

Anul 1857 îi aduce împlinirea acestui dublu vis, Otto Wesendonk, soțul Mathildei, îi dărui o vilă țărănească la marginea Zürichului, iar Mathilde deveni tovarășa lui nedespărțită. Sus, în camera de lucru, stăteau cei doi amanți, iar jos, ghemuită în supărări se căina nefericită Minna. E drept că muza lui Wagner se arată cum nu se poate mai favorabilă căci, sub stăpânirea imaginii sale, genialul vizionar compune operele **Siegfried** și **Tristan și Isolde**, cel mai frumos imn de dragoste, exprimat vreodată în muzică. Arta era inspirată, pas cu pas, de muzică.

Veneția — Canal Grande — Palatul Vendramin, în care a murit Richard Wagner

Imbătat de parfumul amorului său, din care nu trebuia să mai piardă nici un atom, bând nesățios din filtrul dragostei. Wagner trebuie să se despartă, totuși, de adorata lui Mathilde, în urma incidentelor provocate de soțul acesteia, ajuns gelos, și să ia din nou, drumul pribegiei.

«Adio! adio! iubita mea, scrie Wagner într'un suprem mesaj. Plec liniștit. Ori unde aşi, fi, îți **revedere! la revedere! suflet' voiu aparține în întregime. La scump al sufletului meu!...».**

Wagner **rătăcește în Paris, prin Italia, fără a-și găsi liniște.**

Pentru scurte intervaluri, nefericita lui soție, vine să-i echilibreze existența cotidiană, dar geniul răsvrătit și neînțeles de contimporani, se zbate în toate capitalele Europei.

In Februarie 1862, se retrage, pe malul Rhinului, la Biberich, sperând să poată visa în liniște. Dar certurile conjugale îi otrăvesc, la culme, existența. Cu atât mai mult cu cât cunoscuse o adorabilă fată, Mathilde (nume fatidic!) Maier, de care se îndrăgostește.

Totuși, soarta îl persecută. Compozițiunile sale nu-și puteau croi drum, când în Martie 1864, Wagner trece sub oblăduirea îngerească a tânărului rege Lu-

(Continuarea în pag. 217)

Cosima, fiica lui Liszt, a doua soție a lui Wagner

Țara celor treizeci de mii de lacuri

Cum își valorifică Finlanda pădurile și căderile ei de apă

Trenul care, în timpul nopții, m'a adus dela Helsingfors la Viborg, sau, ca să vorbesc în stil finlandez, dela Hosinki la Viipuri, nu are nimic de pizmuit celor mai bune expresse din vestul Europei. Peisagiul, așa cum l-am văzut eri seară și așa cum mi-a apărut, azi dimineață

In vecinătatea căderilor de apă

în zori, se înrudește cu priveliștile Suediei. Continuu aceleași imense întinderi de păduri și lacuri cât vezi cu ochiul. La malul unei mici bălți împresurată de trestii, se observă o barcă plată aparținând pe semne unui băștinaș care nu are alt mijloc de comunicare, spre a merge în vizită la vecinii săi. Solul, netezit de marii ghețari de odinioară, prezintă insensibile ondulațiuni de teren. Se mai întâlnesc morene, mari blocuri de granit rotunzit și poleit, în mijlocul pădurilor și livezilor unde se usucă cu greutate, fânul. Câte-va case zugrăvite în roșu, printre districtele cele mai favorizate de natură, Pretutindeni aiurea, colibe zdravene de bârne, cari se încalecă în colțuri.

Și imediat lângă locuință, inevitabila colibă care servește drept baie, sau mai bine zis etuvă. Rasă primitivă, gândești în primul moment. Dar se cunoaște cultul ei pentru civilizație și higienă. Iată, dar, că în manifestațiunile sale spontane, Finlandezul apare îndrăgostit de curățenia corporală.

Natural, baia lui primitivă nu are nimic aface cu instalațiile costisitoare ale hidroterapiei moderne. Intr'un colț, o vatră largă, unde se poate încălzi, cu mult înainte, apa. Fundul colibei e ocupat de un fel de platformă, acoperită, cași dușumeaua, cu rogojină.

In ziua care precede baia comună întregei familii menagera, aprinde un foc zdravăn în vatră și pune la încălzit un ciubăr plin cu apă, precum și multe pietre. Focul continuă să ardă în tot timpul nopții. A doua zi, familia, dela copii la bunici. se adună în sala de baie, a cărei ușă e hermetic închisă, căci afără e un frig —10° sau —20° Focul a răspândit deja o căldură plăcută. Fiecare se desbracă și după ce și-au așezat frumos hainele, iată că cei cari se scaldă scot din foc pietrele încălzite, iar căldarea cu apă clocotită depe sobă și toarnă apă peste pietrele fumegânde. Din acest contact apa se vaporizează, în mod instantaneu și în scurt timp un nor de vapori calzi năpădește și întunecă odaia, împresoară și pătrunde trupurile goale, până ce le provoacă sudoarea. Bunii Finlandezi încep atunci să se frece, se bat cu vergi de plută pe spate, ca să activeze circulația sângelui, până ce temperatura devine insuportabilă. Unii, mai îndrăzneți, deschid brusc ușa și ies afară ca să se tăvălească în zăpadă, provocând astfel o violentă reacție, apoi reintră în etuvă, unde încep din nou să se maseze, să se frece, să transpire în corpore.

Un proprietar finlandez îmi spunea că nu ar fi în stare să angajeze pe nimeni în slujba lui dacă nu ar asigura posibilitatea de a lua, cel puțin odată pe săptămână, baia de aburi aproape rituală, — care a contribuit, poate, cine știe? — la formarea unor atleți ca Kolehmainen sau Nurmi.

BATRANA CETATE VIBORG

Ultimul oraș înainte de granița imperiului sovietic, Viborg, este o cetate seculară, plăcută și aerată, cu o întăriură pe o muche de stâncă, la intrarea portului, atât de bine adăpostit încât în zadar cauți întinderea mării.

Una din marginile Europei și Rusiei, te miri să găsești, aci, automobile, autobuze și tramwaye; dar se întâlnesc și cai, cu coamă frumoasă și cu cozile atât de lungi, încât mătură strada cu ele.

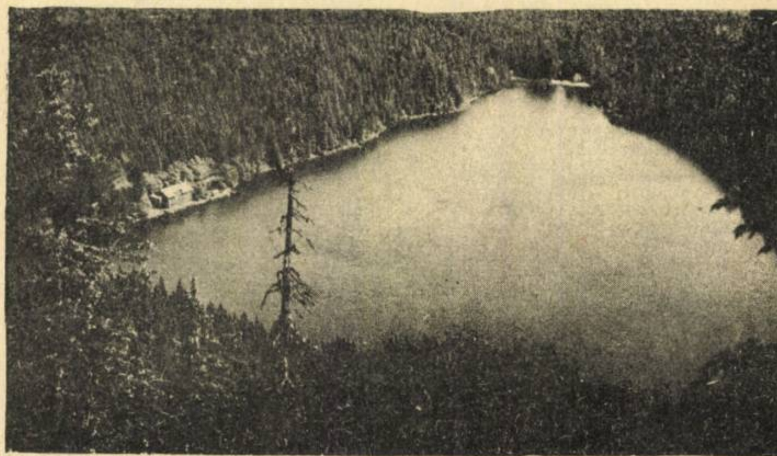
Ajuns pe o piață quasi-pustie, unde veghiază un agent de circulație, birjarul ridică biciul, în semn că vrea să treacă. Agentul, solemn, îi indică drumul liber; și vizitiul, trezindu-și calul apatic, întinde din nou brațul, pentru a arăta în care direcție anume vrea să meargă.

Cât de impresionant e acest ceremonial, necesar în marile orașe, dar ironic pe o piață goală din Viborg, la orele opt dimineața !

SGARIE-NORI ȘI CINEMATOGRAF

Există și altă piață în Viborg, în centrul orașului, care oferă un straniu contrast. Aproape toate casele sunt de lemn, fără etaj, cu un balcon susținut de stâlpi, de cari, odinioară, se legau caii. Barăci aproape improvizate, respectând totuși alinierea, lipite de pământ și sperioase să vadă, în apropierea lor, un edificu imens și îngrozitor, de vre-o 12 etaje și având patruzeci de metri înălțime, absurdă negațiune a logicei, imitație nechibzuită a arhitecturilor newyorkeze. La New-York se înțelege technica aceasta, căci se știe că nu e loc și terenul are o valoare enormă, în timp ce, în Finlanda, chiar în piața principală din Viborg, este loc berechet...

Surâzând malițios, te întrebi dacă dorința aceasta de imitațiune nu servește țara și dacă gustul noutății nu e cel mai puternic element civilizator. Așa, de

Unul din cele 30.000 lacuri.

pildă, Finlandezii au adoptat în Parlament un sistem de vot mut, înregistrat printr'un punctaj electric....

Și Europenii îi judecă drept barbari. Exact, după cum în sec. XVIII-lea lumea Occidentului se întreba : «Cum poate fi cineva Persan?» Un prieten mă întreba dacă am văzut în Finlanda urși albi și foce. Fără îndoială, climatul finlandez e mai aspru, iar decorul mai puțin surâzător decât în mijlocul continentului. Asta e tot.

Se găsesc, la Viborg, și cinematografe. De curiozitate, am intrat într'unul, pentru a asista așezat pe un fotoliu strâmt și neconfortabil, la pățaniile Josephinei Baker. Sirena tropicelor, venise, după cinci ani dela turnarea filmului, să se piardă în acest sever oraș nordic; natural nimeni nu l-a înțeles. Contorsiunile șoldurilor și grimasele nostime ale artistei negre nu au fost de ajuns ca să provoace râsul pe fețele asiatice puțin închise ale spectatorilor, fie militari în permisie ori mici lucrătoare de uzină.

La urma urmei, nici cinematograful din Viborg, nici barăcile sale de lemn, nici sgârie norul său cu temelia de granit nu m'ar fi atras în punctul acesta îndepărtat al Finlandei, din apropierea Petrogradului, dacă nu s'ar fi aflat în drumul Imatrei și Imatra merită osteneala să fie privită.

CASCADA DIN IMATRA

Așadar, trenul tras de o locomotivă micuță, alimentată cu buturugi de lemn, ne duce dela Viborg la Imatra.

Finlandezii sunt mândri de cataractele dela Imatra, pe unde se varsă apa imensă a lacului Saimaa care, cu dependințele sale imediate acoperă peste șapte mii de kilometri pătrați.

Ajungi acolo după câte-va ore de mers, de-alungul lacurilor și prin păduri, labirint nesfârșit. In zadar geografii se căznesc să determine urme de localități și poziții, linii de demarcație între ape. Nu există așa ceva. Intinderi plate, mlăștinoase, unde apa se infiltrează și răzbește afară, despărțind cutare fluviu de celălalt și balta aceasta de alt lac. Nu se știe care anume alimentează pe celălalt.

Și apoi, de-odată, vine surpriza cascadelor urlătoare, pe cari le auzi dela o jumătate leghe distanță.

Gările sunt identice una alteia. Plouă pretutindeni. Țăranci-

(Continuarea în pag. 209)

FEMEI POLIȚISTE

Dat fiind că civilizația ne-a dăruit aproape pretutindeni câte un anumit soiu de femei-hoațe, de ce n'ar trebui să existe, în aceiași măsură, și femei-polițiste? Poliția femenină ia o desvoltare din

Decana femeilor-polițiste din Viena, are douăzeci de ani de serviciu, Nu poartă nici un semn distinctiv, ci se prezintă totdeauna ca o burgheză pașnică și inofensivă.

zi în zi crescândă, mai cu seamă spre a pune o stavilă criminalității feminine. Marile magazine de mode sunt izvorul cel mai natural și lesnicios pentru soiul acesta de infracțiuni. La Paris și la Berlin de asemenea, când se prinde o clientă în flagrant delict de furt, i se dă să iscălească o declarație: «*Subsemnata, declar că am furat în ziua de...*» care, în caz de recidivă, va fi dată pe mâna poliției. Dacă hoața varsă o anumită sumă pentru opere de binefacere, poate să reintre în posesia acelei prețioase și compromițătoare declarații.

La Viena însă, se întrebuințează un sistem cu totul deosebit. In toate magazinele de lux, se află în permanență prezentă o funcționară însărcinată special cu poliția. Astfel, hoața e identificată imediat, adusă în biuroul magazinului și supusă unui adevărat interogatoriu. I se interzice, în primul rând, să mai intre în acea prăvălie, sub sancțiunea de a fi denunțată autorității în drept.

In medie, se descopere două hoațe pe zi în fiecare din marile magazine vieneze.

Decana femeilor-polițiste din Viena, îndeplinește serviciul acesta de aproape două zeci de ani și a descoperit, în timpul acesta, o sumedenie de furturi, cea mai mare parte din ele comise de persoane elegante și uneor chiar bine situate.

In Anglia atribuțiile femeilor-polițiste sunt mai numeroase și se bucură de o largă independență, deci inițiativă proprie: ele îndeplinesc aproape toate sarcinele cari se încredințează de obiceiu bărbaților. Polițistele vorbesc franceza, germana și engleza. In anul 1923, un corp special a fost trimis în Colonia, pe atunci zona de ocupație renană. Erau abia șase femei la număr, dar succesul dobândit a fost atât de mare în cât se institui numai decât un asemenea corp și în Germania. Astăzi, în 67 de orașe germane, există 121 femei-polițiste.

Exemplul englez și german a fost urmat și de Suedia și Norvegia, cari întrebuințează pe polițiste numai la opere de asistență socială; apoi de către Australia și Africa de sud.

In Noua-Zeelanda și în India, corpurile de polițiste sunt în studiu și în curând le vom vedea instituite, deoarece s'a ajuns la convingerea că în anumite probleme sociale, numai poliția feminină, poate să aducă, într'adevăr, foloase reale.

In nu mai puțin de trei sute de orașe americane, aceste femei-polițiste, «policewomen» fac un serviciu regulat și cu un control absolut al tuturor caselor de corecție feminină.

Miss Margareta Damer Dawson, poate fi numită, cu drept cuvânt, inspiratoarea polițistelor engleze, așa cum Miss Allen a fost realizatoarea și comandanta lor. Miss Damer Dawson, în luna August 1914, la izbucnirea războiului, institui corpuri speciale alcătuite numai din femei cari trebuiau să meargă în Belgia ocupată, să insufle curaj populației năpăstuite și să strângă în convoiuri pe fugare cari, în prada panicei, amenințau să se împrăștie, constituind astfel o nouă primejdie. Polițistele trimise de Miss Damer Dawson, au numai că au adunat cu grije, acele valuri terorizate de femei refugiate, ci colaborară și la aprovizionarea populației rămasă sub ocupație, la cartiruirea fugarelor, la transporturi, cu un cuvânt la toate operele de asistență.

Succesul unei asemenea expediții a creiat o aureolă de glorie care în scurtă vreme își înmulți numărul.

La încheerea păcii, guvernul englez, recunoscând meritele acestor adevărate și umile eroine, se gândi să le folosească în operile riscante însă pacifice dela orașe: astfel, corpul, de sub comanda lui Miss Allen, deveni un adevărat corp de poliție.

Miss Allen a fost recunoscută pretutindeni ca o mare organizatoare și conducătoare în materie. Sprijinul ei a fost cerut de către guvernul egiptean, ca să creieze la Alexandria un corp de polițiste și apoi de Turcia ca să pue la Istambul bazele unei organizații analoage.

După propunerea consilierului Massard, și Parisul va avea în curând o brigadă de femei-polițiste, însărcinate, în special, cu supravegherea și protecția copiilor și a fetelor tinere. Dar lucrul nu e nou nici în Franța, deoarece la Touquet-Paris-Plage există de multă vreme un corp de polițiste pentru supravegherea plăjei.

Femeile din poliția pariziană nu vor purta alt semn distinctiv decât o simplă banderolă de postav verde, la braț.

Una din sarcinile cele mai importante ale polițistelor engleze este supravegherea bunelor moravuri în parcurile publice.

In Turcia și în Egipt femeile polițiste se străduiesc, în primul rând, să reprime traficul cu stupefiante.

REFLEXELE MODEI

PYJAMAUA

Pyjamaua este regina zilei. Evident, nu la Paris, unde câte-va încercări sfioase, făcute pe marile bulevarde, au dus la un fiasco complect. Dar, o să vină și ziua când... femeia nu se va hotărî să adopte definitiv, pantalonii, în anumite împrejurări?

Nemulțumite nici de pantalonii bărbătești, femeile încearcă să se acomodeze, pur și simplu, cu culoții, pe care-i poartă ca... toaletă obișnuită de casă.

In schimb, în vilegiatură, nu e acelaș lucru: nu se văd decât pyjamale (se înțelege, pe Coasta de Azur) și cum, la multe femei frumoase, lărgimea pantalonilor e atât de mare, încât pot fi ușor confundați cu o jupă, portul pyjamalei devine dintr'odată cum nu se poate mai decent... în ce privește partea inferioară a costumului. Nu se poate spune acelaș lucru despre partea superioară, despre bust, deoarece pyjamalele nu au în general, spate, fiind susținute de două fâșii cari se încrucișează pe piept și se înoadă după gât.

In ce privește culorile, ele se potrivesc mai mult ori mai puțin armonios: chestiune de gustul celor cari le poartă. Există culori răpitoare, altele foarte sobre, însfârșit, sunt unele cari izbesc prin îndrăzneala contrastelor, pe când atâtea altele încântă prin imperecherea unor tonuri discrete.

Pyjamale formate din vestă roșie și pantalon alb cu puncte mari roșii, pyjama albă asortată cu un fular galben și roșu, ori alb și albastru, pantalon griș și vestă marron, iată modele cari, la Nissa, la Monte-Carlo, la Juan-les-Pins, la San-Remo înfruntă cu un succes crescând privirile pietonilor.

Timidele excepțiuni de acum doi ani, când numai câte-va femei îndrăzneau să se plimbe pe stradă în pyjama, au devenit astăzi regulă curentă. Și, cine știe dacă, în fața atâtor înlesniri de evoluție câte oferă moda pyjamalei, dacă în fața atracției ce o prezintă acest aspect bărbătesc,

CUM TREBUIE FĂCUTE BUZELE?

E în plin toiu moda machiării ochilor și a feței. Dela o vreme, îngrijirea buzelor a fost cam neglijată. Dar prezintă o importanță deosebită.

Creionul de buze trebuie să fie mai clar seara decât ziua adică de un roșu mai aprins—însă niciodată închis: roșu întunecat, părând aproape violet, nu șade mai niciodată bine. Rouge-ul trebuie ales întocmai ca un fruct frumos, de pildă cireșe proaspete, ori fragi coapte. De aceea nici nu trebuie să fie prea parfumat și nici făcut dintr'o pastă prea groasă: finețea, prospețimea transparentă sunt tot atât de indispensabile gurii cași obrajilor. Idealul este ca roșul ales pentru buze să facă parte din aceiași gamă de tonuri ca acela al obrajilor.

Pentru a obține pe buze un roșu satinat, perfect omogen, buzele trebuiesc unse mai întâiu cu un strat ușor de unt de cacao: rouge-ul se va întinde, apoi, mai bine. Doamnelor și duduilor: nu faceți ca acele femei cari, pentru a părea că au o gură mică își desenează o inimă în mijlocul feței, lăsând marginile buzelor decolorate: o gură mare, sincer arătată este mult mai simpatică decât mâzgăleala aceasta înșelătoare. Dimpotrivă, dacă aveți buzele subțiri, nu ezitați să le lărgiți. Și apoi, nu mai puneți toată ziua, alt strat de rouge pe buze: dacă roșul e bun, trebuie să țină. Lăsați-i timp să se usuce și atunci, nu o să mai pătați paharele, batistele, șervetele de masă și nici obrajii încântători ai copiilor. Prea mult rouge îngroașă, fără a da mai multă strălucire, în acelaș timp.

Asta-i tot? Nu, a mai rămas gâtul. Crema dumneavoastră de zi și stratul de pudră nu trebuie să se oprească la bărbie: gâtul trebuie pudrat la fel ca și fața. Din cauză că nu urmează acest principiu, cele mai multe femei dau impresia că poartă o mască.

Remarcați și acest lucru: modul cum reacționează pielea dv. îngrijirilor feței. Se aprinde, cumva, când o spălați cu apă de trandafiri, când o frecați ușor, pentru a face să pătrundă crema, ori pălește?

Frumoasele (particulare) din Hollywood se pot felicita de a dispune de serviciile unui specialist în ale cosmeticei, care le-a «îngrijit» pe Greta Garbo, Joan Crawford, Anita Page și alte staruri celebre. Iată-l pe renumitul expert, John Shore, primind o clientă în institutul său de frumusețe din Los Angeles, unde știe, ca nimeni altul, să «aranjeze» buzele.

E indispensabil să știți lucrul acesta, pentru a doza cum se cuvine machiajul și în special rouge-ul de buze.

In general, e prudent să ajungeți la un machiaj mai palid și să rezistați tentației de a mai trece cu un strat de rouge peste buze. Ridicați-vă dela măsuța de toaletă. Și peste un sfert de oră, când vă veți uita, iarăși, în oglindă, o să observați că totul era la punct, din primul moment și că un ton mai accentuat ar fi stricat totul.

In orice caz, ca linie generală, nu e destul cât repetăm femeilor: nu puneți prea multe culori pe fața dv. Am vrea chiar să recomandăm unora să îndrăznească să renunțe, cu desăvârșire, la rouge, utilizând pe obraz numai pudra, nuanțată în roz. Pentru o femeie cu părul închis, cu ochii vioi, cu tenul mat, nu se poate imagina un mai mare farmec, o distincție mai fină decât fața naturală. Dar astăzi obrajii curați surprind atât de mult, încât lumea ar acuza această simplitate drept un rol de femeie fatală...

Pyjamaua este cea mai bună (și mai elegantă) ținută pentru exercițiile de gimnastică matinală

Țara celor treizeci de mii de lacuri

(Continuare din pag. 206)

le, cu tulpane pe cap, vin să ofere pasagerilor fragi, în panerașe din crenguțe de răchită, admirabil împletite. Copiii, insolent de blonzi, aleargă după tren. Finlandezii apar din ce în ce mai mongolici, cu tenul lor galben și cu umerii obrajilor proeminenți.

Și iată Imatra. Dela gară la cascadă, parcursul e destul de lung și ploaia a invadat totul. Luna Iulie are o posomoreală de toamnă. Fânul mai mult se moaie în imașuri, decât se usucă.

Și, de-odată, apar căderile de apă, atât de mult lăudate, ale căror mugete le trădează, de departe, prezența. Jos, apele se învârtejesc, se încalecă, albe de spumă, stergând, cu o trăsătură viguroasă, tonul sumbru al pădurilor de brazi. La trei sute de metri distanță se află un lac unde se potolesc talazurile deslănțuite. Pe parcursul acesta redus, abundența debitului de apă este enormă. Grație forței motrice a curentului, care atinge sute de mii de cai putere, toate industriile forestiere au luat, în ultimii ani, o desvoltare extraordinară, furnizând comerțului internațional lemn de construcție, scânduri, hârtie, celuloză, mătase artificială, etc. fără a mai vorbi de materiile accesorii.

Toate apele cascadelor se scurg în lacul Ladoga care este, după cum se știe, cea mai mare suprafață de apă din Europa și care aparține, jumătate, Finlandei și jumătate Rusiei.

In cursul anului 1929 s'a construit, la Imatra, un magnific baraj și o gigantică uzină hidroelectrică, în stare să furnizeze 70.000 kilowați.

O linie electrică de 110.000 volți va lega, în curând Imatra de Helsingfors, capitala Finlandei, la o distanță de 370 kilometri. De altfel, mai toate liniile ferate sunt pe cale de electrificare, ceeace suprimă, evident chestiunea combustibilului.

Abia când faci înconjurul complect al furiosului torent din Imatra, când îi asculți de departe mugetele, sau când te oprești în fața șantierelor, îți dai seama ce transformare imensă aduce electricitatea în aceste țări nordice, mai cu seamă în lunile de iarnă, când nopțile sunt nesfârșit de lungi și când oamenii nu se bucură decât de câteva scurte ceasuri de lumină cenușie.

In 1919, numai douăzeci de comune erau înzestrate, în toată Finlanda, cu electricitate; cinci ani mai târziu, cifra aceasta se dublase și proporția atingea 40 la sută. De atunci, proporția continuă să crească tot timpul. In câțiva ani, nu va mai exista comună în Finlanda, care să nu fie luminată cu electricitate. Când s'ar putea înfăptui lucrul acesta în România? Poate peste o sută de ani.

Finlanda are mai cu seamă păduri și râuri navigabile. Ea a știut să tragă folos minunat din aceste bogății naturale. Pe lacurile sale circulă vapoare albe, frumoase, la fel cu cele cari înfruntă marea. Comunicația pe apă se face mai lesne decât pe uscat. Lacuri și râuri permit transporturile mai ușoare, plutirea butucilor până în dreptul uzinelor, alimentate în energie de curentul însuși care a dus acești butuci. Condițiunile sunt cât se poate de favorabile unei excelente desvoltări economice.

Finlandezii sunt un popor harnic care a reușit în tot ce și-a propus. Tânăr, bine organizat dela războiu încoace, când și-a căpătat independența, prieten al sporturilor, pasionat de sforțările colective, înzestrat cu gusturi intelectuale, cari se întâlnesc în toate clasele societății (așa, de pildă, muncitorii unei fabrici au făcut o petiție direcțiunii să li se țină conferințe asupra lui Sophocle) inteligent din punct de vedere comercial, tenace și chibzuit, poporul finlandez merită să fie cunoscut de Europa întreagă. Căci e un popor de ispravă.

Noua universitate a Londrei

(Continuare din pag. 203)

nisme studioase, nu a găsit încă un loc pentru ea!... Regina a spiritului, regatul său nu e depe lumea asta. Insfârșit, anul acesta s'a hotărât să i se consacre un grup de clădiri, cari vor concentra diferitele sale activități, în jurul cartierului general al sediului său administrativ, până acum foarte incomod găzduit într'o aripă a «Colegiului Imperial».

Poziția nouei Universități este de multă vreme aleasă. Ea se găsește la Bloomsbury, în spatele lui British Museum între Malet Street, de o parte, Russel Square și Woburn Square, de cealaltă parte. Terenul acesta vast, cumpărat în 1927, cuprinde câte-va rânduri de case și un parc.

Totul a fost sacrificat progresului, recunoscut ca imperios necesar de toată lumea. Terenul a costat 500.000 lire sterline (450.000.000 lei), dintre cari numai Fundația Rockefeller a donat 400.000.

In apropiere, în Gower Street, se află University College cu numeroasele sale dependințe: institutele de anatomie, de psihologie medicală, de zoologie, secția artelor, secțiunile de chimie și mecanică.

In față, se află spitalul lui University College cu Școala de Medicină. Nici nu se poate ca sediul central al Universității să aibă o vecinătate mai favorabilă. Accesul este admirabil asigurat.

Importantul ansamblu de edificii pe care îl prevede planul arhitectului Charles Holden va costa 2—3 milioane de lire sterline. Se crede că în zece-doisprezece ani va putea fi terminat în întregime însă lucrările vor fi conduse cu o deosebită asiduitate pentru ca imobilul central, care trebuie să adăpostească biurourile administrațiunii «Senatul» universitar și marele amfiteatru, să fie gata în 1936, an care va marca centenarul Universității.

ULTIM

1) Reginele Maria și Elisabeta,
lui «Școalei ortodoxe a femeilor
d na Alexandrina Cantacuzino,
gina Maria a asistat la expoziția
Dalles (în stânga Suveranei: pic
sculptorul O. Han). — 3) Fidel
Gustav al Suediei se recreiază
unde angajează, zilnic, câte-va
serioase. — 4) La liceul «Lazăr»
a zilei de naștere a președintelui
stânga, d-nii Jan Seba, ministrul

Biblioteca U... Iaşi

...ELE EVENIMENTE ale SĂPTĂMÂNII

...luând parte la serbarea patronu... române» (prima, în picioare, preşedinta comitetului). — 2) Re... «Grupului celor patru» din sala ...torii C. Dimitrescu, Fr. Şirato şi ... preferinţelor sale sportive, regele ... şi anul acesta pe Coasta de Azur, ... partide de tennis dintre cele mai ... s'a sărbătorit a 83-a aniversare ... Masaryk. (In primul plan, în ... Cehoslovaciei şi Ciolac Antici, ministrul Jugoslaviei, urmărind desfăşurarea festivităţii). — 5) Conform unei tradiţii seculare, prinţul de Galles a trecut în revistă, de ziua Sf. David, care a fost săptămâna trecută, primul batalion al Gărzii Galice, de sub comanda directă a moştenitorului tronului britanic. — 6) Benito Mussolini decorând pe un «vechiu fascist» la o recentă ceremonie patriotică. — 7) Adolf Hitler, cancelarul Germaniei, părăsind localul de vot din Königsberg, unde s'a manifestat ca simplu cetăţean faţă de alegerile noului Reichstag. — 8) In Indiile Britanice, în provincia Alwar, musulmanii s'au răsculat din nou în contra stăpânirii engleze. După o represiune teribilă, cavaleria indiană (compusă din elemente băştinaşe) intră triumfătoare în capitala cucerită dela rebeli. — 9) Principesa Maria-José a Belgiei, căsătorită cu principele moştenitor al Italiei, a vizitat, cu prilejul unei scurte vizite făcute la Bruxelles, ultimele expoziţii de artă ale marilor pictori şi sculptori naţionali.

(Foto «Oglinda Lumii» şi Keystone)

4.

6.

7.

8.

9.

DOUA PRIETENE

2) **nuvelă de LUCIANO ZUCCOLI**

După această naștere, Ada, care nu împlinise încă douăzeci și cinci de ani, eră aproape desfigurată: pierzând orice ambițiune, se îmbrăca cu rochii degajate, renunțând la corset. Grăsimea apărea în toate părțile și fosta fată gingașe se îmbăta cu lene.

Casa îi era veșnic plină de lume, care venea să se ghiftuiască cu bunătățile mesei sale. Ada nu-și dădea osteneala nici măcar să răspundă la vizitele ce le primea, știind că prietenii, obișnuiți cu felul de a se purta al ei și al lui Victor, nu se vor putea niciodată lipsi, ori cât ar fi de formaliști, de benchetuirile lor îmbelșugate.

*

A fost o zi mare în viața ei liniștită, egală, monotonă și trândavă, ziua în care se întâlni cu o doamnă înaltă și delicată, palidă și fină, care cumpăra cași Ada într'un magazin, o stofă pentru o rochie de stradă.

Ada se apropie de cumpărătoare, observând'o și scrutând'o cum ține, în mâinile sale înmănușate, capătul unei bucăți de stofă desfăcută înaintea-i de vânzător.

Și, după ce o privi așa, îndelungă vreme, Ada își luă inima în dinți și se adresă doamnei:

— Da, e cu neputință să mă înșel. Tu ești Fosca Guintini, nu-i așa?

Doamna îi aruncă o privire piezișă, din cap până în picioare. Ada înțelegând că nu e recunoscută, adăogă:

— Eu sunt Ada Crivelli astăzi Ada Caruinati. Acum îți amintești?

Un surâs ușor mișcă buzele doamnei care atinse mâna, afabilă, prietenei.

Fosca, parcă ar fi fost tot fată, atât rămăsese de simplă și de tânără; părul se închisese ceva, în schimb, sporise lumina clară și calmă a ochilor cenușii. Numai zâmbetul ei mic, — un zâmbet tăios și rece — punea o stavilă de netrecut între ea și cei cărora la zâmbea astfel.

— Da, mi-aduc aminte, spuse ea; dar te-ai făcut impozantă, voinică și mi-era imposibil să te recunosc. Mă bucur însă că te-am întâlnit.

— Dar eu? exclamă Ada, bucuroasă. De câte ori nu m'am gândit la tine, de câte ori! Și, tot timpul, nu mi-a fost posibil să te întâlnesc.

— Am stat, într'una, în ultimii ani la țară, cu soțul meu, contele Gino Fassini. Abia ne-am întors, stabilindu-ne în oraș.

— Și tu te-ai măritat? Ai copii. Ești fericită?.. Dar contele?

Fosca tăie, însă, conversația, cu irezistibilul ei surâs gentil:

— Vin'o să mă vezi, locuiesc în strada Cappuccio.

Strânse mâna prietenei, și ieși sveltă, ușoară, urmată de un vânzător din magazin care o conduse până la trăsură.

Ada o urmări cu luare aminte. Era uluită. Ce cucoană se făcuse! Parcă s'ar fi cunoscut prințesă!... Dar ce frumoasă se făcuse, într'adevăr frumoasă.

Ada s'ar fi ferit să mărturisească acestea cu glas tare, dar sie-și nu și le putea ascunde. Pentru prima oară în viață grăsimea ei, lipsa corsetului și mersul greoi o chinuiră...

Cinci șase ani în urmă, ea și Fosca arătau la fel, duceau aceiași viață, fiind amândouă, deopotrivă de înalte, slabe, sfrijite aproape. Iată că Fosca rămăsese cu toată trecerea anilor, vioaie, elegantă, adăogând grației tinereții și o expresie de noblețe discretă, pe care nu se putea să n'o admiri.

Ada îi făcu chiar în ziua aceea o scenă îngrozitoare lui Victor, dar soțul ei se mulțumi să izbucnească într'un râs cu hohote:

— Prietena ta e slabă, suplă? strigă el. E o nebună, desigur, căci nu mănâncă. Sunt cucoane cari, pentruca să pară delicate, nu mănâncă destul. Nu pot să sufăr femeile subțiri... Tu, tu ești perfectă!

*

Când Ada, îndemnată de curiozitatea ei irezistibilă, se duse s'o vadă pe Fosca, holbă ochii ca să nu se înșele în ceeace-i era dat să vadă ochilor.

Fosca locuia în palatul Fassini, o casă cu zidurile mucegăite, cari trădau imediat vechimea lor seculară; orice lucru mirosea a vechiu, dela scara de marmoră cu balustrada de bronz bătut cu ciocanul, până la vestibulul de sus cu colonade mohorât poleite, dela orice scaun cu speteaza sculptată în stil vechiu și acoperit cu o ștofă de culoare demodată, roasă și până la oglinzile nu prea mari, a căror lumină palidă era parcă ruginită de vreme.

— O adevărată pivniță! gândi Ada, așteptând în salonul sumbru. N'ași sta aici nici bătută în zid!...

O privi pe Fosca, intrând. Era gătită cu o rochie simplă, de culoare trandafirie, stinsă și de aceiași culoare tristă era și funda ce-i strângea ușor părul desfăcut în două pe frunte; și ce sveltă și ușoară era Fosca; o copilă.

— Plec! se gândea Ada, sufocată de acel aer de noblețe aleasă, pe care nu îl putea determina și care o apăsa din ce în ce mai mult.

Însă trebui să rămână pentru Fosca, dezarmată de primirea amabilă ce i-o făcuse.

— Poate că nu-ți place casa mea — spuse ea, ghicind orizontul strâmt al prietenei sale.

Este vechiul palat Fassini și Gino își are păstrate aici toate amintirile de familie. Casa era ipotecată și, spre a scăpa de datorie, am stat câți-va ani la țară, ducând o viață de ermiți. Acum, însă, suntem fericiți că ne-am întors și am regăsit toate lucrurile vechi, lucrurile scumpe cari vorbesc inimii... Așa că, îți dai seama, abia acum ne-a fost posibil să ne cumpărăm, iarăși, cai și trăsură, așa că o să putem merge și noi la un teatru sau la baluri. Sunt foarte fericită. Am fost întotdeauna mulțumită, fiind că Gino mă iubește nespus de mult. Avem și un copil.

— Numai unul? o întrerupse Ada. Eu am avut patru, din cari îmi trăiesc trei...

— Da, numai unul, repetă Fosca.

— Și ai acceptat să vegetezi la țară? adăogă Ada. Ce idee năstrușnică!... Eu l-am luat pe Victor fiindcă e foarte bogat și trăiesc numai după gusturile lui. Dela început mi-a spus că trebuie să mănânc, să beau, să petrec și să mă îngraș, și m'am conformat pe cât am putut mai bine.

Râse din toate fibrele trupului.

— A! la noi în casă nu se pomenește nici de ipoteci, nici de supărări, continuă ea. Mesele sunt bogate și vinurile excelente. Bucătarul este cel mai important personaj din casă, toți musafirii glumesc cu dânsul. O să vii și tu, sper, cu contele. Soțul meu, când te-o vedea, are să spună că ești prea slabă.

— Dar nu eu trebue să-i plac bărbatului tău, observă Fosca, liniștită.

— Ai dreptate! De altminteri, ți-ai păstrat înfățișarea de domnișoară, de parcă ai avea tot nouăsprezece ani. Nu cred să cântărești mai mult de cincizeci de kilograme; eu cântăresc șaptezeci și șase. Victor m'a supus la o cură de supra alimentație.

Râse din nou, își dădu însă seama că Fosca devenise rece și cu toate că ședea pe acelaș divan, Fosca parcă se îndepărtase, privindu-și prietena cu o mirare inocentă.

— Bărbatul tău nu are aceleași criterii cași soțul meu? întrebă Ada.

— O, nu!

— Atunci el te-a făcut să fii atât de fină și delicată, atât de pasionată după obiectele vechi?

— Te cred! răspunse Fosca, cu un zâmbet evident de compătimire.

— Ești cu adevărat contesă, mărturisi pe un ton înțepat, Ada, și te simți foarte bine în palatul ăsta.

Fosca surâse, din nou, fără să răspundă.

Și, în vreme ce Ada se pregătea să plece, ușa se deschise și intră, în goană, un băiețel de patru ani, blond și svelt, îmbrăcat cu totul în alb. Ochii lui mari și albaștri, reflectau o geană de cer limpede.

Strângea la subsioară un ursuleț de piele.

— Valfredo, îl dojeni Fosca, nu vezi pe doamna?

— Îți place păpușa mea? spuse micuțul, adresându-se Adei și întinzându-i o mână.

— Valfredo! repetă Ada, mângâind distrată copilul. Frumos nume!

— E păstrat în familia Fassini... Dacă ai ști câte economii și sacrificii am făcut pentru mititelul, exclamă Fosca, strângându-și copilul la sân și îmbrățișându-l.

— La revedere, dragă, spuse Ada. Mai am de făcut câte-va vizite.

Cele două femei se sărutară, dar, în clipa aceea, își dădură seama că le desparte o adevărată prăpastie și că era cu neputință să se mai întâlnească.

Ada ieși. Însă în vestibul, se opri locului uimită.

(Continuarea în pag. 217)

In editura „EMINESCU"
București, I Str. Inginer Anghel Saligny No. 2
A APĂRUT:
Mihail Eminescu: Poezii Lei 40—
I. L. Caragiale: Teatru 2 volume Lei 40—
Victor Eftimiu: Poezii Lei 40—
Victor Eftimiu: Elfiona Lei 30—
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări și tot atâtea răspunsuri Lei 40—
Eug. Todie: O iubire Lei 15—
B. P. Hașdeu: Sic Cogito Lei 10—

Al. Marghiloman
Note politice
(MEMORII)
Scriere completă în 5 volume mari
Preț redus: Lei 1600

VICTOR MARGUERITE
incontestabil, cel mai viguros urmaș al lui Zola. Volumele sale de disecare a societății actuale în cele mai crude aspecte și anume:
BĂETANA (La Garçonne) Lei 30
FEMEIA EMANCIPATĂ Lei 30
PROSTITUATA........ Lei 30
VITELE UMANE...... Lei 40
CORPUL TĂU IȚI APARȚINE Lei 40
TALIONUL........... Lei 40
sunt apărute, într'o admirabilă tălmăcire românească, în Editura „Eminescu" București I, Str. Ing. Angl. Saligny No. 2. De vânzare la toate Librăriile din țară precum și la Editură, la adresa de mai sus.

Radio la Polul Nord

Desvoltarea extraordinară pe care a luat-o recepţiunea undelor scurte şi technica emisiunilor radiofonice înlesnesc, astăzi, expediţiilor în colţurile cele mai îndepărtate şi mai primejdioase ale pământului, dar în special expediţiunilor polare, să comunice, tot timpul, cu restul lumii. Barem în expediţiile avioanelor comunicările radiofonice au devenit ceva curent şi prompt. Recenta aterizare forţată, în Groenlanda, a familiei Hutchinson a dovedit, cu prisosinţă, cât de necesare sunt posturile de emisiune instalate pe bordul avioanelor, căci ele sunt singurul mijloc de a cere ajutoare primelor observatoare şi eroicii exploratori sunt mai întotdeauna salvaţi. Nu mai vorbim de utilitatea unor astfel de instalaţii pe vapoarele accidentate în mijlocul Oceanelor.

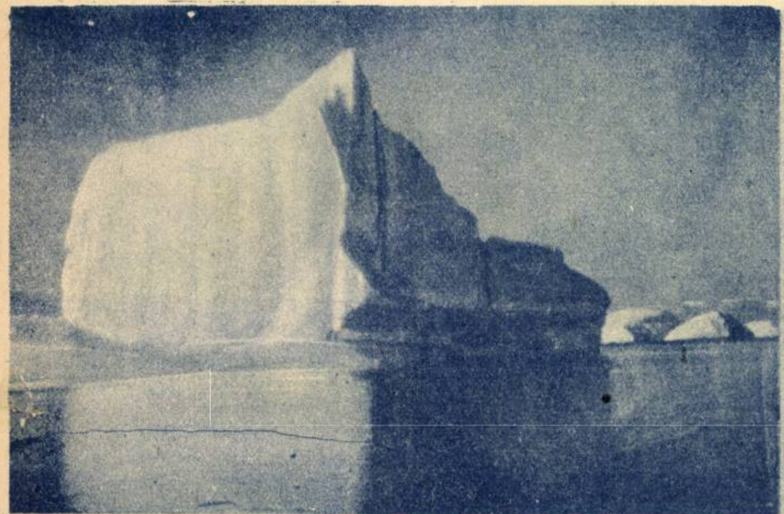
Mai greu se prezintă, natural, problema pentru expediţiile cari se găsesc, temporar, în regiuni cu totul inabordabile. Chemarea radiotelegrafică după ajutor, în timpul iernii arctice, e menită să rămână, dacă nu fără răsunet, în orice caz fără nici o şansă de succes, deoarece nu există putinţă de comunicaţie. Totuşi, chiar în aceste cazuri, utilizarea posturilor emiţătoare şi receptoare sunt de o extremă utilitate din punct de vedere technic şi psichic. Este o uşurare considerabilă, fără cheltueli importante şi cu instrumente uşor de transportat, ca membrii unei expediţii să fie tot timpul în curent cu viaţa depe restul globului şi, mai cu seamă, să dea veşti omenirii întregi asupra stării în care se găsesc ei.

Apoi, pentru o expediţie a cărei rază de activitate e împărţită în mai multe zone, comunicarea radiofonică este de o importanţă colosală, programul de lucru putând fi implinit cu un spor nepreţuit. Şi, însfârşit, starea psihică, inerent şovăelnică a celor cari au de luptat cu misterul ingheţat al imensităţilor albe, este mult uşurată, când cei câţiva inşi, izolaţi la mii de kilometri de lume pot asculta glasuri din patria lor şi programe muzicale întregi din toată lumea.

Andrupshafen, punctul de stabilire a expediţiei Alfred Wegener pe coasta de west a Groenlandei.

Pentru prima oară în istoria unor asemenea expediţiuni polare cari aveau de înfruntat greutăţile transportului, grupul german de exploratori compus de Alfred Wegener, a întrebuinţat în cel mai înalt grad serviciul de radio difuziune. Credem că prezintă un mare interes ştiinţific modul în care s'a făcut această instalaţie, în cursul iernii 1932 în Groenlanda.

Blocuri de ghiaţă, de câte 100 metri înălţime, singura piedică a radiodifuzării la poli.

E aproape un an de atunci, însă îmi amintesc, cu emoţie vie, de toate momentele petrecute, atât de departe de o aşezare omenească.

Aveam înapoia noastră zilele furtunoase dela Kattegat şi cele petrecute în marea Islandei cari nu ne-au îngăduit o clipă de somn. Acum lucrurile se linişti-se, căci micul nostru vapor «Gertrud Rask» de 400 tone, înainta singur, prin apele încărcate cu banchize de 50—100 kilometri lărgime de-alungul coastei groenlandeze pe unde drumul e foarte greu. Dar cu toate că vasul spărgător de ghiaţă, zdravăn întărit cu cercuri de fier, nu se mai clătina—marea polară este liniştită chiar în zilele agitate — nu era chip de dormit. Lumina neobişnuită a zilei care continuă, miraculoasă, şi la miezul nopţii, nu te lasă să închizi ochii. Şi apoi vasul pârâie tot timpul, căci se isbeşte de blocurile de ghiaţă. Stăm pe bord şi privim, neputincioşi lupta violentă între vapor şi ghiaţă. Motoarele au pornit cu puterea maximă — krah — izbitura ne zdruncină până în rărunchi, apoi o jumătate viteză îndărăt şi vasul e eliberat cu greutate de presiunea blocului, şi iarăşi se întinde liniştea incomodă. In lipsă de ceva mai bun, ca o consolare, camarazii mai experimentaţi, ne povestesc ce s'a petrecut, în alte dăţi prin aceste locuri. Luni de zile, vapoarele groenlandeze au stat înţepenite, pe când noi, de bine, de rău, înaintăm.

Radio-ul era singurul nostru ataşament cu lumea îndepărtată. Intr'o seară, pe când căpitanul nostru, desnădăjduit, se străduia să afle, dela un post de observaţie meteorologică, dacă mai trebuie să rămânem în acest ţinuturi glaciale, ne veni, plocon, următorul refren: «Ein ganzes Jahr und noch viel mehr» (Un an întreg şi chiar mai mult) dintr'un fox-trott, care se executa în dancingul Femina din Berlin. Natural, toată lumea a fost silită să râdă şi necazurile fură risipite, în cursul acelei seri. Şi caşicum soarele de miezul nopţii atâta aştepta, răsări şi el la orizont, pentru a complecta buna dispoziţie. A doua zi vremea era splendidă. Munţii albaştri, punctaţi cu gheţuri albe ai Groenlandei se siluetau în depărtare.

Trebue acum să descriu, pe scurt, cititorilor instalaţia noastră de radio. Dispunând de un admirabil specialist, inginerul Janssen, aparatele fuseră puse la punct, chiar din momentul plecării şi astfel montate încât puteau fi uşor transportate de un singur om. Nu cântăreau, de altfel, decât 40 kilograme şi erau o nimica toată faţă de incomodele piese de telegrafie din 1912, cari

(Continuarea în pag. 217)

«Publicul» audiţiunilor noastre radiofonice.

Cum se prind hoții de bijuterii

Senzațional reportaj dintr'o anchetă mondială de mare actualitate

de: L. B. O'CONNOR

11)

— Sofia ne așteaptă în automobil, la patru kilometri de aci, în East Side. A primit ordinele mele și știe ce are de făcut.

— All right! — răspunse Fatty. Și acum putem să plecăm.

Eddie Cartum chemă chelnerul și ceru plata.

Curând după aceia cei patru șnapani eșiau nepăsători din elegantul restaurant.

La eșire, Eddie se opri la o florăreasă, cumpără o orchidee și și-o puse la butonieră.

Orchideele erau pasiunea lui. Spunea că-i aduc noroc.

Ziarele de după masă, anunțau cu titluri mari, senzaționalul furt de bijuterii săvârșit la magazinul lui Maxim.

— E mai bine să ne despărțim, — zise Cartum. Ne vom vedea diseară la locul știut. Eu trebue să vorbesc cu sergentul Durgin.

Mallone, Harris și Ines salutară și fiecare apucă pe câte un drum.

Eddie o ajunse pe Sofia, se urcă și el în automobilul care-i duse la Grand Central Station, unde se coborîră amândoi, lăsând șoferul liber.

Ziarele continuară să se ocupe mai multe zile de acest furt îndrăzneț, dar fiindcă, la urma urmei, nu fusese vărsare de sânge, sfârșiră prin a o trece în arhiva voluminoasă a crimelor rămase nedescoperite, când «Evening Star», eși cu un articol violent în care deplângea și condamna cu strășnicie poliția pentru incapacitatea de care dăduse dovadă în cazul Maxim.

Se neglija întâmplarea cu orchideia pusă în vasul cu flori, pentru comisarul de poliție

Acesta, foarte ofensat și în urma stăruințelor lui «Jeweler's Protective» chemă pe inspectorul cartierului unde avusese loc acel jaf nemai pomenit și-l amenință cu destituirea dacă nu va reuși, cel puțin, să găsească «Marele Tudor» la care organizația de protecție a bijutierilor ținea foarte mult.

Max Immelbaum, allias Maxim încasă frumosul premiu de asigurare pentru bijuteriile furate și refuză să-l împartă cu Durgin, sergentul de poliție.

Durgin, care între timp avusese multe alte supărări în puțin scrupulosul exercițiu al funcțiunilor sale, ajunsese acum să-i fie frică de toți și de toate: dela superiorul lui imediat, locotenentul, care era cinstit, până la subordonații lui, detectivii, cari erau necinstiți! Dar mai mult se temea de căpitanul lui care se arătase destul de îndărătnic și nu voise să coopereze cu el la investigațiile jafului săvârșit la Maxim.

Durgin începu să abuzeze de băuturi alcoolice. Sofia era mereu în legătură cu el. La fiecare două sau trei zile, baroneasa îl chema la telefon, fiindcă Eddie îi dăduse instrucțiuni în acest sens. Durgin se întâlni de două ori cu ea, și în timpul conversației, bău cu lăcomie numai «wisky». Sofia nu cerea dela el nimic altceva decât un bilet de liberă trecere pentru întreaga bandă. Și vi re pare puțin lucru?

Intr'o seară, detectivii lui Durgin prinseră pe Tom Innes. A doua zi șarlatanul fu găsit cadavru în fundul unor săpături ce se făceau pentru o cale ferată subterană. Moartea lui rămase un mister pentru toți, afară de Durgin care știa acum tot ceea ce vroia să știe.

Ceilalți reușiră să se ție departe de ochiul pururea iscoditor al poliției.

Eddie își petrecea vremea într'un apartament cu două camere, citind și fumând.

Fatty și Malone duceau viață împreună, într'o căsuță dela țară, cu un «farmer», vechiul lor prieten și, într'o vreme, și complicele lor. Erau la vreo cincisprezece mile de New-York, în Long Island.

Sofia, trăia la sediul unei «Young Woman Christian Association, up-town».

Eddie hotărîse această risipire a lor până când aveau să fie uitați.

Avea totdeauna în mână «Marele Tudor» și dată fiind considerabila lui valoare, de peste 25.000 dolari, îl ținea ca pe cea din urmă și mai însemnată carte de joc.

In chipul acesta, trecură mai multe luni, până când într'o noapte de Iunie, mai mulți inși se adunară într'un salon dinlăuntrul unui restaurant condus de un fost detectiv la «bomb squad».

Chiar dacă acesta știa că doi din misterioșii vizitatori erau sergenți de poliție și un altul era Maxim bijutierul, și al patrulea un inspector de poliție și al cincilea reprezentantul unei firme de bijuterii în en gros, negreșit că se ferea să se dea pe față. Discreția cea mai absolută era însușirea lui de căpetenie.

In sala aceia plină de fum, trebuia să se facă târguri de o importanță excepțională pentru cei interesați, de o delicateță extremă pentru reprezentanții poliției. Mister Eddie Cartum, cu un pahar plin cu lapte înaintea lui, ședea de mult la masă. Și cu el, Sofia «baroneasa», rece, superbă în pieptănătura-i strălucitoare, majestoasă ca o patriciană de rasă, strângea o țigare între buzele-i roșii privindu-și unghiile degetelor trandafirii.

Nouii veniți se așezară la aceiași masă după un schimb de complimente, nu tocmai sincere.

Reprezentantul firmei de bijuterii, măsură cu o privire adâncă și cunoscătoare pe Eddie Cartum și ajunse la convingerea că nu era cazul de a mai tărăgăni lucrurile. De aceia intră numai decât în chestiune.

— Cât vrei pentru «Marele Tudor»? — întrebă el, aprinzând o țigare și trecând una de aceiași marcă lui Eddie, care sta în fața lui.

— Mulțumesc, dar nu fumez. «Marele Tudor»? Știu eu! Ziarele au ajuns să-l prețuiască la o jumătate de milion de dolari. D-ta ce părere ai?

— Ești nebun? începu Max Immelbaum, cu asprime.

Unul din cei doi sergenți de poliție îi aruncă, o ochiadă care însemna: «Tăcere, prostule!»

— Cel mult douăzeci și cinci de mii de dolari — reluă reprezentantul firmei de bijuterii.

— In orice caz, fie că costă douăzeci și cinci de mii de dolari sau șase sute de mii de dolari, nu-l vei putea vinde nimănui, — fu de părere inspectorul.

— Și nici stăpânilor lui, afară numai dacă nu-l regăsesc — zise surâzând Eddie, pe când își golea paharul cu lapte.

— Nu ți-am spus eu? mormăi sergentul Durgin, a cărui frunte era un lac de sudoare.

Inspectorul bătea cu degetele în masă și schița un zâmbet neînțeles. Acesta era un bărbat foarte simpatic, isteț, chiar «smecher» și tocmai de aceia își dobândise gradul acela mare, în slujbă.

— Dacă l-am întreba pe Eddie la cât se așteaptă pentru acest «Marele Tudor»? rosti el cu un aer nevinovat, ca și cum ar fi fost vorba de afacerea cea mai cinstită din lume.

— Acum...

— Pentru mine e chinezesc tot ceia ce-mi spuneți — întrerupse Eddie. Eu, pentru «Marele Tudor» nu vreau decât atât cât au scris ziarele că valorează... Eu și cu prietenii mei nu știm și nici nu cerem altceva mai mult...

Inspectorul se întoarse spre bijutier, și încruntă din sprâncene, ca spre a-l întreba. Acesta răspunse cu un ușor semn de învoire. Inspectorul zâmbi încă odată, cinic, dar prietenos.

— Uite, să presupunem că noi vă făgăduim să vă scoatem complect nevinovați atât pe d-ta cât și pe tovarășii d-tale, din lovitura aceasta. Ce sunteți dispuși să faceți pentru noi, în schimb? — întrebă inspectorul pe Eddie Cartum.

Ochii acestuia scânteiară într'o expresie de bucurie.

— Poate v'aș face pe fiecare oameni cu situație — zise el — dacă mi s'ar garanta absolut că veți face să dispară toate bănuelile ce planează asupra mea și a prietenilor mei. Poate!

Sergentul Durgin, nu se simțea la locul lui și-l fixa mereu pe Max Immelbaum cu ochii lui posomorâți.

— Eddie, urmă inspectorul — îți garantez pe cuvântul meu de onoare, și știi doar ce fel de om sunt eu, că nici d-ta, nici prietenii d-tale nu vor avea nici o neplăcere de pe urma acestei afaceri. Iți jur că n'ai de ce să-ți fie teamă, nici din partea poliției nici din partea ori cărei alte autorități sau agenții!

Eddie bău iarăși un pahar cu lapte. El știa că inspectorul vorbea în chipul cel mai serios și cu toată sinceritatea: știa că vorba acestuia era sfântă.

Cartum stătu pe gânduri câteva minute, cu ochii plecați în jos. Apoi privirea lui se îndreptă spre Sofia.

— Poate că doamna ar putea să spuie ceva mai interesant...

Și întorcându-se, gratios, spre frumoasa-i și tânăra prietenă, zise:

— Vorbește, Sofia...

Sofia dela Blaire tuși, aspiră cu voluptate fumul țigării, închise ochii și cu o voce delicată, plină de nepăsare și indiferență, zise:

— «Marele Tudor» e în buzunarul sergentului Durgin!

Ochii celor de față se îndreptară spre Durgin.

Chipul sergentului se făcuse galben ca ceara. Ai fi crezut că-l aștepta un atac fulgerător de apoplexie. Vru să vorbească, dar nu izbuti.

— Demontați-i mânerul revolverului și veți găsi bijuteria înăuntru! — urmă neînduplecata Sofia. — Il are acolo de trei săptămâni!

Mâna dreaptă a inspectorului, se întinse ca fulgerul și căzu ca un drug de fier peste mâna stângă a lui Durgin, strângând-o ca într'un clește, iar cu stânga apucă mânerul revolverului.

— Imi pare rău, Durgin, dar trebue să mă feresc de orice primejdie, trebue să mă țiu deoparte, în siguranță. D-ta poți să fii nevinovat, și chiar cred aceasta, însă datoria îmi impune să iau măsuri de pază.

Inspectorul avea în mână revolverul lui Durgin. Acesta, pa-

(Continuarea în pag. 217).

DE PRETUTINDENI

Tatuajul, mijloc curativ.

Până acum se credea că tatuajul are numai un scop de înfrumusețare, execrabil de altfel. Din cele expuse, la un congres științific, de către un medic american, reiese, însă, că tatuarea se face, barem în America, mai mult cu un scop științific, terapeutic, decât pentru satisfacerea unei ciudate concepțiuni estetice.

Medicul care s'a interesat de aproape, de technica tatuajului, a ajuns, pe baza observațiunilor sale, la concluzia că aici, e vorba de un remediu remarcabil în diferite boli ale sângelui. Intre acestea, trebuiesc socotite, în primul rând, sciatica, lumbago și nevralgiile.

Iritarea produsă asupra pielii de acul întrebuințat la tatuare, are o influență mult mai puternică asupra aportului de sânge, decât o pot pricinui cataplasmele, lipitorile ori alte excitante asemănătoare.

Intr'un cuvânt, circulațiunea capătă prin tatuare o puternică stimulație, de care se folosesc toate organele, căci aportul de sânge pentru hrănirea lor devine mai îmbelșugat.

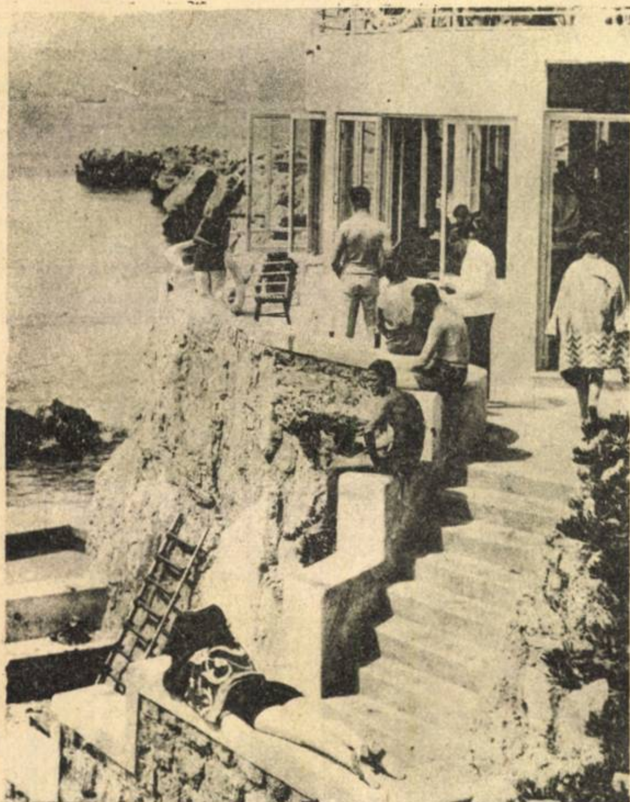
Un prefect de poliție care cântă în cor

(Foto excl. Keystone)

Este un obiceiu plin de pitoresc și specific parizian ca orchestre ambulante să se posteze la colțuri de stradă și acolo, lansând o melodie nouă, să antreneze publicul dimprejur care cântă în cor. D. Jean Chiape, popularul prefect de poliție al Parisului nu s'a dat înapoi dela respectarea acestei tradiții și cu ocazia unei serbări de binefacere, organizată în curtea Prefecturei, in beneficiul gardienilor de oraș, a cântat laolaltă cu toți colaboratorii săi și cu d-na Chiape, o șansonetă bulevardieră. Se vede din instantaneul nostru cât entuziasm pun în executarea acestui cor, diletanții noștri cântăreți.

Chiar acum se petrece scena aceasta

Pe Coasta de Azur, la Antibes, tinerii privilegiați ai vieții, își răsfață trupurile bronzate și voinice în lumina caldă a soarelui mediteranean. Să nu-i invidiem?

Zeci de mii de oameni trăiesc din carne uscată la soare.

Toți acei pe cari ocupațiunile lor îi silesc, în deosebi, în America de Sud, să petreacă săptămâni ori luni întregi departe de orice centru unde s'ar putea aproviziona cu alimente proaspete, trăiesc încă exclusiv din xarcă, sau carne uscată la soare. Orașul Rie Grande prepară peste 800.000 tone pe an și celelalte state, ca Argentina și Uruguay produc, iarăși, câteva sute de mii de tone pe an.

Două milioane tone de carne uscată într'un an, ți se pare cu visezi!

Celibatarii turci

Guvernul otoman din Angora a hotărît să aplice, printr'o lege specială, un greu impozit tuturor celibatarilor. De când Kemal Pașa a interzis ca un bărbat să se însoare și să convietuiască cu mai mult de o femeie, s'a observat o scădere treptată, de grave proporții, a căsătoriilor. Situațiunea actuală este penibilă din multe puncte de vedere. Un tânăr nu se căsătorește, acum, în Turcia, fiindcă, în genere, are de întreținut din munca lui, o mamă bătrână, câteva surori nemăritate și frați mai mici. De asemeni, numeroși văduvi, cari, înainte de războiu, erau obișnuiți să trăiască cu 4—5 femei și să aducă pe lume o puzderie de copii, sunt siliți să-și întreţină numeroasa progenitură.

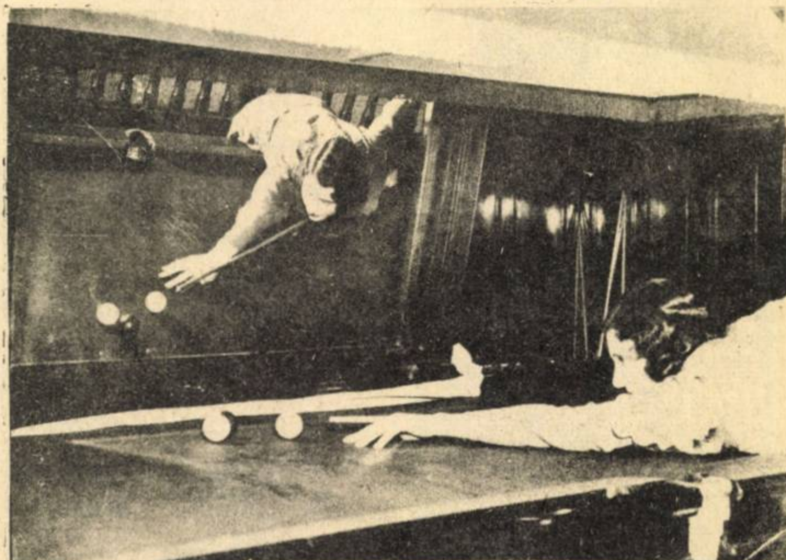
Nu este exclus ca, în cele din urmă, să se permită din nou poligamia. Sunt prea multe femei cari trebuesc plasate...

Cel mai lung războiu al omenirii.

Contrar credinței generale, nu războiul de o sută de ani e acela care deține recordul duratei, ci acela început în Chili, în anul 1535, când Spaniolii au debarcat, acolo, între Arancanieni, băștinașii țării și cotropitori.

Războiul acesta s'a continuat cu o intensitate variabilă, lupte reîncepând după perioade lungi de liniște, fără ca pacea să fi fost semnată, vre-odată, până la 1722, dată când Arancanienii s'au recunoscut bătuți și au iscălit un tratat.

Antrenament în fața oglinzii

(Foto-excl. Keystone).

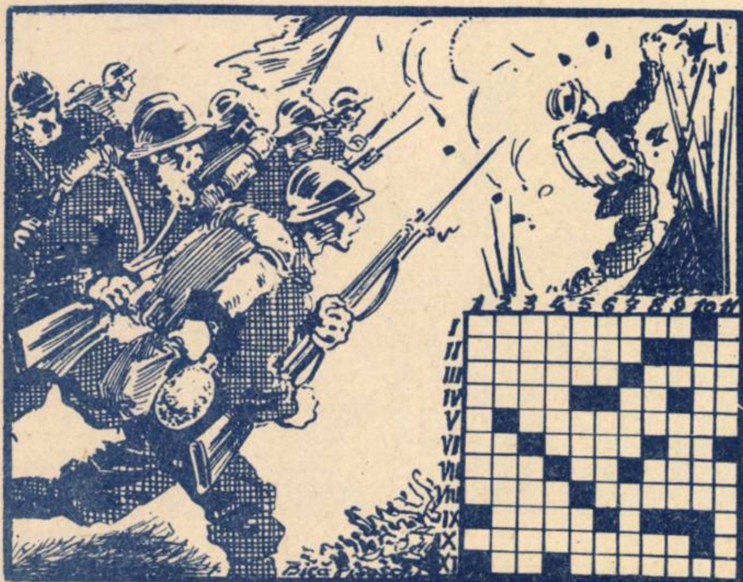
Miss Joyce Gardiner, o celebră campioană de biliard, engleză, se antrenează, întotdeauna, înaintea match-urilor importante, în fața unei oglinzi pentru a putea studia mai bine loviturile tacului și efectele lor.

JOCURI

Cuvinte încrucișate

«NIMIC NOU PE FRONTUL DE VEST»

de Bică Pisoschi (Craiova)

ORIZONTAL: 1) Soldați răsfirați trimiși inainte cu ordinul de a hârțui pe dușmani (pl); 2) Malițiozități — Transilvania (Abreviație); 3) Oraș în Franța unde se încheiă în 1802 pacea între Franța și Anglia — râu în Italia; 4) Cântec de leagăn — măsură — div. de timp; 5) Gaz întrebuințat în războiul mondial, de către Nemți, spre a nimici sau paraliza momentan pe adversari; 6) Notă muzicală — Fluviu, martor unor lupte 1918 între Români și Unguri — post scriptum (Abreviat); 7) Mijloç de intrare (fig.) — un rac mort — luptă în genere; 8) Eperite, asfixiante și lacrimogene?! — năvăleau prin surprindere; 9) A ataca dușmanul; 10) Arta de a conduce operațiunile militare; 11) Diftong — pe fronturi... nimic nou!

VERTICAL: 1) Soldat care trece la dușman, în timpul războiului; 2) Năvala dușmanului spre a jefui (primitiv termen militar) — a ataca cu putere dușmanul; 3) Rămășițele unui oraș sau ale unui edificiu distrus — grup de insule în Oceanul Atlantic, aparținând Portugaliei; 4) Păgân — prima adulteră; 5) Cunoști adevărul, anapoda — a preveni pe neașteptate — negație, răsturnată; 7) Animale domestice — linie dreaptă care trece prin centrul unui corp — contestare; 6) Ogor întins (Mold.) — de ce atârnă viața unui om în războiu? — a se ivi deodată (Mold.); 8) Prefix — a preda — Xină; 9) Prind dușmanul — Interjecție, ce exprimă surprindere sau mirare; 10) Șanț săpat spre a se adăposti de focul dușmanului; 11) Fața unei trupe în linie — bătălii.

Cryptogramă

de Mișu Antonescu

(Loco)

Găsind cheia acestui joc, veți obține o strofă dintr'o foarte cunoscută poezie de Gh. Coșbuc.

Șaradă

de Mihail Suditu

(Mizil)

E'o notă muzicală prima parte
Și nu e greu să'fie deslegată,
A doua te transporaă cam departe
Ba chiar în timpul nopții e aflată.
A treia după cum mi se și pare
E un pronume ades întrebuințat
Și toate aceste vorbe prin legare
Vor da de o gazetă! Eu cred c'ați deslegat!...

Soluțiile jocurilor din „O.L." No. 9

REBUS

Corb la corb nu-și scoate ochii.

JOCUL ZIARELOR

OGLINDA LUMII

CUVINTE INCRUCIȘATE

D	E	L	A	V	R	A	N	C	E	A.
E	T	U	V	A	■	R	O	A	T	A
P	A	C	A	L	I	T	U	R	A	■
A	C	E	L	E	■	R	■	E	L	A
R	■	A	I	■	L	I	C	■	A	C
A	L	F	A	B	E	T	I	C	■	U
T	■	A	T	A	Ș	A	M	E	N	T
E	A	R	■	N	I	■	P	R	O	■
A	P	U	S	D	E	S	O	A	R	E
N	A	L	T	I	■	T	I	T	A	N
U	R	■	A	T	R	I	U	■	■	E

DESLEGATORII JOCURILOR NOASTRE

Gheorghe Gherghel (Sibiu), Manole V. Mârza (Galați), Ionel Constantin-Iocoș, Bică Pisoschi, Dan Preoțescu (Craiova), Ionescu Constantin-Oedip (Iași), Maior Popovici Pompiliu Anibal, Nicolae Cimpoeșu (Arad), S. și M. Breiman (Drochia-Soroca), Moisă T. Băciilă (Timișoara), Lucia Gh. Mihăilescu, Mieluța Pompilian, Al. Haber (Iași), Nicu C. Slavu-Sphinx, Elena Cretzulescu (Câmpina), Constantin Popescu (Ismail), Mihail Simulescu (Alexandria-Teleorman), Toni Virgilius (Pitești), Ilarion I. Constantinescu (Roșiori de Vede-Teleorman), Theodor , Ana Stoicescu, Avram I. Avram, Nellu Apostolescu, Sylvia Segall (Rodica Vasiliu-Irelle, Mișu Mareș (Dridu-Ilfov), Florin Tasse (Craiova), Mircea Tomescu (Târgoviște), Vlad și Rodica Anghel (Iași), Margareta și Lucreția Pallade (Turnu Măgurele), Nae și Tică Mărgeanu, Rică Timoftescu, Mitică și Ionel Petria (Turnu Severin), Ilie T. Lupița, Nicolina Popescu (Caracal), Ovidiu Idriceanu, Al. Dobrinescu-Aledo (Bârlad), Danila Ialomițeanu, N. Gr. Arsene (Buzău), Alexandru Șerbănescu (Brăila), Ioan Vanjensky, Clemansa Ionescu Pincu A. Saul-Piasa (Focșani), Mihail Suditu, Ionel Iordache-studenți (Mizil-Buzău), Tudorică N. Popescu (Carol II-R. Sărat), Petre St. Crintea (Dumitrești-Râmnicul Sărat), Segal Arthur (Odobești-Putna), Bucur Silvestru (Constanța), Maior Aslan Dumitru, Căp. Const. Stoenescu. Calman Simon (Chișinău).

CAPITALA

R. H. Simion, Mișu C. Antonescu, V. Jacobini Cl., I. Clement Schachman Bébé, Stelian Gh. Constantinescu, Maria Metaxa, Ginette și Dorel Schwartz, Mimy și Mircea Mărdărescu. Aurel și Cezarina Stoicescu Nicu Sonea, Paul Gălășanu, Sică Drăgulescu-studenți, Sandu Schmidt, Solo și Izu Schmidt, Nellu Rosenthal, Duțu Rosenthal, Fany Faivisohn, Mandy și Fany Brenner, Isac și Edy Finkelștein, Licuța și Renée Mălăeru, Constantinescu Tică Emilian, Ionescu Alexandru, Eisner Ionel și Arnold, Simionescu Cecile.

„Oglinda Lumii" No. 11

BONUL JOCURILOR

PRIN TRAGERE LA SORȚI AU CAȘTIGAT

1) Alexandru Șerbănescu (Brăila).
2) Cecile Simionescu (Loco).
3) Constantin Popescu (Ismail).

*

Atragem din nou atențiunea tuturor deslegătorilor noștri de jocuri, că nu le putem publica numele în rubricile rezultatelor, deoarece corespondența lor nu cuprinde bonurile absolut obligatorii publicării numelor. Primim o vastă cantitate de deslegări, pe cari, spre regretul nostru, nu o putem menționa, lipsindu-le bonurile respective, cari reprezintă una din condițiile esențiale ale valabilității lor.

*

N. B. — *Expediția premiilor se face odată pe lună. Premiații din provincie sunt rugați să-și trimită adresele exacte spre a li se putea expedia premiile, iar cei din Capitală se vor prezenta personal la redacție spre a-și ridica premiile.*

A apărut:

LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât și în Franța, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca și autorul, eroul principal aparține unei familii de emigranți evrei din Germania. Ca și autorul, eroul a avut o cultură și o formațiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că și-au găsit o țară și un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înșelat. Sunt pagini de o înaripată inspirație și de o patetică măreție.

Cereți la toate librăriile precum și la Editura «EMINESCU»

București I, Str. Angel Salygni 2

DOUA PRIETENE

(*Continuare din pag. 212*)

Fata care-i deschisese uşa era Gianina, camerista pe care o dăduse ea afară.

— Aşteaptă, am uitat ceva.

Se întoarse, deschizând uşa salonului.

Fosca, trântită pe covor, se juca cu copilul care ascundea ursuleţul şi apoi îl asvârlea, râzând din toată inima şi rostogolindu-se pe covor.

— Fosca! spuse Ada.

— Ai uitat ceva? întrebă aceasta ridicându-se.

Ada îi făcu semn că trebue să vorbească încet.

— Trebuie să te fac atentă asupra unui lucru, continuă ea în şoaptă. Ia seama asupra cameristei tale, nu e fată cinstită.

— Te înşeli, e foarte cinstită! ripostă Fosca.

— Şi eu îţi spun că nu, insistă Ada. Iţi vorbesc în cunoştinţă de cauză: a avut un amant şi trebue să aibă şi un copil. Ştiu sigur asta, fiindcă am fost nevoită s'o gonesc.

Fosca surâse:

— A! exclamă ea, privind-o fix pe Ada, tu ai fost stăpâna în stare s'o asvârli în stradă, în toiul iernii, când era însărcinată?

— Dar ce puteam face altceva? Prin urmare, ştii...

— Da, nenorocita s'a întors atunci acasă, în satul ei, unde stăteam tocmai eu cu Gino. Rudele ei o dase afară la rândul lor. Noi am cules-o depe drum, i-am dat primele ajutoare şi ne-am îngrijit de copilaşul ei, într'un cuvânt am salvat-o. Acum e cuminte, bună, cinstită şi ar intra şi în foc pentru mine.

Ada tăcu un moment, apoi reluă:

— Nu trebue, totuşi să-i dați nas, la prima ocazie, poate s'o ia d'acapo.

— Faci rău cu ceeace afirmi, Ada! spuse Fosca, rece.

— Am crezut de datoria mea să te avertizez. Gianina nu-i cinstită, nu poate fi cinstită.

— Dar nu înţeleg dece insişti atâta? întrebă Fosca şi mai indiferentă.

— Dece? Fiindcă vreau să-ţi fac un bine şi să-ţi salvez casa de o fiinţă care nu merită să stea aci.

— Aşa înţelegi tu, să iau o bucată de pâine din gura unei sărmane femei şi din aceea a copilaşului ei? urmă Fosca zâmbind dispreţuitoare...

— Nu, n'am zis asta, îngăimă Ada, văzându-se bătută. Observ că ţi-ai păstrat nu numai aspectul de fată, ci şi felul de a judeca.

— Incepi să mă plictiseşti, declară Fosca, liniştită.

— Vai ce naivă şi nepricepută eşti! Bagă de seamă ce faci... Crede-mă că eu cunosc bine lumea...

Fosca lăsă din ochii ei suri, frumoşi, să-i scapere o licărire de dispreţ şi retrăgându-şi capul, cu o mişcare nobilă încheie:

— Eu ştiu să trăiesc, tu ştii să mănânci!...

Ada coborî treptele şi plecă.

830
4+1 LĂMPI
HAUTPARLEUR FERODINAMIC

630
5+1 LAMPI
HAUTPARLEUR ELECTRODINAMIC

UN buton cucereşte Europa!
Nici o tatonare, nici o căutare a unui post anumit, ci simplă punere la punct pe orice post dorit.
Incercaţi un aparat de radio PHILIPS „Super-Inductance" fără nici o obligaţie din partea D-v. şi vă veţi convinge!

PHILIPS
"Super-Inductance"

Viaţa agitată a lui Richard Wagner

(*Continuare din pag. 205*)

dovic II al Bavariei. Incolţit de creditori şi neavând domiciliu, Wagner avea nevoie de bani şi de o casă. Regele îi dădu amândouă. Casa era o vilă, situată pe marginea lacului Starnberg. Banii au slujit la construirea măreţului templu dela Bayreuth, cuibul ideal al reprezentaţiunilor wagneriene. Soţia lui murise şi Wagner se îndrăgosteşte, la bătrâneţe, de Cosima von Bülow, fiica lui Liszt. Aceasta divorţează de soţul ei, blajinul şi talentatul dirijor, Hans von Bülow, pentru a petrece restul zilelor sale, alături de Wagner, pe care îl adora, de când era copilă.

Dacă Mathilde von Wesendonk a fost inspiratoarea lui Wagner, Cosima a fost, în schimb, dominatoarea lui. Amândouă îl iubeau pe Wagner, însă fiecare după temperamentul propriu şi în chipul ei. Cosima, stăpână a casei şi stăpână a inimii lui Wagner se ocupa, cum nu se poate mai priceput, de corespondenţa şi de lucrările sale. Ea făcea toate demersurile necesare şi îndepărta vizitele inoportune. Sub influenţa ei energică, Wagner compuse întreg **Ciclul Nibelungilor, Maeştri cântăreţi din Nürnberg**, şi dumnezeescul **Parsifal**. Insfârşit, la 8 Iunie 1869, Cosima naşte un fiu, Siegfried, în care Wagner vede un continuator de nădejde. Evenimentul acesta fericit îl face pe bătrânul şi greu încercatul părinte să-şi strige bucuria în toate colţurile. «**Ţi s'a născut un fiu**», strigă el Cosimei, fiul acesta trebuie să se numească Siegfried, ca eroul de legendă».

Titanul moare, în 1883, la Veneţia, după ce a văzut triumful definitiv al concepţiilor sale de inovator. Inhumat la Bayreuth, în sunetele unui marş sublim din **Crepusculul Zeilor**, Wagner lasă după el o incomparabilă moştenitoare, pe Cosima, care, supravieţuindu-i 40 ani, a continuat cu o energie fără seamăn măreaţa operă a ilustrului său soţ.

Vastă simfonie a extazului şi a luptei, viaţa agitată a lui Richard Wagner este o ţesătură imensă de victorii şi desamăgiri, de credinţă şi de ezitări, de dragoste intensă şi reculegere. «Eternul feminin» era veşnic prezent în această eroică desfăşurare de forţe misterioase cari alcătuiesc geniul lui Wagner de la stingerea căruia s'a comemorat, acum, de către omenirea întreagă, împlinirea unui jumătate secol.

Cum se prind hoţii de bijuterii

(*Continuare din pag. 214*)

ralizat, nu putea să facă nici o mişcare.

Inspectorul demontă arma şi cu vârful cuţitului deşurubă bucăţile de sidef care îmbrăcau mânerul revolverului.

«Marele Tudor» învălit în hârtie velină căzu cu un sunet metalic pe marmura mesii.

Sofia, nepăsătoare, contempla cu dispreţ pe ticălosul de Durgin şi începu iarăşi să vorbească:

— Şi ca să se ştie — zise ea cu o răceală tăioasă, — el l-a omorît pe bietul Tom Innes!

După douăzeci de minute Eddie Cartum şi Sofia dela Blaire eşeau liniştiţi din restaurantul condus, după cum am zis, de un fost detectiv dela «bomb squad».

Un automobil particular trecea în clipa aceia.

Eddie făcu semn şoferului să oprească, şi amândoi se urcară în el.

— Sofia, cu aceşti douăzeci şi cinci de mii de dolari, putem acum să plecăm în Franţa, zise Eddie.

«Marele Tudor» se întorsese la proprietarii lui legitimi. Dar justiţia fusese încă odată, şi pe nedrept, înşelată.

Acestea şi altele asemănătoare, sunt cazuri mai frecuente decât se poate crede.

Şi, precum se vede, hoţii de bijuterii sunt încurajaţi în manoperile lor de cele mai mârşave sisteme poliţieneşti, cari nu pot să fie, pentru noi, opinia publică, decât vrednice de plâns.

Trad. de G. RADULESCU

— Sfârşit —

Radio la Polul Nord

(*Continuare din pag. 213*)

abia au putut fi duse şi cu imense greutăţi, spre Spitzberg.

Noi puteam comunica, la depărtare de 3000 kilometri, direct cu patria noastră, prin unde scurte. Ne stăteau la dispoziţie trei lungimi de undă de 328, 42 şi 33 metri. Emiţătorul avea o forţă de 20 waţi, cu regulator de cuarţ.

Receptorul era, de-asemeni, de o extremă sensibilitate şi ne aducea, la toate orele, de zi şi de noapte, veşti şi reportagii din lumea întreagă.

După ce ne instalasem colonia pe o coastă mai fericită a ţărmului groenlandez, şi începurăm să facem ascensiuni cu balonul, pentru studierea atmosferei, am stabilit cu posturile radiofonice daneze să ne primească în raza lor de emisiune.

Cu toate greutăţile pe cari le aveam de întâmpinat din cauza gheţurilor, neputându-ne ajunge ţinta, decât după o hibernare de opt luni, nu am fost nici o clipă doborîţi de gândul singurătăţii, deoarece eram în permanent contact cu universul. Nu pot exprima în cuvinte emoţia neuitatelor ceasuri de desfătare muzicală, când pâlnia delicată a hautparleurului ne aducea sonoritatea plină a orchestrelor simfonice. Berlin, Paris, Scala din Milano, Budapesta, Viena, Praga, Barcelona, aceştia erau tovarăşii noştri nedespărţiţi şi prieteni nepreţuiţi din clipele de oboseală şi desorientare. Cosmosul radiofonic era familia noastră.

DR. WALTER KAPP
Conducătorul staţiunii westice în expediţia groenlandeză Alfred Wegener.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Logică feminină

SOȚUL, naufragiat: Imposibil de făcut foc. Nu se găsește o coajă de lemn pe aici.
SOȚIA: Bine, în cazul ăsta vei trebui să sapi, ca să găsești cărbuni.

LA DENTIST

— Vedeți, doamnă, extracțiunea va fi cam dureroasă, dar să vă stăpâniți nervii și o să se facă. Uite, vă dau un sfat: deschideți gura tare și apoi încleștați dinții. Veți vedea că nu o să vă doară. Așa... acum deschideți gura...

— Păi, era vorba să țin dinții încleștați?...

— Da, dar după ce scot rădăcina.

Aviatorul norocos

— Cel puțin, mulțumesc lui D-zeu că Vezuviul e stins...

RELATIVITATE

Profesorul. — De câți ani ești?
Ionel. — Nu știu.
— Ce răspuns e ăsta? Părinții tăi nu ți-au spus niciodată ce vârstă ai?
— Păi, să vedeți, domnule profesor: când e întrebat numai tata, el zice că sunt de doisprezece ani; iar când mă duc în vizită cu mama, dânsa spune că am numai opt.

PRINCIPIILE UNUI CONDAMNAT LA MOARTE

Călăul. — Conform tradiției, ți-am adus o sticlă de coniac fin și o havana veritabilă.
Osânditul la ghilotină. — Mulțumesc dar din principiu nu beau și nu fumez, pentrucă băutura și tutunul strică sănătății.

O IDEE

— M'am săturat de viața asta de lipsuri. Mi-ai tocat zestrea și suntem pe drumuri... Să știi că o să mă arunc pe fereastră.
— Știi ce? Am o idee. Dacă te-ai duce să faci scena asta tatălui tău, poate îți dă un supliment de câteva sute de mii de lei.

MOTIVUL BINECUVANTAT

— Parcă te știam cu toți dinții în gură... și acum ce văd?
— Erau dinți falși, pe cari i-am scos.
— De ce?
— Pentru motivul binecuvântat că nu folosesc la nimic.
— ?...
— Ei da, n'am ce mânca.

INTRE INTELECTUALI

— Negreșit, dv. ați fost, doamnă, la ciclul Wagnerian...
— Dimpotrivă, ciclismul e un sport care nu-mi place!

DEȘTEPTAREA

Pacientul (trezindu-se cu greu, după operație). — Dar unde sunt acum... mă aflu, oare, într'o lume mai bună?
Soția. — Nu, dragă, sunt eu lângă tine.

CALCUL GREȘIT

— Să fie adevărat: divorțezi? Te-ai însurat, doar, din dragoste și i-ai jurat Mariettei că o vei iubi toată viața?
— Da, însă n'am crezut c'o să trăiască atâta.

SINGURA CONSOLARE

Ea (către soțul întors opărit dela club). — Ce e, Mișule, ai pierdut mult la cărți?
El. — Tot, absolut tot, cât mi-a rămas din suta de mii de lei, încasată dela chiriașul nostru.
Ea. — Ce bine e c'am apucat eri să-mi cumpăr pălăria că altfel rămâneam fără ea.

NOROC

Moașa (către fericitul părinte întors la 2 dimineața dela club). — Se poate domnule, să vii acasă, la 2, când nevasta ți-a făcut doi băeți zdraveni?
Tatăl. — Curioasă coincidență: mă întorc la 2 și nevasta îmi face doi băeți! Noroc că nu m'am întors la ora 12, că — mai știi? — îmi turna o duzină de băeți!

Banditul neprevăzător

;— Mâinile sus!

DRAGOSTE DE SOACRA

El. — Și, în adevăr, mă agreiază mult mama ta?
Ea. — Da, ține foarte mult la tine.
El. — Ți-a spus'o ție?
Ea. — Da, m'a asigurat că, după nunta noastră, vine să șează la noi.
El. — Aha, acum văd și eu că ține mult la mine.

Noua dactilografă

— Și apoi, trebue să știi că eu nu sunt din acelea cari se lasă a fi curtate de colegii din biurou!...

„Aquaplanball", ultima distracție

(Foto Keystone)

Confortul și minunățiile nesecate ale plajelor californiene, la țărmul Pacificului, nu dau pace fericiților cari se bucură de aceste desfătări. Și, tot mereu, scornesc alte divertismente și năzbâtii, în stare să le alunge plictiseala (din prea mult bine). Din această categorie de distracții face parte și «aquaplanball», un fel de «wolley-ball» pe apă, jucat cu o singură mână... Purtați cu o mare viteză de bărci-motor, jucătorii își aruncă mingea unul altuia, iar acela care o scapă din mână e eliminat și silit să se întoarcă la țărm, înnot.

Originile și organizația francmasoneriei

Francmasoneria este o asociațiune secretă, răspândită în toate părțile lumii, dar mai cu seamă în Franța, Anglia, Germania, Italia și Statele Unite.

Mai mulți suverani ori conducători de state au făcut ori fac parte din ea. In anul 1327 întreaga înaltă aristocrație engleză era înscrisă în lojile masonice.

Numele francmasoneriei se crede că vine ori dela originea ei, ori dela uzul simbolic al instrumentelor întrebuințate în arta construcției, cum e mistria, echerul, compasul (maçon înseamnă, în limba franceză, zidar). Membrii își zic între ei, «frați», pentrucă trebuie să se ajute frățește, indiferent de nația ori de clasa socială cărora le aparțin.

Ținta mărturisită a francmasoneriei este «exercițiul binefacerii, studiul moralei universale, al științelor și artelor, precum și practica tuturor virtuților».

In decursul veacurilor ea s'a interesat de-aproape, de toate problemele sociale și a jucat uneori, pe față, un rol politic important, însă francmasoneria rămâne, în special, o vastă asociațiune de ajutor mutual și de binefacere discretă.

Unii autori caută originea ei în misterioasele inițieri ale preoților egipteni și greci, alții afirmă că ar fi continuarea breslelor de zidari întemeiate în Evul Mediu.

In anul 1500 Enric VIII-lea al Angliei a luat instituțiunea aceasta sub patronajul său și a deschis o lojă chiar în palatul regal. In anul 1725 ordinul masonic a fost introdus în Franța de lordul Derwent-Watere, din partidul Stuarților.

Ordinul acesta s'a desvoltat, până în zilele noastre, în două mari rituri: ritul scoțian și ritul francez, al cărui consiliu se intitulează Marele Orient, având în frunte un președinte care poartă numele de Mare-Maestru.

Ierarhia cuprinde până la treizeci și două de grade.

In unele loji sunt admise și femeile. Așa e și în România.

Un caz interesant de reînsuflețire

Mulți medici și fiziologi socotesc ca sigur că, în diferite cazuri, se consideră ca definitiv morți indivizii cari sunt numai în stare de moarte aparentă. Moartea, pentru acești oameni de știință, e în realitate un fenomen lent și gradual, iar pierderea conștiinței și a mișcărilor, încetarea respirației și încetarea aparentă a circulațiunei sângelui nu sunt decât fapte inițiale.

Moartea totală, definitivă, nu se instalează, într'un corp omenesc, decât foarte lent, trebuind să treacă în mod normal, câteva ore sau poate chiar mai mult până la perfectarea ei. Dacă se practică cu pricepere mijloacele de reînsuflețire, dacă, mai ales, moartea aparentă nu a fost precedată de o îndelungată boală și dacă se intervine în mod rapid, sunt șanse serioase de reușită, putându-se nădăjdui să se salveze viața.

Trebuie numai o voință fermă și multă răbdare, cum ne arată un caz recent petrecut la Bordeaux. Era vorba de un bărbat de treizeci și șapte de ani care, de optsprezece luni prezenta crize foarte ciudate de astmă. Nimic nu-i ajuta cu toată varietatea tratamentelor întrebuințate. Și, într'o seară, fiind cuprins de o criză de asfixie, după ce i se făcu tot felul de injecții, cu cafeină, cu eter, cu uleiu camforat, bolnavul nu mai dădu nici un semn de viață. Inima și respirația i se oprise. Medicul curant era însă hotărît să încerce toate mijloacele. El recurse la respirația artificială prin metodele lui Howard și Silvester. Apoi insuflații de oxigen și multiple injecții cu eter, cafeină, sparteină, adrenalină. Lupta a durat trei sferturi de oră și în cele din urmă bolnavul fu readus la viață. Nu încape îndoială că, dela sine, nu și-ar fi putut reveni.

Esențialul este că doctorul, bazându-se pe trecutul patologic al bolnavului, nu a admis diagnosticul fatal. Iată o lecție care arată că tentativele de reînsuflețire pot face pe un mort aparent să revină, în anumite cazuri, la viață.

OGLINDA LUMII
11 MARTIE 1933
ANUL XII•
No.11

20 PAGINI
LEI 5

Pe pragul mânăstirii: o ultimă privire înainte de a trece dincolo de poarta ferecată

Biblioteca Universității Iași

Oglinda lumii

18 MARTIE 1933
ANUL XII.
No. 12

„Seducțiune"

20 PAGINI
5 Lei

Ce facem când nu ne vede nimeni...

Nu sunt rare momentele când profităm de neatenţiunea celor din jurul nostru, pentru a săvârşi anumite acte pe cari, sub cenzura unei priviri străine, am ezita, poate, să le facem...

In deosebi femeile sunt maestre în arta de a «profita de ocazie»... Intr'adevăr, cine le întrece în a cerceta «la iuţeală», mânate de curiozitatea lor bolnăvicioasă, autenticitatea porcelanului ceştilor în cari li se oferă ceaiul, la o întâlnire de cucoane? Să fie oare un serviciu original de Sevres, desenat cu mâna? Sau un serviciu ordinar de serie? Ia să vedem, spre convingere: femeiuşca din stânga se potriveşte tocmai să-şi aprindă ţigara, iar cea din dreapta pare preocupată să savureze ultima... sorbitură...

*

Uff! Cum mă strângeau pantofii. E îngrozitor! Totdeauna încălţămintea nouă este o nenorocire. Mai ales cu tocurile astea. Numai de nu l-o împinge necuratul să mă invite la dans. Ce bine mă simt numai în ciorapi.

*

Da, da, nu încape nici o îndoială. Asta e scrisoarea. Recunosc scrisul. Ce ticălos! Mie îmi spune că sunt singura lui dragoste şi ţine corespondenţă cu femei.

Stai! să umblu încet, căci s'ar putea trezi. Ce? Incepe cu «stimate domn» şi e semnată Georgescu. Vai! proasta de mine! Dar, aşa îmi trebuie. Cine mă pune să-mi bănuiesc bărbatul?

*

Să mă bată Dumnezeu dacă îmi mai înţeleg nevasta. Nu mă scoate din magiun şi pace. Cum nu mi-a dat mie în gând, până astăzi, să intru în cămară? Ia te uită, ce de-a bunătăţi! Mmm, să nu ştiu eu tot timpul că avem în casă dulceaţă de caise după care mă înebunesc. Hait! se aud paşii nevestii-mi.

*

Când voiu fi mare, o să-mi cumpăr cinci capoate din astea. Ce, numai mămichii îi vin bine? Da; o să-mi vopsesc părul în negru, o să-mi cumpăr un lampion japonez pentru măsuţa de noapte, şi o să chem toate prietenele mele la un ceaiu grozav, pe care îl voiu servi în ceşti de cristal. Dacă aşi şti, barem, ce culoare îmi vine mai bine: bleu ori roşu?

CUI DATORĂM...

Cui datorăm noi nenumăratele descoperiri ale căror rezultate le utilizăm, în fiecare zi, fără a cunoaște pe autorii lor? In afară de ingratitudine e, în această atitudine a noastră, o ignoranță condamnabilă. Deși, e drept, poate fi uneori scuzată, căci între atâția promotori de idei, realizatori și perfecționatori e greu să discernem pe inventator.

In articolul de mai jos, amintim cititorilor noștri câte-va din nășcocirile de bază ale vieții moderne, precum și pe autorii lor.

MAȘINA CU VAPORI?

Din descoperirea lui *Denis Papin* (1690) asupra producerii vidului într'un cilindru prin răcirea vaporilor derivă, în mod direct, realizarea mașinii construită de *James Watt*. Deja *Newcomen* aplicase descoperirea lui Papin pentru realizarea mișcării alternative necesare să comande pistoanele. Watt este însă acela care a creat condensatorul, regulatorul, paralelogramul articulat, etc. Recunoscând geniul celor doi constructori francezi, trebuie recunoscut că ideea mamă a mașinii revine francezului Papin și că el a construit primul vas cu vapori, pe râul Fuld (1707).

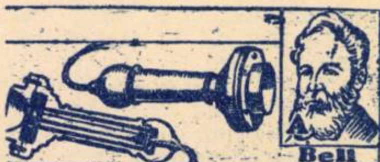
FOTOGRAFIA?

Fotografia a fost inventată de *Daguerre* în 1831. Camera neagră fusese imaginată încă din secolul XVI de J. B. Porta, dar în zadar s'a încercat să se fixeze imaginile ce se observau. Către 1815, *Niepce* se gândi, pentru prima oară, să obțină fixarea acestor imagini prin acțiunea chimică a luminii asupra substanțelor impresionabile, încă încetineala imprimării necesita zece până la douăsprezece ore de poză. Procedeul lui Daguerre, care a fost expus de Arago în fața Academiei de Științe, la 10 August 1839, a dat adevărata soluțiune: el consta în întrebuințarea unor plăci metalice sensibile într'o soluție de iodură de argint: fixarea și apariția imaginii se obțineau prin acțiunea vaporilor de mercur și spălarea cu hiposulfit.

TELEFONUL?

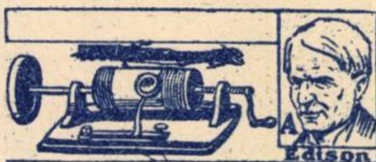
In 1876, *Graham Bell* aduse la cunoștință forma definitivă a unui aparat, inventat de dânsul, care fu primul telefon. Vibrațiunile plăcii unui transmițător modificau magnetizarea unei bare corespunzătoare și fluxul electric al unei bobine, ale cărei fire permiteau să se reproducă, de departe, aceleași fenomene în

sens invers, într'un receptor; acesta reconstituia, atunci, sonoritățile inițiale.

Cu alte cuvinte se producea transformarea unei unde electrice, urmată de o altă transformare de undă electrică în undă sonoră, și toate acestea cu un dispozitiv de o simplicitate genială. Aparatul primi, apoi perfecționările lui *Edison* și *Hugues*.

FONOGRAFUL?

Principiul fonografului fusese indicat în 1877 de Charles Cros, inventatorul fotografiei culorilor prin procedeul numit *tricrom*, însă aparatul nu a fost realizat și abia Edison, în anul 1878, construi primul aparat care înregistra și reproducea cuvântul. *Scott* imaginase înscrierea pe o hârtie unsă cu ceară, a oscilațiilor unei penițe, în legătură cu o membrană pusă în vibrație de undele sonore. Edison înlocui hârtia cu o foaie de tablă și făcu o peniță rigidă. *Tainter* creiă ruloul în carton acoperit cu materie rășinoasă. Edison, folosindu-se de îmbunătățirile aduse invențiunei sale, utiliză ceara și permise, în sfârșit să se ajungă la placa actuală în materie plastică.

RADIUMUL?

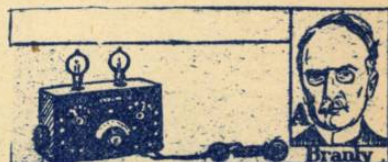

Corpul prin excelență radioactiv, căruia i s'a dat numele de radium, a fost descoperit în 1898 de *Pierre Curie, Marie Curie* (soția celui dintâiu) și *Gaston Bémont*. Fenomenul radioactivității fusese descoperit de Becquerel în 1896, când s'a stabilit că toate sărurile de uraniu dau naștere, în mod spontan, unei radiațiuni analoage cu radiațiunile catodice adică aceea ce emană polul-negativ al unei ampule electrice fără aer. Studii analoage făcute pe alte corpuri aveau să-i aducă pe Pierre Curie și soția lui la descoperirea senzațională a substanței radioactive între toate.

Radiumul emană particule de heliu, de electricitate negativă și raze X: el produce fenomene cari au dus la formularea unor noui concepții asupra materiei.

T. F. F.?

Telegrafia și telefonia fără fir constau, esențialmente, în emisiunea și recepționarea vibrațiunilor *etherului electro-magnetic* în care plutesc toate corpurile, astrele cași atomii. *Hertz (1888)* e acela care a descoperit aceste vibrații și care a inventat un aparat emițător. Insă ce importanță prezentau aceste emisiuni, dacă ele nu puteau fi culese? Atunci *Branly*, inventând un aparat receptor bazat pe efectul produs de oscilații asupra rezistenței tuburilor de pilitură a permis să se utilizeze descoperirea lui Hertz și poate revendica, cu

drept cuvânt paternitatea nouei telegrafii. Marconi a inventat un dispozitiv al acestor aparate, realizând, cel dintâiu, comunicările radiofonice la mari distanțe (27 Martie 1899).

Un băiat de 15 ani face ocolul lumii în cinstea memoriei lui Jules Verne

Phileas Fogg figura celebră din nu mai puțin celebrul roman al lui Jules Verne «Ocolul pământului în 80 de zile», a plecat și s'a întors, acum 50 de ani, după cum se știe, la Londra. Deoarece însă timpul nostru se caracterizează prin semnul întineririi, iată că eroul romanului, cu toți anii numeroși cari s'au scurs din vremea lui Jules Verne, a devenit, dintr'odată, uluitor de tânăr. Phileas Fogg, 1935, este un băiețel de cincisprezece ani, din Danemarca, și se numește Palle Huld.

La Copenhaga există de multă vreme o societate care perpetuiază, cu fidelitate, spiritul și viziunile științifice ale lui Jules Verne. Intr'o ședință recentă a acestei societăți s'a ajuns, însă, la ideia că memoria marelui francez ar fi cel mai bine și mai rodnic cinstită, dacă s'ar continua una din ideile conducătoare ale romanelor sale științifice. Și, după multe consfătuiri, alegerea s'a oprit asupra «Ocolului pământului în 80 de zile». Trebuia să se găsească, acum, în păturile lectorilor cari mai sunt pasionați de profețiile astăzi realizate aproape în întregime ale lui Jules Verne, deci între tineri, un Phileas Fogg modern, care să facă o călătorie în jurul pământului pe costul societății.

Marele ziar danez «Politiken» a fost de-opotrivă cucerit de această idee și luă pe seama lui finanțarea acestui voiaj extraordinar. S'a lansat un concurs la care au participat peste 500 școlari. Intre acești 500 candidați alegerea s'a oprit asupra tânărului Palle Huld, în vârstă de 15 ani, care posedă, în graiu și în scris, limbile franceză și engleză și care prin inteligența lui echilibrată, părea indicat să realizeze întreg proectul turistic.

Tânărul a fost însărcinat să facă înconjurul pământului în 45 de zile. Plecat, zilele trecute din Copenhaga, el nu trebuie să se țină de un plan anumit de călătorie și poate utiliza, după voe, trenul, vaporul, sau avionul. Singura obligațiune pe care e dator s'o respecte este ca, în 45 zile, să fi terminat voiajul în jurul continentelor și să fie din nou la Copenhaga.

Acum el se află în Anglia, de unde va «trece» în Canada, iar de-acolo în Japonia, China, Moscova și, apoi, dela Berlin se va întoarce, iarăși, la Copenhaga. Asupra impresiilor sale de drum, Palle Huld va ține un jurnal care se va publica într'un mare ziar danez. Nu putem decât să-i urăm succes deplin în realizarea eroicei sale întreprinderi.

Despre prietenie

Prietenia e un lucru atât de curat, încât nu te poți amesteca într'însa, fără a o înjosi.

*

Există prietenii spirituale, prietenii sentimentale, prietenii interesate. Insă prietenia e altceva: Orice adjectiv o micșorează.

*

E o mare nenorocire să fii într'atâta de sărac, încât să nu poți oferi nimic prietenilor, dar e și mai mare nenorocire să posezi și să fii singur.

*

Mulți prieteni nu fac cât un prieten.

*

Un prieten e o mare bogăție, mulți prieteni sunt o mare cheltuială.

*

Nimic nu e mai decepționant decât să ai ca prieten pe un individ care are mulți prieteni.

*

Prietenia nu se acomodează cu un refuz. Prietenul care refuză să ne ajute într'o împrejurare pe care o condamnă, încetează îndată de a fi un prieten, adică să ne sfătuiască, să ne certe, să ne arate pericolul țintei noastre.

AŞTRII CARI RASAR

Micul Jackie Coogan, neuitatul Kid, care se pricepea de minune să facă deliciul publicului spectator, spărgând geamurile în tovărăşia lui Charlot, descoperitorul şi maestrul său, trebuia să fie premergătorul unei întregi

Mitzi Green, «diva» fetiţelor, într'o scenă de film, cu Jackie Coogan.

dinastii de «Jackie», nume care în America a devenit sinonim cu «copil-minune», după cum acela al lui Rudolf Valentino a rămas piatra de încercare a frumuseţii fatale.

Când Jackie I se mărise şi îngrăşase prea mult ca să mai poată continua rolul lui de copilaş cu privirile inocente, gândul tuturor a fost ca să-i găsească imediat un succesor, dat fiindcă genul în care excelase acesta obţinuse pretutindeni adevărate triumfuri.

Totuşi, înaintea directorilor caselor cinematografice, asemenea gânduri răscolise mintea tuturor mamelor americane, cari, fiecare, erau convinse că dăduse naştere, spre fericirea ecranului şi uimirea publicului, unei fiinţe cu dinţii de lapte întrunind în păru-i lung, neîngrijit şi în papucii de lână, toate virtuţile omeneşti şi cereşti, minune de mimică şi expresiune nemai văzută până atunci.

Şi începu epoca micilor actori.

Lui Jackie Coogan îi urmă Jackie Cooper care-i înzestrat cu o mutră isteaţă, o bărbie pururea neastâmpărată, precum şi clasica buză supărăcioasă, prefăcută, inaugurată de către cel dintâi. Norocul se ţinu pas cu pas de el şi în scurtă vreme deveni un «as» al filmului sonor, cu unul din salariile acelea fabuloase cari laolaltă cu faima şi greutatea de divinitate fotogenică, formează argumentul de predilecţie al revistelor cinematografice de pe cele două emisfere.

In acelaş timp cu el, se ridică o fetiţă-minune, Mitzi Green, în vârstă de zece ani, cu gropiţe în obraji, zâmbet şiret şi priviri inocente.

Dar tradiţia Cogan-ilor nu trebuia să se stingă: iată într'adevăr că reapare pe ecran, părul

Jackie Cooper, numit şi Jackie No. 2.

lung şi obrajii bucălaţi ai norocosului Jackie în persoana însăşi a fratelui său, Robert, menit să aducă iarăşi milioane de dolari în familie.

In rândurile copiilor-actori albi, s'a strecurat de curând şi acei de culoare, protagonişti sau simpli figuranţi, izolaţi sau în grup. Un asemenea grup, alcătuit din şase membri albi şi negri face actualmente furori în America. Din trupa aceasta, cea mai în vârstă e o fetiţă cu bucle blonde şi se numeşte Dorothy de Borba, iar cel mai mic abia are câteva fire de puf pe capu-i de mic african. Intre ei, se află un omuleţ, sufocat sub o beretă cu pampon, care se numeşte Robert William Mc. Farland, ca un preşedinte de republică, şi a fost consacrat «stea» sub numele de Spanky.

A deveni copil-minune nu e tocmai atât de lesne precum s'ar crede: nu e de-ajuns ca cineva să ştie să-şi bage degetele în nas, să tragă căţeluşul de coadă, ori să-şi pue marmeladă în urechi.

Uneori ajunge o clipire din pleoape sub lumina orbitoare a reflectoarelor, sau o mutră speriată, spre a ruina o scenă sau a

O «stea» de opt ani: Cora Collins, cu privire dramatică şi faţa expresivă.

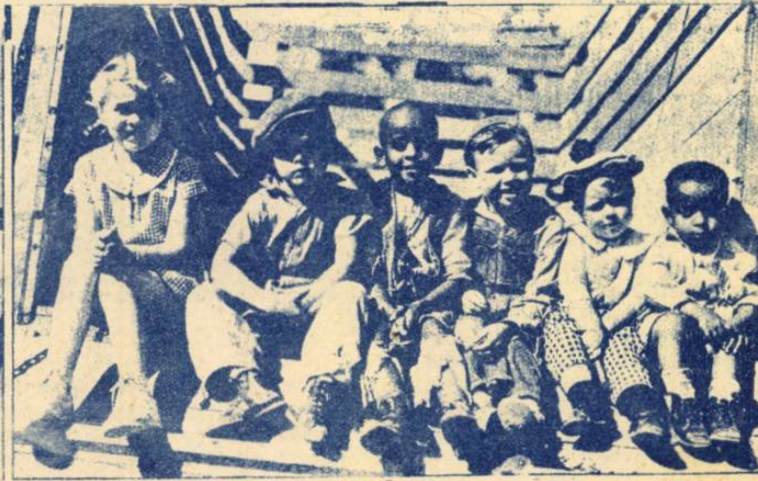
aduce casei respective zorile unei îmbogăţiri fantastice prin descoperirea unui nou-actor.

De aceia, e mult mai anevoe pentru o casă cinematografică să fabrice un copil-revelaţie de cât o duzină de... stele, fără a mai socoti grijile numeroase şi obligaţiunile ce le aduc angajamentele acestor artişti în miniatură.

Institutul de Educaţie şi Protecţie al Copiilor, impune producătorilor să îngrijească de transportul copilului-actor de acasă şi până la studio, să-l hrănească în mod special şi să-l dea în îngrijirea continuă a unei guvernante, chiar dacă îl însoţeşte familia întreagă. In plus trebue să se mai capete consimţământul iscălit al părinţilor şi declaraţia a doi medici cari să atesteze perfecta sănătate a copilului; Casa de filme nu-l poate supune mai mult de cât un timp anume determinat pe zi, la lumina reflectoarelor şi copilul trebue examinat, după fiecare scenă, de către cei doi medici cari i-au dat încuviinţarea să joace...

O frumoasă companie: Dickie Moore, Robert William, Mc. Farland, zis şi «Spanky» şi negrişorul Stymie

Dorothy de Borba, cu prietenii săi, albi şi negri.

Cartierul general al târgului cu fete

Călugăriţa Paolina Luisa care a trăit între negustorii de carne vie

Deasupra localităţii Genua, în Italia, se află, ocrotită de grădini aromate, pline de viţă, lămâi şi măslini, o mânăstire de maici: surorile veşnicei rugăciuni.

Ziua închinăciunii începe la ora patru dimineaţa.

Se sfârşeşte spre miezul nopţii printr'o rugăciune de un ceas.

Dimineaţa, după primul dejun, are loc o oră de flecăreală pe treptele mânăstirii: dumnezeească, stă Genua la poalele muntelui. Genua, cu portul şi golful împurpurat, cu văpaia vieţii, cu palatele sale de marmoră şi străinii numeroşi, Genua cu marinarii şi soldaţii ei subţiratici...

Surorile nu văd, însă, nimic din pulsaţia oraşului, după cum nu zăresc nici o siluetă masculină. Unicul bărbat din preajma lor, este un grădinar bătrân bucălat, care, şi el, apare foarte rar.

Şi, totuşi, dintr'o asemenea mânăstire a coborît, într'o zi, sora Paolina Luisa, îndreptându-se spre port, unde sunt tavernele marinarilor şi femei sulemenite îi ademenesc pe bărbaţii apelor, căpitani şi soldaţi.

«Signor Capitano, fetele mele sunt frumoase, bellissima, vreţi să vedeţi pe fetele mele,»

Nu e ceva nou ca o soră să vie, sub pavăza unei misiuni într'o asemenea recunoaştere. S'au mai văzut lucruri dintr'acestea. Şi femeile cari aparţin «Armatei Salvării» (Armée du Salut), locotenenţi femenini foarte capabili, se introduc energic în cartierele porturilor şi îşi trimit «patrulele» în cele mai compromiţătoare spelunci. Aureola care le înconjoară, le cruţă de cinismul bărbaţilor. In ochii lor scânteiază văpaia cuceritoare a credinţei...

Sora Paolina Luisa nu intrase, însă, în costumul de mânăstire, ci a venit printre negustorii de fete din port, în haine civile, pentru a încheia o afacere.

Misiunea ei consta în, nici mai mult nici mai puţin, decât a se introduce în cercurile celor mai rafinaţi traficanţi de carne vie, pentru a pătrunde în reţeaua lor de activitate.

O sarcină nemaipomenită, ştiut fiind că o asemenea minune este periculoasă chiar şi pentru cei mai ageri dintre poliţişti. Dacă ne gândim că, pentru o cercetare de acest fel, trebuie să ai o virtuozitate extraordinară la băutură şi la simularea tuturor plăcerilor, putem aprecia energia cu totul excepţională pe care o depusese această stareţă, ca să-şi atingă ţelul.

Sora Paolina Luisa îşi coafase capul ca o femeie cochetă. Nu fu nevoită să-şi taie părul, căci se ştie că surorile unei mânăstiri poartă părul tuns. Apoi, fardarea pentru o femeie, chiar dacă şi-a petrecut, atâta vreme, într'o mânăstire, nu e o artă prea dificilă. Cum şi-a însuşit, însă, călugăriţa arta perfectă a adaptării la mediu? Expresiile «profesionale», cari sunt necesare, în orice clipă, modul de a face o chiade, de a atrage atenţiunea bărbaţilor?

Stareţa nu a vrut să desvălue ziariştilor, cari o interviewau, felul în care s'a comportat în port. Sigur este, însă, că poliţia era la curent cu activitatea călugăriţei şi că lucra, mână în mână, cu eroica femeie.

CARCIUMA LA SF. ANNA

Sora nu era deloc novice în privinţa combaterii târgului cu fete. In orice caz, nimeni nu o recunoştea ca atare, când venia sulemenită şi îmbrăcată în haine picante în piaţeta din faţa capelei Santa Anna, exact peste drum de o cârciumă murdară, adăpostind şi o casă de prostituţie. In pragul uşii, stăteau doi bărbaţi cu pantaloni cadrilaţi.

Femeia nu-i urâtă, e drept, nu prea tânără, dar, în orice caz, merită să fie taxată de privirile experte ale bărbaţilor. Degeaba, nu arată să fie marfă, deşi s'ar mai putea scoate ceva dintr'ânsa.

Mai degrabă pare a fi fost marfă, care acum e în căutarea unor provizii noui. Da, asta e, cu siguranţă: una din fetele de treabă cari şi-au adunat, ban cu ban, la ciorap şi cari, acum, au ajuns admirabile femei de afaceri.

Paolina a urmărit, atentă, privirea apreciatoare a bărbaţilor şi se aşează, pentru a fi mai bine văzută, la una din mese.

CEI DOI BARBAŢI INCEP SA SE AGITE, DEVIN BANUITORI

In cele din urmă se ridică unul dintr'înşii. Femeia se lasă întrebată şi intră, bucuroasă, în discuţie.

Nu e o străină şi nu caută nici un fel de ocupaţie. Nici ca fată la copii în Bolivia, nici ca bonă germană în Santiago. Ea e din Verona. Are acolo o mică afacere. Neoficială. Un salon de mode, unde se pot întâlni şi femei tinere, frumoase. Are o tovarăşe. Insă acum e în căutarea alteia. O străină de preferinţă. Blondă. Intâiu ca măsură de precauţie contra poliţiei. Apoi: italiencele au pretutindeni rude...

— Aşa e, aprobă interlocutorul.

ŞI NEGUSTORUL RECUNOAŞTE CA FEMEIA MICUŢA E FOARTE CUMSECADE

O afacere simplă, la urma urmei. Nu prezenta nici un interes pentru dânsul. Dar, în definativ, de ce ar lăsa-o să scape din mâini? O să-i predea lui Cacianopolis numai cinci femei şi pe a şasea o va vinde simpaticei veronese.

Nu mai e nevoe să schimbe nici o vorbă. Trebuie să fie prevăzători faţă de urmărirea poliţiei. Vor spune că femeia are nevoie de o lucrătoare pentru atelierul de mode şi gata. Pe seară, va putea lua în primire fata.

Ce treabă are poliţia să se amestece în chestiunea aceasta? Femeia l-a întâlnit la cafenea, întrebându-l dacă nu cunoaşte, cumva, o lucrătoare modistă.

Şi, seara, lucrătoarea veni la locul de întâlnire. Venia din Cehoslovacia şi vorbia numai nemţeşte şi puţin franţuzeşte. Ii era cam teamă de postul pentru care fusese destinată, ca damă de companie în Grecia. Mai bucuroasă ar fi rămas în Italia, la doamna baroneasă, unde urma s'o conducă Paolina.

Bărbatul le lăsă pe cele două femei să consume o bere şi se depărtă.

PAOLINA O MANGAIE PE FATA BLONDA...

Bărbatul vede cum Paolina o tratează cu băutură pe fata blondă, cum începe să-i vorbească prietenos, s'o mângâie, s'o sărute şi, atunci, îşi dă seama că nu s'a înşelat în târgul încheiat.

Cehoslovaca pleacă cu Paolina la Verona şi vânzătorul ei nu mai are nici o grijă.

Când, peste două luni, sora revine în port, cerând iarăşi o trufanda, nu mai prezintă nici o bănuială.

Bărbaţii îi oferă articole de lux, pentru cari femeia îi plăteşte, pe loc, cu bani peşin.

Minunată creatură! Se poartă atât de delicat cu fetele încât, cu siguranţă, nu li s'ar putea întâmpla vre-un rău.

Conştiinţa traficanţilor este, astfel, împăcată...

Promptitudinea şi mai ales, prudenţa Paolinei plăceau enorm bărbaţilor cari vedeau că au deaface cu un negustor cât se poate de curios, cu care nu se glumeşte.

Insfârşit, după câteva luni, Paolina deveni obraznică. Ea pretindea o marfă anumită, adusă din cutare loc. De multe ori era foarte greu de găsit, şi trebuiau cerute relaţiuni lui Mustik bey sau la Cufodatis. Dar fiindcă era o afacere atât de sigură, nici un sacrificiu nu era deplasat. Paolina, persoană demnă de toată încrederea, începu să cerceteze chiar corespondenţa traficanţilor, «comandând» articolele cari o interesau.

Marfa sosia şi era luată în primire de Paolina. Nimănui nu-i trecea prin minte că fetele sunt ascunse, pentru o anumită vreme, în chiliile mânăstirii.

LICHIDAREA AFACERII

Marfa sorei Paolina intrase par'că în pământ. Negustorii nu se mai interesau, însă, de soarta ei, fiind încredinţaţi că e în bună păstrare.

Singurul lucru curios era că, de la o vreme, dispăruse şi sora Paolina.

Iar, într'o bună dimineaţă, toa-

(Continuarea în pag. 236).

Regina surâsului

(Foto-excl. Keystone).

Intr'un mare cinematograf din Paris a început desfăşurarea, dificilă, dar... palpitantă, a concursului pentru alegerea «reginei surâsului». Numeroase concurente, aparţinând tuturor naţionalităţilor, (printre ele se află şi o româncă, d-ra Floricel Constantinescu, purtând numărul 11) se străduiesc să convingă juriul că fiecare dintre ele ştie să surâdă în modul cel mai graţios şi cuceritor.

O FEMEIE A INDRAZNIT...

Romantismul nu e un gen literar perimat, ci o stare sufletească.

Bătrân, cași lumea, el va dura cât și ea, luând, natural succe-

Postul Shell, Bidon 5, distribuitorul de benzină cel mai izolat din lume. Dar și cel mai bine venit pentru întreprizii exploratori, în inima Saharei.

siv, forme diferite. Actualmente romantismul se manifestă mai bucuros în atmosfera încărcată a barurilor, decât sub lumina clarului de lună care-i turbura pe strămoșii noștri.

Mrs. Dickson este o nouă eroină a romantismului gen 1933. Iată ce s'a mulțumit ea să mărturisească unui ziarist parizian:

— Aflându-mă într'o seară, la Nairobi, am făcut prinsoare cu un prieten că voiu traversa singură Africa.

D-na Dickson e o încântătoare și tânără suedeză. Ei, care în patria natală se clasase printre cei mai buni automobiliști și fusese prima femeie care a obținut diploma oficială de pilot-aviator, îi fu dat să audă, într'o seară, la un banchet, pe un gentleman necunoscut afirmând că femeile nu valorează cine știe ce.

Tot ce voia să recunoască aristocraticul comesean era faptul că femeile sunt capabile să se

Eva Dickson, vânătoare în junglă.

îmbogățească și chiar să se îmbete, admirabil, ca Eva Dickson, de pildă...

— Ele nu se vor lansa niciodată în aventuri mari, reale și primejdioase, spuse personajul afectat. Niciodată!

— Și eu am să vă dovedesc contrariul, strigă enervată Mrs. Dickson, cu paharul de whisky în mână. Suntem, azi, în 18 Noembrie. Mâine plec singură în automobil și voiu fi la Paris înainte de sfârșitul anului. Scurt și cuprinzător.

Gentlemanul goli paharul și înălță din umeri.

D-na Dickson, fără a mai pierde o clipă își cumpără, în dimineața următoare, un automobil, tocmi un boy, un negru de 17 ani, își puse în valiză o cutie de pudră, o perie de dinți, o pyjama, și plecă.

Surâsul buzelor sale abia era în stare să mascheze furia întregei sale firi. Voia cu orice chip, să străbată Africa, pentru a desminți afirmațiile din ajun, pe cari le socotea injurioase.

Ignora toate elementele necesare traseului pe care trebuia să-l parcurgă și nu întrebuința, drept ghid, decât acele hărți mici, de buzunar, cari se împart ca reclamă.

Totul începu bine, pe șosele accesibile. Sigură de victoria ei, d-na Dickson fredona **Peer Gynt** și îl tachina pe Hassan, negrul boy.

Traversarea Ugandei, a Sudanului și a Congoului belgian și francez nu a fost decât o plimbare de vis. Eva Dickson surâde și astăzi, când își aduce aminte de aceste locuri.

— Făceam în medie, povestește ea, 500 kilometri pe zi. Când se înopta, ne opriam și noi. Dacă se întâmpla să întâlnim un sat, era chip să dorm într'un bordeiu. Altfel, rămași în plin pustiu, îmi scoteam din automobil patul de campanie și dormiam sub cerul înstelat. Hassan stătea de veghe. Dormea, în schimb, în timpul zilei, legănat de sforăiturile motorului.

Intr'o dimineață, însă, pe când mă deșteptam, îl văzui pe Hassan, adormit adânc, întins pe jos, lângă mine. De jur împrejur se aflau vreo șeasezeci de negri, necivilizați încă... complect, cu alte cuvinte complect goi, sprijinindu-și mâna dreaptă pe lăncile lor lungi și uitându-se țintă la mine.

N'am știut și nici nu voiu ști vreodată ce s'a petrecut în timpul somnului meu. O demonstrație, poate, de magie neagră, al cărei secret îl păstrează Africa...

Drept hrană aveam la dispoziție numai ouă. Și ca să-mi păstrez sveltețea, mă resemnai să mă lipsesc de cele mai bune cari sunt, după cum fiecare știe, cele de struț. Vânătoare experimentată, mi-ași fi putut ameliora, deseori regimul, însă dornică să ajung la destinație la data fixată chiar de mine, nu am vrut să pierd o singură clipă, fugărind mărețul vânat care-mi trecea pe dinainte.

*

Africa se arătă blândă exploratoarei improvizate. Dar o aștepta deșertul...

Ajunsă la Paris, Eva Dickson povestește unui reporter peripețiile voiajului său.

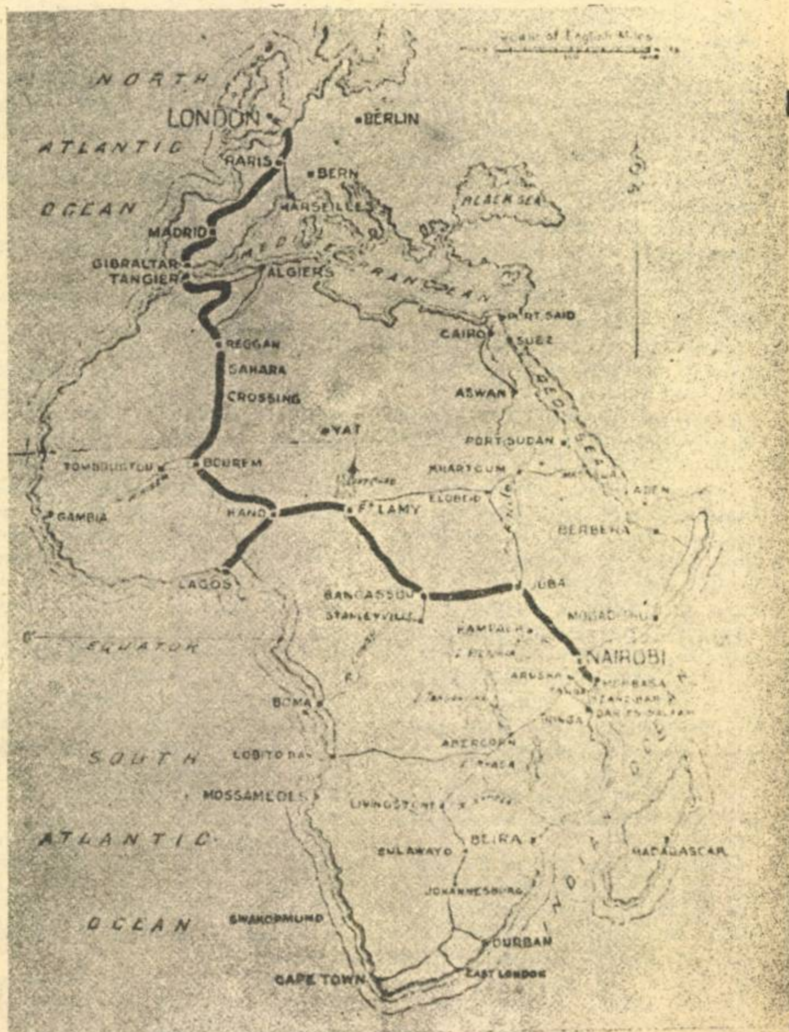
Pustiul se împotrivi la început automobilistei, oricât de paradoxal ar putea părea faptul acesta, prin inundații.

Ce făcu d-na Dickson?

— Lăsai automobilul în seama lui Hassan și, procurându-mi un cal, pornii, ca vai de lume, în căutarea postului francez care mi se semnalase în împrejurimi.

«Primii indigeni pe cari îi interogasem mă făcură să înțeleg, prin gesturi, că postul se află la câțiva pași. Iar cei cărora mă adresasem, din nou, după câteva ore de mers, îmi spuseră, schițând mari cercuri pe cer, că va mai trebui să merg cam până pe

(Continuarea în pag. 236)

Itinerariul urmat de Eva Dickson, care a străbătut Africa, dela Nairobi la Tanger, într'o lună.

Ce fac gangsterii sub guvernarea lui Roosevelt

Cu prilejul unui dejun solemn, în casa președintelui Roosevelt, oferit la New-York de noul stăpân al Statelor-Unite, reprezentanților industriei alimentare, în cinstea revizuirii legii prohibiției, invitații au dat curs liber doleanțelor lor: regimul «sec» a adus țara într'o asemenea stare de decădere, încât cetățenii vor trebui, acum, pur și simplu, să fie... reeducați în arta de a bea. Căci nu se poate pretinde ca oameni, cari s'au obișnuit să stropească un curcan cu mușețel, să se trezească, depe o zi pe alta inițiați în savantele delicii ale unui nobil vin de Bourgogne.

Un grup de lăptari din Chicago, în uniforma sindicatului lor, condus cu deosebită energie de bătrânul dar vajnicul «Oncle Steve».

In ce-i privește pe aceia cari, în ciuda legii, se răcoriau cu amestecuri infecte, de pildă, băutura numită **booze**, produsă de bootleggeri, ei au pierdut noțiunea «sângelui viței de vie», cel pu'in în aceiași măsură ca băutorii de ceaiu de tei!

Dacă răul pricinuit de regimul sec s'ar mărgini la aceste lamentări comice, ar mai merge și sarcina guvernului, care a intrat în funcțiune, la 4 Martie 1933, nu ar fi atât de grea.

Din nefericire, sobrietatea obligatorie are alte neplăceri la activul său, afară de atrofierea facultăților de gustare ale cetățenilor americani. Legea aceasta care, în principiu trebuia să fie expresia unor înalte preocupări morale, a devenit, vai! în virtutea unei răsturnări irezistibile a lucrurilor, cauza inițială a acelui puhoiu de crime care s'a abătut asupra Statelor-Unite și a făcut să se vorbească despre acest flagel în lumea întreagă, cu prilejul asasinării micului Lindbergh.

Dela venirea lui la președinția Americei, d-l Herbert Hoover declarase, acum patru ani, că grija principală a autorităților va fi să se redea legilor aureola de respect de cari ele fusese spoliate, sub fluxul necurmat al criminalității. Dezideratele acestea au rămas, însă, literă moartă, după cum ne arată următorul episod, dintr'o mie altele.

Nu mai departe decât anul trecut, în Ianuarie, cinci bandiți năvăliră într'o **speakeasy** (cârciumă clandestină) din Brooklyn. Aranjându-i, de-alungul peretelui, pe cei treizeci și cinci de clienți prezenți, ei începură să le golească buzunarele. Insă, spre marea lor decepție, n'au putut strânge, decât abia 1000 dolari numerar. Enervat, șeful se adresă atunci bandei:

— Cu atât mai rău pentru calicii ăștia. Trageți la întâmplare! Asta o să-i învețe minte, să mai vină să petreacă cu buzunarele tinichea!

Cinci detunături, «la întâmplare». Trei cadavre.

Gangsterii se urcă, apoi, liniștiți în automobilul lor și pornesc.

Lupta cu poliția se încordase atât de mult, încât prefectul dădu ordin să se tragă fără nici un scrupul. A doua zi, un automobil se opri în fața intrării comisariatului central. Câți-va inși, purtând uniforma agenților de poliție, coborâră, făcură câți-va pași și dispărură între trecători. Nimeni nu i-a mai văzut. Insă, când, după câte-va minute, sergentul de serviciu avu curiozitatea să arunce o privire în interiorul mașinii, văzu un cadavru, acoperit cu un cearceaf, zăcând în fundul automobilului. Nu era greu de identificat. Era un gangster, pe care «colegii» săi îl uciseră, descoperind că avusese rolul de informator. Depunerea lui în fața comisariatului era o provocare nemaipomenită la adresa prefectului de poliție.

Amănunt macabru: executarea fusese efectuată printr'un sistem complicat de noduri, cari l-au înăbușit pe nenorocitul gangster, de îndată ce a făcut o sforțare să se libereze.

Asasinii aceștia au rămas nepedepsiți, la fel ca omorâtorii micului Lindbergh.

Se pare, totuși, că lumea criminală a Statelor-Unite nu e deloc mulțumită de succesele sale de până acum și că se pregătește să celebreze, în felul ei, schimbarea președintelui.

Asociația celebrelor fabrici de bere din Milwankee-Past, Blatz, Miller, Schlitz, care asigură consumul a milioane de cetățeni, s'au și adresat guvernului, ca să obțină protecția lui; căci nu încape îndoială că bootleggerii de eri, posedând încă imense cantități de băuturi falsificate, vor face o concurență desperată, cu lovituri de mitraliere și cu bombe, berei fabricată în mod legal. Deja, la Chicago, perspectiva aceasta tristă s'a tradus în realitate.

Foștii «tovarăși» ai lui Al Capone, Klondike O'Donell, Harry Gusick și Jack White, au format o așa numită **Dispenser's Union**, recrutând, sub amenințarea revolverelor, 20.000 «aderenți», persoane cari se pricep la fabricațiunea berei. «Adeziunea» lor se cifrează la 12 dolari și jumătate taxă de înscriere, plus o cotizație lunară de 2 dolari.

Nu e decât un început, în vederea pregătirii «acțiunii legale» a acestei «Uniuni» pentru epoca în care prohibițiunea alcoolului va fi complect abolită. Până atunci, «direcțiunea» se ocupă în mod activ de reeducarea chelnerilor de cafenea, a căror corporație numără, numai în Chicago, 40.000 membri. Chiar de câte 2 dolari pe săptămână, cotizația lor nu e de disprețuit.

Metoda de recrutare este cea mai simplă din lume. Cei trei șefi — **thugs** — vizitează cutare restaurant, sau cutare club și intră în conversație «amicală» cu chelnerii. Adeziunea se obține în general cu o rapiditate surprinzătoare.

Statutele «Uniunii» se reduc la acest articol fundamental: a servi clientului berea unei firme «neaprobate» (de gangsteri, se'nțelege) e egal cu o «sinucidere». Or, se știe că, dintre toți profesioniștii, chelnerii de cafenea sunt cei mai puțin înclinați la sinucidere....

Pe de altă parte, cunoscând din experiență tenacitatea gangsterilor, berarii de peste Ocean s'au asociat, în vederea unei apărări solidare a intereselor lor. Ne putem deci aștepta la un adevărat «război», cu sacrificii materiale și victime omenești, pe «frontul berei».

Atmosferei acesteia de tensiune, senatorul Clarence Dill i-a adus o notă comică, cerând ca o comisiune specială să experimenteze efectul berei de 4 grade, alcoolizarea admisă de proectul nouei legi asupra băuturilor. In zadar, a replicat opoziția că asemenea lege ar acoperi de ridicol Senatul Statelor Unite; faimosul senator Borah, care nu are simțul humorului ca colegul său, Dill, și-a prevenit colegii că vor fi pasibili de urmărire judiciară, dacă s'ar dovedi că după consumarea berei mai susnumite, membri comisiunii vor fi găsiți... beți.

Nu e de loc plăcut să fii trezit de un telefon, în mijlocul nopții, pentru a te vedea avertizat, de o voce necunoscută, că vei fi ucis, declară, într'un discurs pronunțat la congresul Federațiunii americane a Muncii, ministrul Muncii din cabinetul Hoover, d-l William N. Doak. Până una-alta, însă, sunt în via-

De pe vârful celui de-al șaptezecilea etaj al lui Rockefeller Building, un gangster contemplă New-York-ul pe care speră să-l strângă în cleștele «sindicatului» său de racketeers.

ță și continui lupta mea dârză contra **racketeers-ilor**, acești gangsteri, maeștri în șantaje.

In timp ce ministrul expunea planul său de luptă, reprezentanții marei industrii și ai comerțului se instruiau la **Union League Club** din Chicago pentru a discuta măsurile ce trebuesc luate în fața atitudinei amenințătoare a gansterilor.

Dușmanul de moarte al acestora din urmă, judecătorul John H. Lyle, a spus între altele, următoarele:

«Comerțul și industria americană, declară criminalistul acesta eminent, sunt amenințate acum să fie «gansterizate». In anumite cetăți, nu mai este o probabilitate, ci o realitate».

Amănunt destul de picant: scurt timp după pronunțarea acestui discurs, judecătorul s'a văzut transferat dela Curtea de Casație la Tribunalul civil, unde nu mai are aface cu gangsteri. Stranie coincidență, într'adevăr...

«Gangsterizarea» industriei. Acesta este, prin urmare, noul program pe care l-au elaborat domnii **bootleggeri**, amenințați cu șomajul, în urma liberării comerțului cu spirtoase. Ce glumă proastă își spune cititorul european. Dar, de cealaltă parte a Oceanului, la New-York, la Denver, Cleveland, Detroit, Kansas City, — și, natural, la Chicago! — este cea mai palpabilă dintre realități.

Inainte de a da exemple, trebuie să cităm un termen cu care gangsterii, locuitorii vechei «capitale» a lui Al Capone, au îmbogățit vocabularul național.

Este cuvantul **bugaboo**. După dicționar, el înseamnă: sperietoare, strigoiu. Insă **bugaboo**-ul din Chicago nu se mărginește să înspăimânte: căci a devenit cea mai teribilă dintre arme.

Bugaboo, după terminologia nouă înseamnă deci un om a cărui amenințare echivalează cu o sentință de moarte. Este sinonimul asasinatului fără cruțare. Dacă are cumva vreun menajament, își pierde reputația. Dimpotrivă, e obligat să răspândească groaza, în jurul său, prin crime, unele mai atroce decât altele. Al Capone era **bugaboo**.

Atâta vreme cât a durat prosperitatea și bootleggerii, negustorii de **booze**, câștigau fără nici o trudă mii de dolari, dela victimele benevole, **bugaboo**-ul nu slujia decât la regularea socotelilor personale dintre gangsteri. Insă, odată cu criza, atențiunea «Gangland-ului» (adică a terenului de manifestare) se îndreaptă de partea șantajului cu amenințări: **rackeeteering**-ul și activitatea **bugaboo-ului** devine din ce în ce mai vastă.

In căutarea unor noui resurse, banditii sindicalizați au găsit o altă formulă: Moartea asociațiunilor profesionale.

Intr'o bună zi, secretarul general al Uniunii lăptarilor din Chicago, 220, South Aslang Boulevard, a primit vizita a trei domni, foarte eleganți, parfumați și «manierați» ca niște gentlemeni.

Secretarul general, Steve Sumer, care, datorită celor optzeci și trei de ani ai săi, este și decanul reprezentanților Uniunilor profesionale din Statele-Unite, cunoscut și iubit de concetățenii săi, sub numele familiar de «Oncle Steve», îi primi pe cei trei străini, cât se poate de curtenitor.

Fără ocol, vizitatorii îi expuse fondul afacerii: alcoolul, nemai producând nici un beneficiu trebuie de găsit «**băeților**» (adică bieților bandiți) o altă muncă «remunerată» în mod convenabil, de pildă, «controlul» uniunilor muncitorești. In cazul când secretarul general și președintele Uniunii vor să «marșeze» și să părăsească conducerea afacerilor, vor primi, fiecare, câte 100.000 dolari. De nu...

Mimica expresivă a vizitatorilor dădu a înțelege fraza neterminată: **bugaboo**.

Insă nu degeaba a organizat «Unchiul Steve», acum douăzeci de ani, Uniunea lăptarilor și, nu de pomană este el, cu toată vârsta înaintată, un om de o energie imbatabilă. Era vorba, nu numai de a salva interesele celor 7200 membri, cari-și pusese toată încrederea într'ânsul, ci de a da, în acelaș timp, un exemplu de o valoare națională.

Sediul Uniunii fu transformat într'o adevărată fortăreață. Ziduri, uși și ferestre sunt blindate, după ce soliditatea oțelului a fost experimentată în prealabil. Ferestrele au fost protejate cu geamuri cari rezistă gloanțelor și casa întreagă a fost ocupată de un detașament de poliție, gata să deschidă, în caz de asediu, un atac dublu.

Șeful poliției, d. Schoemacker, a însărcinat cu această afacere pe cei mai buni agenți și a pus la dispoziția lor un arsenal întreg de mitraliere, de bombe cu gaze, de automobile și motoare blindate.

Insă nici bugaboo-ii nu-și pierdeau timpul. Fiind tratați, în acelaș mod, de Uniunea camionerilor, ei reușiră să răpească, în plină zi, pe casierul ei, Paddy Barell, și să-l împuște în plină viteză, a automobilului. In termeni tehnici, aceasta înseamnă **a oferi o plimbare.**

Intre timp, gangsterii puseră mâna pe președintele Uniunii lăptarilor, d. R. G. Fitchie, pentruca să-l poată invita pe d. Steve Sumer să le plătească, pentru liberarea lui, o sumă de 50.000 dolari.

«Oncle Steve» convocă în fortăreața lui autoritățile polițiste și faimosul «Comitet al celor Șease» care conduce, în taină, toate operațiile împotriva banditilor. Consiliul acesta de războiu examină situațiunea în fel și chip și a conchis că... trebuie să se plătească... amenda.

«Oncle Steve» a vărsat personal o sumă, conform unei recomandațiuni speciale, adresată de gangsteri și care este o mărturie strălucită a virtuozității tehnicei lor.

Pachetul de 50.000 dolari fu plasat pe pneul de rezervă dinapoia automobilului d-lui Sumer. El se prezentă la ora indicată și se trezi escortat de mai multe automobile, aparținând gangsterilor, cari apărau prada contra unui atentat din partea unor concurenți eventuali. Conform unui plan ingenios, d. Sumer trebuia să se oprească la un semnal al gangsterilor: or, ei alese trotuarul din fața unei școli de unde tocmai copiii eșeau grămadă și unde o încăerare ar fi fost imposibilă.

Doi bandiți, cu puști automate în mână, observau operațiunea; un al treilea primi pachetul și o clipă după aceea, automobilul dispărea. In noaptea următoare, se dădu drumul președintelui îngrozit, dar nici episodul acesta nu l-a învățat minte pe «Oncle Steve» că nu trebuie să mai opună rezistență **bugaboo-ilor**.

Nu toți conducătorii Uniunilor profesionale sunt făcuți din acest aluat; sunt unii cari au preferat să cedeze posturile lor bandiților **racketeers**.

La fel cu bootleggerii, racketerii duc o luptă îndârjită contra «concurenților» lor. Nu e zi ca unul din aceștia din urmă să nu fie măturat de un foc răzbunător. Când a fost găsit George Barker, zis «Roșul» ciuruit sub acțiunea unei mitraliere, s'a descoperit că fusese șeful a cel puțin douăzeci filiale de **racketeering**. Sbirii săi încasase dijmă dela spălătorese, florari, tinichigii, zidari, cărbunari, hamali, etc.

Acum, locul lui Barker este luat de fericitul său adversar.

In fond, teoria **racketeersilor** e de o simplicitate genială:

(Continuarea în pag. 236)

ELIDA

Săpunul de toaletă

ELIDA

are faimă mondială

ULTIMELE EVENIMENT ALE SĂPTĂMÂN

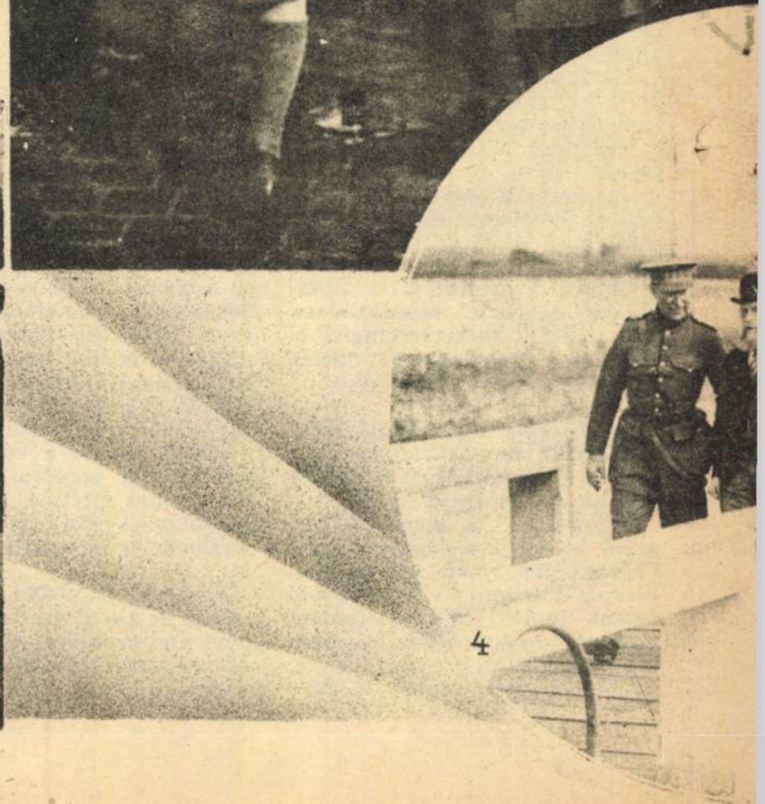

1) Voevodul Mihaiu, însoţit de d-l colonel adjutant Grigorescu, sosind la serbarea Cercetaşilor Şcoalei Silvestru. — 2) Jurământul M. Voevod, la serbarea cercetaşilor dela Şcoala Silvestru (alături de Voevod, d-l Voicu Niţescu, ministrul Agriculturii şi Domeniilor). — 3) Malcolm Campbell, recordmanul celei mai mari viteze în automobil, primind felicitările primarului din Southampton, la reîntoarcerea lui pe pământul Angliei (la mijloc, soţia neîntrecutului sportsman). — 4) Regele Albert al Belgiei, însoţit de primarul oraşului Anvers, a vizitat noile instalaţiuni technice ale marelui port belgian. — 5) Generalul Othoneos, fost zilele trecut, timp de 24 ore, prim-ministru-dictator al Greciei, în răstimpul dintre dictatura (eşuată şi ea în 24 ore) generalului Plastiras şi guvernul constituţional al d-lui Tsaldaris. — 6) Sosirea d-lor Macdonald şi John Simon la Paris, unde oamenii de stat britanici au fost primiţi de d-nii Daladier, prim-ministru francez, Paul Boncour şi alţi fruntaşi politici. — 7) Serbarea a zece ani de existenţă a liceului «Aurel Vlaicu» din Capitală (la dreapta, d-nii miniştri Gusti şi Mirto). — 8) Concurenţii cross-ului de Duminică, câştigat de I. Manea dela Stadiul Român. — 9) Sfinţirea drapelului Sfatului Negustoresc şi al Uniunii Micilor Industriaşi. (In mijloc d-nii D. R. Ioaniţescu, ministrul Muncii şi Dem. Dobrescu, primarul Capitalei, cari au luat parte la solemnitate).— 10) Cu prilejul serbării a zece ani dela înfiinţarea liceului «Aurel Vlaicu», s'a sfinţit şi drapelul cohortei de cercetaşi a acestei şcoli.

(Foto «Oglinda Lumii» şi Keystone).

7.

8
81
25
139
142
29
193
SR

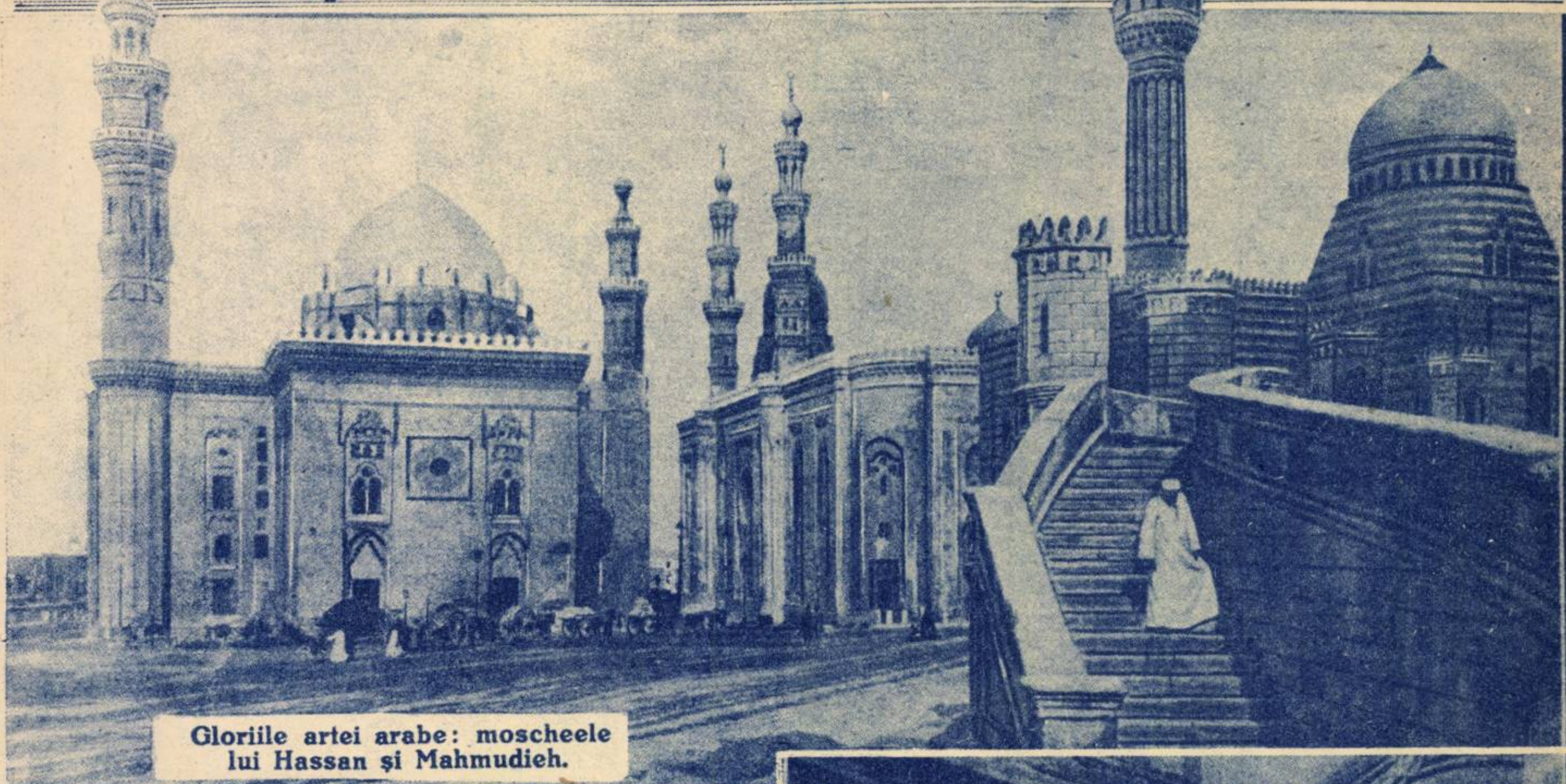

9.

5

10.

ORAȘUL PORUMBEILOR

Gloriile artei arabe: moscheele lui Hassan și Mahmudieh.

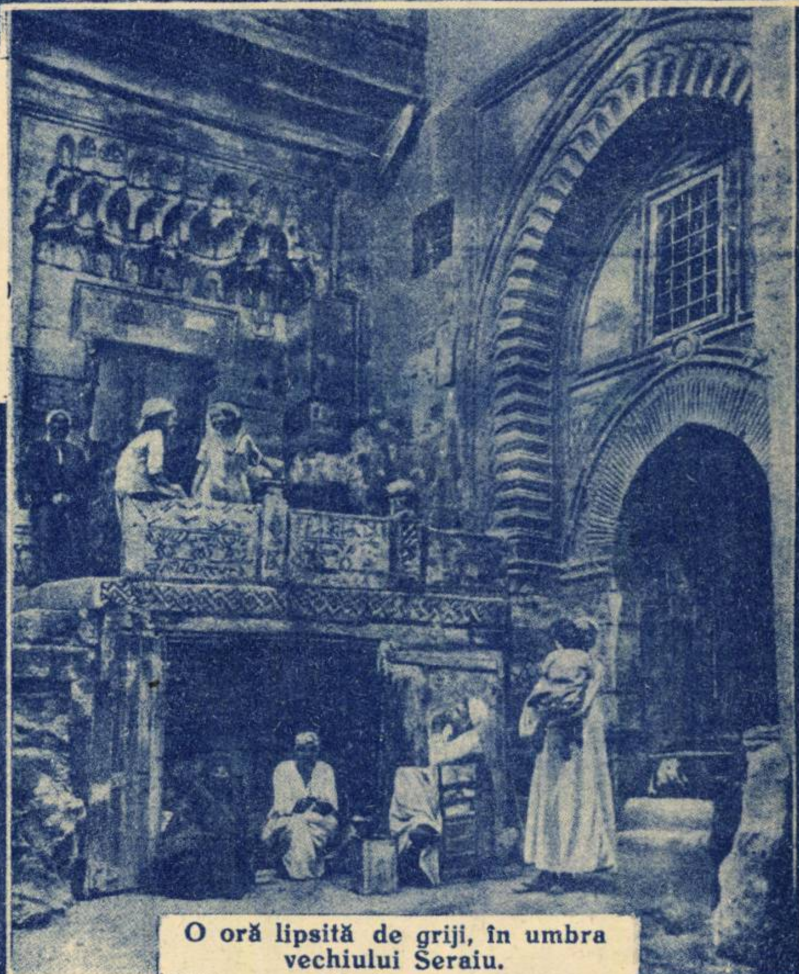
Africa? Asia? Cărui continent aparține Egiptul? Geografia ne arată că Egiptul face parte din Africa; dar ce adâncă deosebire de spirit, de priveliști, de culoare, față de tot restul continentului negru!...

Pământ mănos, pământ de aur, veghiat de privirea misterioasă a Sfinxșilor, veghiat de misterul gigantic al piramidelor, el se coboară solemn spre mare, odată cu șerpuirea domoală a fluviului-părinte, Nilul. Apele cari curg din albăstrimea lacurilor ecuatoriale, ating semnul albastru al mării Mediterane; atmosfera Orientului se înfrățește aci cu aceia a Occidentului, culturile fecunde își deschid pasul, asemenea unui canal verde, printre pustietățile de nisip și piatră.

Egiptul, țara mileniilor, unde istoria a creiat monumente uriașe ca niște munți de granit

In fundul răspântiilor, strălucește cupola moscheei albastre.

O oră lipsită de griji, în umbra vechiului Seraiu.

unde chipul muritorilor sfidează mâna distrugătoare a morții, unde eternitatea își găsește parcă formele ei intangibile, unde totul, apa râurilor, evantaiul palmierilor, bazaltul munților, mobilitatea nisipurilor și răcoarea odihnitoare a oazelor, totul apare în lumina unei transfigurații sacre.

Viziunea orașului Cairo tronează, strălucește asemenea unei coroane, încrustată cu cupolele celor o sută de moschee și arcurile a o mie de minarete. Nilul, cel cu brațe largi, îl împresoară, încărunțit de lumină și având de-asupra lui cerul, întocmai ca aripa unei porumbițe. De altfel, legenda orașului Cairo, în originile ei cele mai îndepărtate, apare ca fiind sub ocrotirea sfântă a porumbeilor.

Odinioară era aci o oază, iar de jur împrejur era deșertul, acolo unde cele trei mari piramide răsăreau grandioase printre meterezele dunelor strânse de vânt.

Amr-ibnel-As, generalul califului Omar, poposise cu trupele sale în această oază, pe una din

JOCURI

Cuvinte încrucişate
«TUDOR VLADIMIRESCU»
de Ioan Aurel Gheorghiu (Ploeşti)

ORIZONTAL. — 1. Episcop care a însoţit pe «Tudor Vladimirescu» la palatul lui Ipsilante. — Intrebuinţare; 2. A se pierde cu firea. — Animal amfibiu în mările Nordului. — Instrument. — Fiica lui Laban; 3. Conjuncţie; 4. Impreuna. — Măsură itinerară; 5. Neîntemeiat. — Pronume (lat.); 6. Subţire (inv.); 7. Pasăre (art.) — Astăzi; 8. Interjecţie. — Baltă (Mold.); 9. Porţiune dintr'un tot ce se împarte.—Conjuncţie; 10. Supranumele lui Ipsilante.—Lichid; 11. Fusei (Olt).—Luptător Eterist; 12. Interjecţie. — Interjecţie. — Negaţie (inv.); 13. Dar primit de Tudor din partea Ţarului pentru vitejia sa. — Conjuncţie; 14. Două litere din «Roma». — Peşte (fig.); 15. Regină a Angliei (1665—1714); 16. A 13 zi în calendarul Roman.— Luptător Eterist; 17. Punctul unde Tudor îşi aşeză prima dată oastea pentru luptă. — Pasăre zugrăvită pe steagurile oastei lui Tudor.

VERTICAL. — 1. Comandant turc ce avea sub comandă trupe destinate de a coopera cu Moldova — Fals. — Contribuabil (od.); 2. Plantă din pădurile Americei. — Luptător Eterist. — Notă; 3. Posed. — Partea retoricei care tratează despre alegerea şi aşezarea cuvintelor. — Neam trac (sing.); 4. Poet care a luat parte la Eterie. — Interjecţie. — Pronume; 5. Notă; 6. Interjecţie; 7. Negaţie. — Prepoziţie; 8. Instrument. — Pronume (inv.); 9. Zeu. — Pronume; 11. Pronume. — Două litere din «Viena»; 12. Târguşor unde Eteriştii sunt nimiciţi de Turci (1821). — A anula. — Condu; 13. Verb (lat.) — Picătură. — Pronume; 14. Funcţiunea lui Tudor înainte de a fi Ban. — Notă. — Certificat; 15. Afirmaţie (fr.) —Revoluţie greacă sub conducerea lui Ipsilante (1821). — Culme în munţii Rodnei; 16. Ostaş din armata lui Ipsilante. — A lumina roşu.

Logogrif
de N. M. Cimpoieş (Arad)

Cuvântul de 6 (şase) litere, e numele unei celebre familii veneţiene. Tăindu-i succesiv finala veţi găsi cuvinte cu următoarele semnificaţii:

1. Gramatic latin din sec. IV; 2. Titlu onorific dat femeilor din Spania; 3. Fluviu european; 4. Notă muzicală.

Aritmogrif
de Ştefan Doşlea (Firiteaz-Timiş).

8	7	8	10	14	9	6	8	
11	6	13	14	17	11			
4	3	15	7	6	4			
16	6	8	17	7	17	16		
15	18	3	6	4	15			
7	8	14	17	12	8	10	6	7
8	7	8	20	15	11	6		
2	×	16	10	12	5	8	4	
8	11	14	3	1	15	11	8	

Se vor înlocui cifrele prin litere iar la repetarea cifrelor se vor pune aceleaşi litere, astfel ca orizontal să se formeze 9 (nouă) cuvinte cu următoarele semnificaţiuni:

1. Doica lui Joe (mit.); 2. Zeul mării, fiul lui Saturn; 3. Rege al Traciei, hrănea caii săi cu carne de om şi apoi fu sfâşiat de ei; 4. Inventatorul termometrului; 5. Oraş în Spania; 6. Patriarh evreu; 7. Populaţie fabuloasă de femei războinice; 8. Oraş în Boemia, cu renumite ape minerale; 9. Fiica lui Edip.

Iniţialele cetite de sus în jos vor da numele soţiei lui Hector şi mama lui Astynax, iar finalele cetite tot de sus în jos vor da numele unei tinere domniţe, care lăsată pradă unei balaur, fu scăpată de Perseu.

Soluţiile jocurilor din „O.L." No. 10

CUVINTE INCRUCIŞATE

ORIZONTAL. — 1. Al; 4. Ca; 5. Tu; 6. Ne; 8. Tumbac; 12. Arsa; 18. Oportunitate; 14. Cufăr; 23. Destinatar; 24. Rut; 26. Cas; 27. Răsărită; 29. Ode; 31. Oc; 32. Ra; 33. Martie; 36. Rio; 37. Nota; 38. Si; 40. Ce; 41. Indo; 43. Soli.

VERTICAL. — 1. Ac; 2. Lant; 3. Aur; 5. Toc; 7. Eu; 10. Mărţişor; 11. Amânare; 12. Arta; 13. Sun; 14. Cara; 15. Ut; 16. Fericite; 17. Rată; 18. Ode; 19. Pe; 20. Osc; 21. Iţa; 22. Tasma; 25. Ut; 28. Rotocol; 30. Dar; 33. Moşi; 34. Ru; 35. Ea; 39. Ins; 42. Do.

JOCUL LUNILOR

Brumar — Cireşar — Făurar — Cuptor — Vinicer — Gustar — Florar — Brumărel.

1—2 MARTIŞOR.

CARTE DE VIZITA MAGICA
Inginer silvic
Abradu

„Oglinda Lumii" No. 12
BONUL JOCURILOR

† *IOAN AUREL GHEORGHIU.*

Unul dintre cei mai talentaţi şi fideli cititori şi deslegători ai «Oglinzii Lumii» Ioan Aurel Gheorghiu, a murit zilele trecute într'un stupid accident de automobil

***Este** prima cernire care îndoliază, profund, familia de cititori ai «Oglinzii Lumii». Reproducem cu sufletul turburat de durere, rândurile de mai jos în cari ni se relatează ultimele momente ale lui Ioan Aurel Gheorghiu. Lectorii noştri vor vedea că în clipa supremă a săvârşirii din viaţă ultimul gând al lui Ioan Aurel Gheorghiu a fost pentru «Oglinda Lumii».*

*Dealtfel stranie coincidenţă, **pentru numărul de faţă era pregătit spre publicare, după cum se şi vede tocmai un joc al regretatului** nostru colaborator.*

Fie-i ţărâna uşoară.

Iată acum şi scrisoarea primită:

DOMNULE REDACTOR,

Ioan Aurel Gheorghiu nu mai este. In urma unui accident de automobil şi-a pierdut cel mai scump dar pe care i l-a dat Dumnezeu: viaţa!

Lasă în urmă o îndurerată mamă şi pe nemângâiaţii lui prieteni cari îl stimau. Inainte de a-şi da obştescul sfârşit, m'a rugat cu lacrimi în ochi să vă rog ca să-i păstraţi jocurile ca şi cum ar fi în viaţă, publicându-i, din când în când, câte ceva. Apoi a căzut în agonie, şi-a revenit puţin şi luând o hârtie, a scris: «Ura! O. L. Extremul Orient sânger...»

N'a mai putut să continue, căci moartea l-a secerat. Fie-i ţărâna uşoară!

Vă rog, deci, dacă se poate să-i îndepliniţi ultima dorinţă. Tot deodată vă trimit şi o fotografie a decedatului, spre a fi publicată.

Marg. Gor. — Ploeşti

DESLEGATORII JOCURILOR

Gheorghe Gherghel (Sibiu), Ionescu Gh. Constantin, Al. Amico, Mieluţă Pompilian, Lucia Gh. Mihăilescu, Simon Gross, Rozica Marcovici (Iaşi), Florin Tasse, Nellu Stănescu, Bică Pisoschi (Craiova), N. Gr. Arsene, Daniela Ialomiţeanu (Buzău), Maior Aslan Dumitru, Căp. Stoenescu Constantin, Calman H. Simon (Chişinău), Spiru Teodoreanu-student (Cluj), Petruş şi Avram Crintea (Dumitreşti-Râmnicul Sărat).

CAPITALA

Maria Metaxa, R. H. Simion, Rennée şi Licuţa Mălăeru, Simon Mălăeru, Toteluş Emanoil, Justin C. G. şi Marioara M. C., George M. Tabacu-student, Mircea I. Popescu-Remmy, Nae Iliescu-Nilly, Russu D. Nicolae, Vögely Anna, I. Clement Schachman, Mimi şi Mircea Mărdărescu, Sandu Schmidt, Izu şi Solo Schmidt Fany Faivissohn, Duţu Rosenthal, Nellu şi Marcu Rosenthal, Isac şi Eddy Finkelstein, Eisner Arnold şi Ionel, Gicu N. Tacu, Marinel Sărbulescu, Stelian G. Constantinescu, Eustaţiu Mărculescu, Tully Grünberg, Gh. Gh. Oprescu, Mişu Suditu şi Ionel Iordache-studenţi.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «OGLINDA LUMII» No. 9.

Carmen şi Gheorghe Nicolescu (Ploeşti), Mitică şi Ionel Petria (Turnu-Severin), Dumitru Tocan (Moreni-Prahova), Lucia Gh. Mihăilescu (Iaşi), Nellu Stănescu (Craiova), Gica şi Traian Dumitriu (Bârlad), Tomi Virgilius (Piteşti), Mircea şi Aurel P. Rădulescu (Ploeşti), Clemansa Ionescu (Focşani), Turtureanu Theodor (Bistriţa-Năsăud), Şuştac Gh. Gheorghe (Craiova), Ilarion N. Toader (Firiteag-Timiş), Viorel şi Delin Petroi (Arad), G. Zambet-Călăreţul (Sibiu), M. Cristescu Maria (Ploeşti), Mircea Matei şi Iosefina Chiş (Sibiu), Ştefan Doşlea (Firiteaz-Timiş Torontal).

CAPITALA

Maria Metaxa, Jeny Alistar, N. Savopol, I. Clement Schachman.

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CAŞTIGAT

1. Nuty Pârvulescu (Loco).
2. Silvestru Basarab-student (Timişoara).
3. Marlene Sărbulescu (Iaşi).

POŞTA JOCURILOR

D-lui Fănică Nicolaescu (Balş). Nu putem decât să ne exprimăm mirarea ca tocmai d-ta te plângi de neapariţia jocurilor originale în «Oglinda Lumii». Ne amintim că tot cea ce ne-ai trimis ca joc personal a apărut în paginile noastre, ba chiar am primit plângeri dela alţi colaboratori că te partinim publicându-ţi prea des jocurile. Dar, pe semne, că nu se ştie încă destul că nerecunoştinţa este podoaba tinereţii...

*

Din cauza abundenţii de materie suntem siliţi în mod cu totul excepţional să amânăm pentru săptămâna viitoare publicarea numelui unora dintre deslegătorii noştri.

BIBLIOTECA UNIVERSITAŢII -IAŞI-

IN ŢARA ŞCOLILOR DE SKI

Arlberg, provincia Tirolului austriac, a devenit, de câţiva ani, punctul de atracţie al tuturor celora cari, seduşi de sportul skiului, visează să cucerească echilibrul cu legi precise fără de care, e foarte greu ca cineva să guste ceeace s'a numit încântarea lansării peste înălţimi şi hârtoape. Sport de atlet şi joc de copil, totodată, skiul permite să se execute, pe pantele înzăpezite cele mai abrupte şi prăpăstioase, mişcări şi figuri îndrăzneţe, rapide şi sigure, cari surprind pe spectator, dar cari copleşesc cu o veselie sănătoasă pe toţi cei cari îl practică.

Adunarea claselor.

Or, Arlbergul oferă skiorilor, nu numai câmpuri de zăpadă propice evoluţiunilor lor, dar şi mai cu seamă, şcoli practice unde se învaţă o metodă specială, care se arată a fi cea mai raţională, mai sigură şi lucru important, cea mai repede asimilabilă.

Se poate risca asemuirea că bunii skiori aspiră să meargă să se perfecţioneze în Arlberg, la fel cum, odinioară, bunii călăreţi mergeau sau visau să meargă la Saumur.

Se pare, într'adevăr, că siguranţa skiorilor, formaţi la technica austriacă, se joacă cu toate dificultăţile şi că repeziciunea lor de coborâre nu are pereche decât în uşurinţa cu care ei efectuează sborul prin zăpadă.

In ce-i priveşte pe debutanţi, cari sunt, de altfel, cei mai mulţi, ei dobândesc repede facultatea de a putea încălţa patinele de ski, cu plăcerea caracteristică celor cari ştiu să se slujească de ele.

Şcolile din Arlberg se oferă, deci, practicanţilor de toate vârstele şi de ambele sexe: cea mai reputată este aceea din Zürs, fondată de Hans Schneider. Dela Laugen, unde, la pete 1000 metri înălţime, părăseşti linia ferată, pentru a merge cu sania, o şosea primejdioasă duce la Zürs, care se ridică în marginea muntelui, înconjurând stânca, asemeni unui balcon uriaş.

In plină iarnă, şoseaua aceasta nu mai e decât un drum îngust, deschis prin zăpadă de patinele sănii lor, şi te prinde mirarea că, în ciuda avalanşelor cari nu respectă, întotdeauna, pârtia, se poate efectua, fără accidente, un trafic atât de intens.

Valea largă care adăposteşte Zürs, nu se desvăluie decât în clipa când ajungi la ea, printr'o serie de mici tunele întortochiate sub cari trece şoseaua. La peste 1700 metri, abia începi să deosebeşti adevărata siluetă a văii.

Zürs nu e propriu zis un sat, ci o mică aglomerare de hotele (şase în total), pierdută în mijlocul zăpezilor.

Nici un fel de vegetaţie nu vine să mângâie arhitectura construcţiilor hoteliere, nici să frângă albeaţa râpelor înzăpezite cari îşi etajează ondulaţiile lor succesive, deoparte şi de alta a văii.

Natural, aceste numeroase pante de zăpadă, cari se înmulţesc la infinit, fără nici un obstacol, constituie pentru skiori, câmpul visat al exerciţiilor lor.

La Zürs, nu se practică decât skiul, dar îl practică toată lumea.

E un centru esenţialmente sportiv care nu adună, în jurul său, decât skiori veniţi aici, anume, ca să înveţe ori să se perfecţioneze. Viaţa care se duce, aici, e destul de curioasă şi reglementată de orele de curs, cari au loc, dimineaţa şi seara. Rezultă o anumită disciplină, consimţită, de altfel, de toţi cei prezenţi, căci toată lumea se înscrie la cursuri. Excepţiunile sunt rare.

Şcoala nu posedă nici o clădire. Bineînţeles, pantele înzăpezite servesc drept... săli de clasă. Singurul loc adăpostit e un simplu biurou de înscriere, într'un hotel şi ici colo, în vasta încercuire de nea, sunt fixate potouri cu tablouri indicatoare. Fiecare potou poartă o indicaţie, o cifră şi o literă. Sunt indicaţiunile fiecărei clase şi în dreptul lor, are loc, dimineaţa şi seara, adunarea elevilor, la ora fixată.

Iată, pe scurt, cum este organizat învăţământul.

Clasele sunt în număr de zece. Fiecare adună câte doisprezece, maximum cincisprezece elevi, şi sunt, natural, dublate sau triplate, după numărul aderenţilor.

In fruntea fiecărei clase se află un profesor, în general fiu al locului, născut la Stuben sau la Lesch, sate depe văile învecinate. Sunt toţi, e dela sine înţeles, skiori recunoscuţi şi fiecare dintre ei ar putea preda totalitatea metodei, însă, conform clasei căreia îi eşti repartizat, fiecare îşi mărgineşte învăţământul la programul precis pe care trebuie să-l urmeze.

Aceste zece clase corespund, în adevăr, unei progresiuni precis definite.

In primul rând, ele se subdivid în cinci clase B şi cinci clase A, cari merg pereche, 1A-1B, 2A-2B, etc.

Programul claselor A şi B este identic, numai că cei din categoria A execută mai rapid şi pe pante mai dificile exerciţiile învăţate în B. Elevii debutează în clasa 5 B, urmând progresia următoare:

5 B. Urcare, învârtire pe loc. Coborâre.

5 A. Aceleaşi exerciţii pe terenuri mai dificile.

4 B. Viragii în Stem.

4 A. Aceleaşi exerciţii pe o pantă mai puternică.

3 B. Viragii în Stem şi derapare.

3 A. Aceleaşi exerciţii, mai repede. Panta mai puternică.

2 B. Stem Christiania.

2 A. Stem Christiania mai repede, pantă mult mai pronunţată.

1 B. Stembogen, stem Cristiania pe teren variat.

1. A. Slalom pe o pantă aspră.

Incepând din clasa 4 A, o zi de lucru alternează cu o zi de plimbare de aplicaţie.

Fără a intra în technica skiului, trebuie să precizăm că, în ce priveşte metodele de învăţământ, cursul de clasă se efectuiază în modul următor:

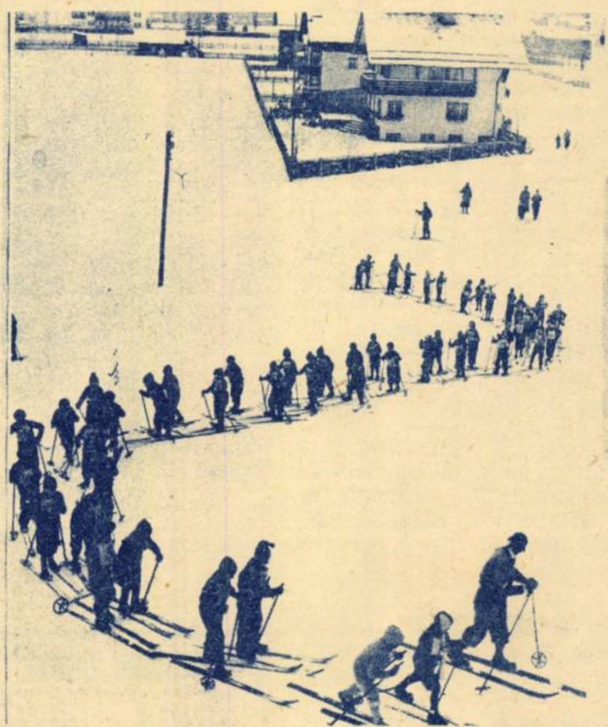

Louis Chiron, campionul automobilistic al Europei, lucrează actualmente ca să devină deasemenea campion de sky.

Sosiţi la punctul favorabil, elevii se înşiruie, unul lângă altul, pe pantă; profesorul execută o demonstraţie a mişcării prescrise şi fiecare elev, la rând, repetă mişcarea.

Sistemul acesta creiază o excelentă emulaţie; după fiecare execuţie profesorul face critica şi aceasta constituie pentru toţi un învăţământ.

Numărul practicanţilor skiului sporeşte în fiecare an, căci e un sport care nu numără decât fanatici. Nu ar fi lipsit de interes să se caute şi la noi mijloacele de funcţionare ale unei şcoli la Poiana-Braşov ori la Predeal, pentru perfecţionarea celui mai frumos dintre sporturi.

Plecarea spre pantele de lucru.

O femeie a îndrăznit...

(Continuare din pag. 227)

la asfinţitul soarelui. Imi continuai drumul».

Comandantul postului unde ajunsese d-na Dickson îi puse la dispoziţie opt sute de oameni, majoritatea prizonieri, cari fură conduşi, cu lanţurile încă la picioare, până la locul unde rămăsese automobilul.

— In patruzeci şi opt de ore, continuă Eva Dickson povestirea, oamenii construiră un mare pod, peste care îmi putui continua drumul în interiorul Saharei.

— Sahara?

— Da, da! Sahara, exclamă surâzând d-na Dickson.

S'ar zice că a traversat pustiul cum se străbate Place de la Concorde, la Paris.

— Nu mai aveam benzină şi, târâş-grăpiş, am putut ajunge la un post Shell de alimentare. Arabul care trăia la depozit păru încântat să mă vadă şi începu să flecărească. Imi povesti, înveselit, că predecesorul său în marea slujbă ce-o îndeplinea înebunise şi că omul pe care-l înlocuise nebunul, muri la rândul lui din cauza lipsei de apă.

In momentul când trebuia sămi dea benzină, arabul îmi ceru bonurile cari se procură în ultimul oraş străbătut, pentru a putea căpăta benzină în pustiu. Observai că le pierdusem.

Moment critic! Foarte conştiincios şi autoritar, arabul refuză să-mi dea benzină la care socotea el că nu am nici un drept.

Maşinal, încep să mă caut în buzunar, poate totuşi vom găsi un ticket. Dar arabul crezu deja că vreau să îndrept revolverul asupra lui. Şi redevenind om, din funcţionarul ce fusese până atunci, îmi dădu toată benzina de care aveam nevoie. Trebue să recunosc că aşi fi fost în stare să-l dobor, dacă m'ar fi lăsat în pană în plin deşert.

D-na Dickson isbucneşte în râsete.

— Mai departe, o ceată de Tuaregi împresurară automobilul. Ce voiau dela mine? Nu am stat să-mi dau seama. Dar cum ştiam ce reputaţie faimoasă au, apăsai asupra acceleratorului şi toţi s'au îndepărtat în goană.

— Şi apoi?

— Apoi? Nimic; Ba da, o criză de malaria care m'a lăsat optsprezece ore fără cunoştinţă. Abia însufleţită, aud o vâjâitură de-aupra capului meu şi, când mă uit mai bine, văd un avion care sboară în direcţia noastră. Aterizează. Pilotul coboară. Recunosc pe faimosul reporter Seabrook, acelaş care îmi urase drum bun la plecare. Se apropie de mine şi-mi spune surâzând:

— Bonjour, d-nă Dickson. Cum îţi merge?

— Foarte bine, dar d-tale?

— Mersi, excelent.

«Mi se pare că sunt pe un bulevard de metropolă, atât era de uluitoare întâlnirea aceasta în plin deşert. Seabrook îmi strânse viguros mâinile şi îşi reluă sborul. Eu făcui acelaş lucru, de la volanul automobilului. Ce prestigiu mai putea avea Sahara pentru mine, când un prieten cobora, atât de simplu din văzduh, spre a-mi da mâna?...

Am atins sudul algerian pela 20 Decembrie şi petrecui noaptea de Crăciun, fiind singura albă în «boatele» arabe, gândindumă, nu fără melancolie, la veselul pom de Crăciun din ţara mea.

«Avui onoarea să plac şefului arab, care îmi dădea onorurile

Hassan, negrul lui Mrs. Dickson.

satului. El îl întrebă pe Hassan: «Cât costă femeia ta? Aşi vrea s'o cumpăr»

— Nu-i de vânzare, — răspunse mândru Hassan.

Intreprida exploratoare începe să se plimbe prin odaie.

— Aşi vrea să mai ştiu...

— Domnule, răspunde ea reporterului, un interview ca acesta e mult mai greu de suportat, te asigur, decât traversarea Saharei...

Cartierul general a târgului cu fete

(Continuare din pag. 226)

tă societatea găzduită de cârciuma Santa Anna nu mai putu ieşi din casă, deoarece uşile toate erau încercuite de carabinieri.

Simultan, diferiţi negustori de fete din Atena, Cairo, Bordeaux, Havre şi Constantinopol erau «deranjaţi» în libertatea lor de acţiune.

ŞI TOTUL SE SFARŞEŞTE CU BINE

. Marfa sorei Paolina s'a reîntors, treptat, vindecată de vicii, în ţările respective de unde provenia.

Stareţa a condus'o pe fiecare oiţă rătăcită la tren sau la vapor şi, apoi, s'a întors în liniştea mânăstirii.

Salvase şeasezeci de fiinţe omeneşti. Acolo, sus, de-asupra frumoasei Genua, ea şi-a reluat rugăciunile şi penitenţa reculegerii.

Ce fac gangsterii sub guvernarea lui Roosevelt

(Continuare din pag. 229)

ei «controlează» munca în diferitele întreprinderi industriale... şi, natural, încasările. Ei «organizează» veniturile coaforilor, brutarilor, funcţionarilor de bancă, zugravilor, manicuristelor, măcelarilor, etc. Conformându-se particularităţilor fiecărei profesiuni.

«Argumentele» lor favorite sunt bombele. De trei ani încoace, numai la Chicago, s'au lansat 509 bombe. Sistemul este mai mult decât eficace.

Mister Gordon Hostetter, şeful Asociaţiei funcţionarilor, duşman de moarte al gangsterilor, comunica cifre înspăimântătoare, reprezentând preţul cât ar costa pe locuitorii Statelor Unite «întreţinerea» bandiţilor. Numai la Chicago dijma anuală ce li se plăteşte este egală cu bugetul municipal, adică 165 milioane dolari; pentru ţara întreagă, contribuţia aceasta atinge, anual, cifra astronomică de 12 miliarde dol. **(1.980.000.000.000** lei). Datele acestea figurează, aidoma, în raportul comisiunii financiare a Statelor New-York. In medie, fiecare locuitor al Americei de Nord plăteşte, anual, între 96—144 dolari, pentru ca gangsterii să nu ducă lipsă de nimic.

La New York, **racket**-ul care operează, cu titluri false, încasează până la 400 milioane pe an.

In faţa acestei teribile primejdii, Mister G. Hostetter strigă: «Consideraţi cifrele acestea în funcţie de bugetele oraşelor unde a prins mai mult flagelul **racket-ului**. Măsuraţi răul produs de corupţiunea politicianilor, care nu încetează să crească, de pierderea oricărui respect faţă de legi. Spuneţi-vă că aceasta se petrece într'o epocă de depresiune industrială şi de dezastru economic. Cântăriţi atent, evidenţa aceasta, dacă puteţi şi veţi vedea că costul anual al crimelor depăşeşte, astăzi, în Statele-Unite, suma de 12 miliarde dolari».

Colonelul R. J. Randolph, preşedintele «Comisiunii celor şease» declară că nu trece zi, fără ca asociaţiile funcţionarilor să nu provoace formarea unor noui «uniuni» gangsterizate.

Astfel, după anumite conferinţe ale **bugaboo**-ilor cu vânzătorii de magazine, proprietarii prăvăliilor au fost informaţi de următoarea «inovaţie»: ei erau obligaţi, de atunci înainte, să nu angajeze decât vânzători cari simpatizează cu gangsterii, adică aceia cari le plătesc un impozit lunar; în schimb funcţionarii sunt «protejaţi» împotriva unei eventuale concedieri. Dacă patronii şi-ar permite să-i dea afară din serviciu, s'ar vedea asaltaţi de un bombardament sistematic al vitrinelor (cu ajutorul bombelor a-tot-putinte). Iată, prin urmare, un fel de asigurare socială.

Se numără la Chicago până la 163 **«racket-syndicats»**, şi nu există nici un motiv ca numărul lor să nu sporească. Căci, dacă 163 ramuri din activitatea industrială au putut fi «gangsterizate», fără prea multe dificultăţi, dece nu s'ar lăsa, la urma urmei, «convinse», şi celelalte?

Oamenii cinstiţi şi bravi, cari nu se tem să numească lucrurile pe nume, văd origina răului în legăturile strânse ce există între profesioniştii crimei şi politicienii şi avocaţii corupţi. Dacă bandiţii ameninţă, ucid, incendiază, pe scurt, dacă ei reprezintă «puterea executivă», inspiratorii şi adevăraţii şefi se ascund, în schimb, în biurourile... juridice. Sunt doctori în drept, fără scrupule, cunoscând temeinic toate subterfugiile legilor, cari pentru onorariile exorbitante ce le primesc din partea gangsterilor, stabilesc forme legale pentru exerciţiul faptelor banditeşti de tot soiul. Mână în mână cu ei, merg şi poliţiştii.

In ultimul timp, agenţii de poliţie, încurajaţi de primarul Chicago-ului, au asaltat cartierul general al **regelui racketeer**-ilor, Frank Nitti. Colaborator intim al lui Al Capone, Nitti indica persoanele cu vază, în stare să fie tratate cu metoda **bugaboo**. Incercuiţi de poliţie, el şi paznicii săi s'au apărat ca nişte diavoli. In momentul în care agenţii forţau uşa camerii sale, Nitti, grav rănit, se silea să înghită un capăt de hârtie. I-a fost smuls la timp şi după o trudnică descifrare, s'a putut descoperi un document extrem de preţios.

Capătul de hârtie nu conţinea altceva decât o listă a politicienilor şi poliţiştilor, dela simplii subordonaţi la personagiile cele mai sus puse, cari favorizau activitatea gangsterilor.

S'au operat 565 arestări şi încă nu se ajunsese la cele mai senzaţionale. Insă, nu se ştie dece, lucrurile se tărăgănau, zilele treceau şi faimoasa listă era dată uitării...

Insuşi Nitti, internat într'un spital, păstră, în tot timpul interogatoriilor, o tăcere dârză.

Ar trebui, natural, să se creieze un front unic al tuturor prietenilor legii, al tuturor cetăţenilor oneşti, în vederea luptei fără cruţare contra îngrozitorului flagel. Trebuie să se realizeze o reformă legislativă fundamentală, căci nici poliţia, nici autorităţile nu mai pot face faţă dezastrului.

«Cum să ne putem oare resemna să credem că lumea americană a afacerilor şi guvernul dela Washington vor capitula în faţa gangsterilor», strigă, patetic, mister Hostetter.

Noul preşedinte al Statelor-Unite are de dovedit, din primele zile ale funcţionării sale, că speranţele pe cari le-au pus cetăţenii într'însul, au fost întemeiate.

A. DESMORILLON

DE PRETUTINDENI

Dansul dracului

Maeştrii de dans din lumea întreagă sunt iarăşi în dilemă neştiind ce dans nou să lanseze pentru anul în curs. Rumba este de mult perimată, iar tangoul, menţinându-se pe poziţie, nu reuşeşte să mulţumească pe deplin curiozitatea tinerelor perechi.

Aşa se explică faptul că o expediţie de profesori de dans, englezi, au părăsit zilele acestea Londra, cu destinaţia spre Indii. Ei îşi propun să cerceteze, acolo, câte-va feluri de paşi din dansurile rituale. In special, vor să combine un «dans al dracului», care ar urma să antreneze pe toţi dansatorii mondeni ai continentelor. Dificultatea e că această nouă combinaţiune e... dată dracului şi că necesită o orchestră specială, formată din instrumente indiene. Dar n'aveţi nici o grijă: o să avem şi «dansul dracului»...

Divorţuri după comandă

La Cuernavaca, metropola statului mexican Morelo, s'a înfiinţat o agenţie comercială care furnizează în schimbul sumei de 550 dolari, cataloage diferite conţinând tot felul de... motive de divorţ. Agenţia se obligă să rezolve toate felurile de despărţire a soţilor, sub toate raporturile. Ea afirmă că nu cunoaşte dificultate în procedura legilor. Mai mult: agenţia se obligă să recomande perechilor pe cari le divorţează ce partener ori parteneră ar fi nimerit să-şi caute, într'o a doua uniune.

In Brazilia după cafea, se ard bilete de bancă

(Foto excl. Keystone)

Pentru a... asana finanţele ţării, guvernul brazilian a dat ordin să se ardă o mare cantitate de bilete de bancă cari circulau, spun financiarii, în prea mare cantitate. După ce anul trecut, mii de tone de cafea au fost azvârlite în mare sau întrebuinţate la încălzitul locomotivelor pentru ca să nu se scadă preţul, acum a venit rândul bancnotelor... In timp ce milioane de şomeri mor de foame...

Gulliver lângă un pitic

(Foto excl. Keystone)

Primo Carnera, gigantul boxeur italian, ştie să se facă şi «mititel», când o gazdă graţioasă îl invită să ia ceaiul, în compania... păpuşilor sale. Iată-l pe Carnera, lăsându-se servit de fetiţa Adelaida Biers, fiica unui bun prieten al campionului uriaş.

Condamnarea la moarte a unui elefant

In Grădina Zoologică din Basel s'a petrecut un fapt cu totul extraordinar. Elefantul Johnny l-a prins de mijloc, cu trompa, pe paznicul său, l'a ridicat în aer şi apoi l-a trântit la pământ, omorându-l pe loc. Scena s'a petrecut atât de vertiginos şi de irezistibil, încât nimeni n'a putut interveni. Elefantul acesta a mai omorât pe un paznic în anul 1923.

In urma acestei crime repetate, consiliul de administraţie al Grădinei Zoologice din Basel a hotărât condamnarea la moarte a lui Johnny. Sentinţa a fost imediat executată. Un vânător rutinat l'a nimerit pe Johnny, drept în frunte cu un glonte blindat şi puternicul animal încetă din viaţă după cinci minute.

Originea acului şi degetarului

Acul şi degetarul, aceste două accesorii indispensabile pentru cusut au o origină foarte îndepărtată, mai ales acul.

Născocirea acului de fier e atribuită Indienilor, cari se foloseau de el încă cu două secole înainte de era creştină.

Degetarul cu care se împinge acul, era la început de piele. Croitorii l'au folosit din secolul XII-lea.

Abia cu mult mai târziu şi-a făcut apariţia degetarul de metal. Natural, cele de fildeş, de os şi de orice alt material, afară de metal, sunt de dată mult mai recentă.

Bărci de pescari... ameninţate de sardele

In micul port Deal, din apropiere de Dover (coasta engleză a Mării Mânecii), o flotilă de pescari a dat pe un astfel de «banc» de sardele, încât bărcile s'au văzut ameninţate să se scufunde.

In adevăr, sardelele au năvălit în număr atât de mare în năvoadele prinse de barcă, încât acestea, neputând rezista greutăţii care le atrăgea în jos, riscau dintr'un moment într'altul să se răstoarne.

Pescarii au dat semnale de alarmă şi, în grabă, a sosit la faţa locului o flotilă de salvare, care a «descurcat», cu chiu cu vai, plasele pline cu sardele.

In luptă cu un crocodil

Lupta feroce pe care o vedeţi în ilustraţiunea noastră, între un om şi un crocodil, reprezintă episodul dramatic al unui dresor de animale suedez care, în Africa, atacat pe neaşteptate, a căzut pradă colţilor unei necruţătoare reptile. Jack Ilson, acesta e numele dresorului, a reuşit totuşi să se libereze de sub căngile fiorosului animal şi să-şi vadă perpetuată iscusinţa luptei sale într'un instantaneu prins într'un mod atât de neprevăzut de un fotograf amator aflător în împrejurimi.

IRONIA UNEI CASSE DE FIER

nuvelă de HAL PINK

— D-l Groeschen e acasă?

Bătrânul servitor o privi de sus până jos pe încântătoarea femeiușcă, purtând o elegantă tocă verde pe vârful capului. Vorbia cu un ușor accent american și automobilul de mare lux din care descinsese rămăsese încă în fața casei.

— Nu, domnișoară, spuse servitorul în cele din urmă.

Incântătoarea femeie făcu o mutră delicioasă:

— Ah, mă urmărește ghinionul, exclamă ea. Și eu care speram de-atâta timp să-l găsesc aci!

Și, scotocind într'un mic portavizite elegant ea scoase o carte de vizită pe care stătea gravat, cu litere frumoase, numele său: «Helen Waldron».

— Țineam atâta să-i vizitez castelul, urmă ea. Găsesc că locuințele acestea vechi ale Angliei au un farmec cu totul special.

Spunând acestea, își închise port-vizit-ul.

— Vedeți, domnișoară, obiectă modest bătranul servitor, nu e în obiceiurile casei...

Adorabila femeie scoase atunci din geantă o bancnotă, care îi fâșâi între degete.

— Ascultă, domnule, spuse ea poimâine mă îmbarc pentru America, pe vasul *Mauritania;* aș fi dezolată să știu că nu am putut vizita Thornton Hall, după înconjurul pe care l-am făcut anume ca să-l văd.

Servitorul aruncă o scurtă privire asupra bancnotei albastre și spuse:

— Ințeleg, domnișoară, însă d-l Groeschen a dat instrucțiuni speciale să nu primim absolut pe nimeni...

— Bine, dar sunt o prietenă a lui, replică vizitatoarea, cu un delicios surâs, unul din acele surâsuri cunoscute ca putând dezarma chiar și pe cei mai îndărătnici dușmani ai femeilor.

Bancnota trecu în altă mână, cum se și cuvenia.

—In cazul acesta, adăogă bătrânul, e sigur că d-l Groeschen nu va avea nimic împotrivă că v'am dat onorurile casei.

Și o introduse pe vizitatoare în hall-ul tapetat cu stejar bătrân.

— Aceasta e partea cea mai veche a castelului. Datează din 1550. Armura aceasta...

— Ah, armura aceasta! Cum aș ține să o pot lua cu mine! repetă tânăra femeie cu o voce exaltată.

Servitorul surâse cu indulgență. Hotărât, fata aceasta cu ochii luminoși, cu înfățișarea naivă, cu gesturile vii, încântă instinctele părintești ale bătrânului. Alături de ea se simția învăluit de o profundă bunătate.

O plimbă pe drăgălașa musafiră din odaie în odaie, până în biuroul stăpânului.

— Iată odaia de lucru a d-lui Groeschen, spuse el, dând deoparte o poartă grea de stejar.

Miss Waldron căzu pur și simplu în extaz.

— Ce minunat! băigui ea, împreunând mâinile. Oh! vitrourile acestea vechi, plumbuite și vatra asta admirabilă, cum apasă peste toate trecutul și istoria! Până și cassa de bani pare bătrână...

— E un dulap de demult, preciză servitorul, însă d-l Groeschen are de gând să-l înlocuiască printr'o cassă de bani mai modernă.

— Are dreptate! complectă femeia. Apoi, apropiindu-se de fereastră, spuse: «Ce priveliște frumoasă. Imi permiți să fac un mic tur, afară? E o minunăție, parcul acesta!...

— Bucuros, domnișoară.

Și când, peste câte-va minute, automobilul porni, servitorul se simți într'adevăr dezolat.

— Ce dracu o mai fi asta! mormăi, în aceiași seară, d-l Groeschen camerisitului când după ce-și agățase pălăria pe cuier, găsi într'un buchet de flori din hall cartea de vizită a tinerei fete.

— O domnișoară a trecut după amiază pe aci. Spunea că vă cunoaște.

— Și ce voia?

— A trecut cu automobilul pe aici și voia să viziteze castelul. Cred că era o americană.

— Helen Waldron! Nu cunosc. D-l Groeschen sclipi din ochi, cu un aer gânditor.

Era un om vioiu. Negustor de pietre prețioase, se obișnuise, trăind în atmosfera londoneză dela Hatton Garden, să se ferească de oricine îi era necunoscut.

— Ai lăsat-o să intre? întrebă el.

Bătrânul servitor tuși pentru a-și face curaj.

— Era atât de încântătoare, fata aceasta, încât mi-am permis să-i arăt odăile principale. Venise într'un automobil superb. M'am gândit că nu aveți nimic împotrivă...

— Greșești când crezi asta, spuse cu o voce uscată magnatul giuvaerurilor. V'am spus deja că nu vreau să primesc pe nici un vizitator aci, oricât de încântătoare ar fi tinerele fete.

Incidentul întețise enervarea care mocnia de multă vreme într'ânsul.

Ca atâția alți comercianți, d-l Groeschen era victima crizei. Clienții săi obișnuiți, încovoindu-se sub povara taxelor și a impozitelor, nu mai aveau bani să cheltuiască în bijuterii. De aceea d-l Groeschen umbla veșnic supărat, căci se simția frustrat în eforturile sale lăudabile.

Totuși, cine vizita reședința lui din Thornton Hall, se încredința că proprietarul nu are motive să se plângă întotdeauna de afaceri.

Noaptea domnește pretutindeni. Sună ora două. Magnificul automobil care s'a oprit în fața peronului castelului stopează fără nici un sgomot în colțul parcului.

Thornton Hall e învăluit în întuneric. Chiar și luna a dispărut, sub ecranul de nouri grei.

Miss Helen Waldron se strecoară până la fereastra biuroului d-lui Groeschen. Ii trebuesc exact douăzeci de minute pentru a forța închizătura antică a vitroului.

Fără sgomot, fata sare în interiorul camerei. Domnește o tăcere adâncă, turburată numai de tictacul unui orologiu vechiu.

Incântătoarea fată rămâne mai întâiu înțepenită, într'o nemișcare absolută.

Stă și ascultă.

Apoi, neauzind nici un sgomot trage în jos perdelele ferestrei și proiectează fâșia subțire de lumină a unei lămpi de buzunar asupra bătrânei casse de bani ascunsă într'un colț.

Din poșeta ei de inocentă aparență, adorabila fată scoate o pungulită plină cu unelte delicate.

Timp de două ore ea încearcă cheile acestea drăgălașe în broasca masivului dulap. La orele patru, însfârșit, broasca cedează presiunii degetelor fine ale fetei și greoaia ușă de oțel se învârtește în țâțâni.

Cu razele torței sale electrice, miss Helen scrutează sertarele cassei de bani. Stupefacția ei nu cunoaște margini când le găsește goale... Nu însă absolut goale. Un obiect îi izbește privirea. Pe un sertăraș zace o carte de vizită... cartea ei de vizită, pe care o depusese, cu câte-va ore înainte, pe buchetul de flori din hall.

Fața fetei schimbă toate culorile când, la lumina lămpiței, își citește propriul nume. Bătăile pulsului i se accelerează. Pericol! Tăcerea însăși care domnește în castel pare să fie saturată...

Totuși nu se aude o mișcare. Cu un gest vioi, ea așează cartea de vizită la locul ei, închide dulapul și evadează fără sgomot pe fereastră, precum a venit.

O singură idee o urmărește: să dispară cât mai repede cu putință, fără a lăsa vre-o urmă compromițătoare. Cum nu și-a scos nici un moment mănușile de cauciuc nu se teme de vre-o amprentă.

(Continuarea în No. viitor)

Orașul porumbeilor și al piramidelor

(Continuare din pag. 233)

rupt de oameni în continuă frământare, de-alungul perspectivelor în fundul cărora, sprintene se înalță minaretele sau scânteie cupolele albastre ale moscheelor...

Câte moschee are Cairo?

Se pare că toate moscheele Orientului s'au adunat pe malurile Nilului. Dar trebue, mai presus de toate, dacă vrem să ne apropiem de împărăția fantastică a epocilor îndepărtate, dacă vrem să trăim o oră în panorama Fanteziei, să mergem la Citadelă care, pentru Cairo este ceia ce pentru Atena e Acropolele, iar pentru Roma Capitoliul.

Suntem aci în centrul unuia dintre cele mai vechi cartiere cu care se mândrește Cairo, în citadela armată căreia Saladin, în 1166 îi făuri întărituri de bastioane și turnuri crenelate. Aci răsare moscheia lui Mahomed en Nasser, construită în anul 300, aceia a lui Soliman, ridicată în anul 500 și apoi a lui Mahomed Ali, cea mai modernă, sfârșită în anul 800.

In dreapta, se ivesc minaretele moscheei lui Mahmudieh și turnul cel mare al moscheei Sultanului Hassan, cari au fost bombardate de armatele lui Napoleon.

In stânga, dincolo de bastioane, se desfășoară întreaga panoramă a orașului, cu fundul pierdut în depărtare, în ceasul amurgului, cu marile piramide ce se înalță, profilându-se pe cer ca niște dealuri albastre...

Iar în mijloc, presărat cu pânzele albe ale corăbiilor, curge Nilul...

Cu apele lui liniștite, aduce mâlul fecund din care, după o legendă de multe ori milenară, s'a născut prea roditorul pământ al Egiptului.

Nilul și Egiptul: o unitate pururea nedespărțită! Unul fără altul nu poate să existe și cu drept cuvânt se poate spune că fluviul acesta străbate pământul Egiptului așa precum linia norocului străbate palma mânei.

Opera uriașă a naturei, opera fantastică a omului care zăgăzuind și canalizând creșterea fluviului a făcut astfel ca din apele sale să isvorască bogăția și belșugul în locul deșertului și al distrugerii!..

Un sistem complicat de indiguire, transversală și perpendiculară, peste fluviu — lățimea mijlocie a Nilului întrece în Egiptul de sus doi chilometri, astfel că e lesne de închipuit ce întindere au digurile cari îl traversează — face astfel ca inundațiile normale cari se manifestă la epoci fixe, corespunzătoare topirei zăpezilor în bazinul marilor lacuri ecuatoriale, să fie secătuite printr'o rețea de canaluri de indiguire, pentru fecundarea văei ce o străbate fluviul.

In chipul acesta, fluviul e obligat anual să desfășoare pe pământul trudit, rodnicia pe care apele sale o răpesc nesecatelor rezerve ecuatoriale și asemeni unui uriaș înlănțuit, reînsuflețește cu lenea zăbavnică a inundațiilor stăvilite, bogăția unui pământ pe care el însuși a făcut-o să vie pe lumea aceasta mai înainte ca oamenii să apară pe malurile lui albastre!

ŞI AL PIRAMIDELOR

Un drum modern uneşte oraşul Cairo cu Piramidele. Iată-le: dar mai sunt încă şase kilometri până să ajungem la ele!

Infăşurate în vălul alb, având brăţări de argint la mâini şi la fluerul piciorului, femeile din Egipt mai poartă cu ele acel misterios farmec feminin al orientului.

Unele femei egiptene poartă un plastron de lână care le acoperă jumătate faţă şi care e legat de fişiu printr'un lănţişor de aur. Aspectul este de o originalitate incomparabilă

coastele Mokattam-ului, pe malul drept al Nilului. Era prin anul 640 înainte de Christos. Sosise ceasul de plecare. Armata îşi ridica taberile ca să pornească întru cucerirea Alexandriei. Dar generalul văzu că de-asupra cortului său se cuibărise două porumbiţe. Cine ştie dacă nu văzu în ele chiar un bun augur al victoriei! De aceia, porunci să se ridice toate corturile şi să rămâe în picioare numai al său, pentru ca să cruţe cuibul celor două păsări. Imprejurul acelui cuib, sub sborul lin al porumbeilor, se născu astfel cel dintâi sat din oraşul acela care trebuia să fie mai târziu Cairo. Acesta se numi satul Fostat, (cuibul) la care avea să se alăture apoi satele El Ankar şi El Quata, şi, în sfârşit, pe la 1000, în anul 358 al Egirei, cetatea care cu numele de El Cahirah (Victorioasă) trebuia să dea numele actual de Cairo.

Oraş foarte întins, unde desvoltarea cartierelor în stil occidental n'a turburat întru nimic caracterul măreţului oraş arab — cel mai mare din lumea islamică, după Istambul — Cairo este oraşul marilor bazare, centrul de încrucişare al comerţului între cele trei continente: Asia, Africa şi Europa.

Nomadismului arabilor i se opune dragostea egiptenilor de pământul natal şi oraşele lor, foarte populate, străbătute de o viaţă spirituală şi pitorească.

Când doarme Cairo?

Dintre toate oraşele Africei, el este singurul care ar merita numele de oraş al insomniei. Egipteanului îi place să trăiască în stradă, în pieţe, în parcurile oraşului său, printre sutele de culori fastuoase ale construcţiilor, prin sgomotul asurzitor al bazarelor, cari abundă, de toate artele şi meşteşugurile.

Pe străzile sale, între culisele unei lumi unde se întâlneşte la fiece încrucişare Orientul cu Occidentul, curge un val neîntre-

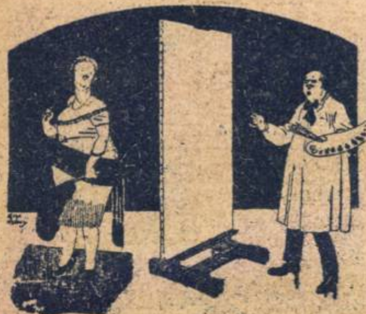
(Continuarea în pag. 234)

Apele roditoare ale Nilului trec prin digul cel mare dela Assuan

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Dorinţă greu de împlinit

Doamna: — **Şi apoi, ce părere aveţi: portretul îmi va semăna întocmai?**
Pictorul: — **Dacă ţineţi neapărat...**

LA UN MATCH DE BOX

— Trei dinţi dintr'o singură lovitură!... Bravo! Bravo!
— Eşti crud...
— Nu, sunt dentist!

UN IUBITOR DE COPII

— Vă plac copiii?
— Grozav. Ei umplu casa de linişte — după ce s'au culcat!

PORCUL ŞI NUNTA DE ARGINT

Se apropie ziua nunţii de argint într'un menaj ţărănesc.
— Tăiem porcul cel gras de nuntă? întreabă nevasta.
— Nu! răspunde mârâind ţăranul. Ce e porcul de vină dacă de douăzeci şi cinci de ani îţi duc jugul?

O MARTORA

Judecătorul (se adresează bucătăresei, adusă ca martoră, în procesul de divorţ, al foştilor ei stăpâni). — Dumneata, ce ştii?
— Eu, să trăiţi, boerule, ştiu să gătesc.

SEDIUL MEMORIEI

Profesorul (după ce i-a aplicat lui Ionel o corecţiune straşnică în partea cea mai cărnoasă a corpului). — Aşa, de acum ai să ţii minte ce lecţie ai de învăţat.
Ionel. — Apoi de ce m'aţi bătut acolo; doar capul e de vină.

SITUAŢIE IDENTICA

O doamnă (către unul care o acostează). — Află, domnule, că sunt femeie cu bărbat.
— Cum s'a nimerit. Şi eu sunt bărbat cu nevastă.

Pricepere sportivă

— **Fantastic!... aleargă ca şi Nurmi!...**
— **Şi tu ştii cum aleargă Nurmi?**
— **Da... Fantastic!**

«ECUAŢII ETNICE»

Revista americană «Life» publică următoarele «ecuaţii etnice»:
Un rus: geniu; doi ruşi: scandal; trei ruşi: revoluţie.
Un german: nimic; doi germani: ascultare; trei germani: organizaţie.
Un englez: stupiditate; doi englezi: o societate; trei englezi: imperiu mondial.

AU RAMAS IN DRUM...

Amfitrionul (către şofer). — Unde sunt musafirii după cari te-ai dus?
Şoferul. — Puteţi să vă aşezaţi la masă fără ei, că mai întârziază puţin.
— Cum aşa?
— Am izbit puţin maşina de un copac şi boerii s'au dus un pic pe la spital.

EROARE JUDICIARA

Avocatul (către pungaşul achitat). — Acum că am obţinut sentinţa de achitare, plăteşte-mi restul onorariului convenit.
Pungaşul. — Să am iertare, domnule avocat, dar s'a comis o eroare judiciară şi nu am să mai plătesc nimic.
— Nu te înţeleg.
— Foarte simplu: am fost pe nedrept achitat, pentrucă — precum ştiţi şi dv. — v'am mărturisit doar — furtul eu l-am comis. Prin urmare eu fiind achitat nu din cauza dvs. ci din eroare judiciară nu vă mai datorez nimic.

ANECDOTA SCOŢIANA

— Ce tarif ai până la gară?
— Patruzeci de lei pentru pasager, iar bagajele gratis.
— Bine; du-mi bagajele, căci eu vin pe jos.

COMPENSAŢIE

Pictorul. — Ce zici, meştere, facem târgul? D-ta îmi faci un costum, şi eu, în schimb, îţi fac portretul.
Croitorul. — De lucru, mă învoiesc; însă d-ta să plăteşti stofa, şi eu plătesc cât o costa vopseaua...

Pregătiri pentru bal mascat

— Te asigur, Ghiţă, că o să fi foarte bine ca muşchetar.
— Nu, e prea comun, prefer costumul ăsta de scafandrier.

Reflecţia unui skior nenorocos

— **Cred că ar fi fost mai nimerit să ataşez skiurile de spate!...**

No. 12
Anul XII.

„OGLINDA LUMII"

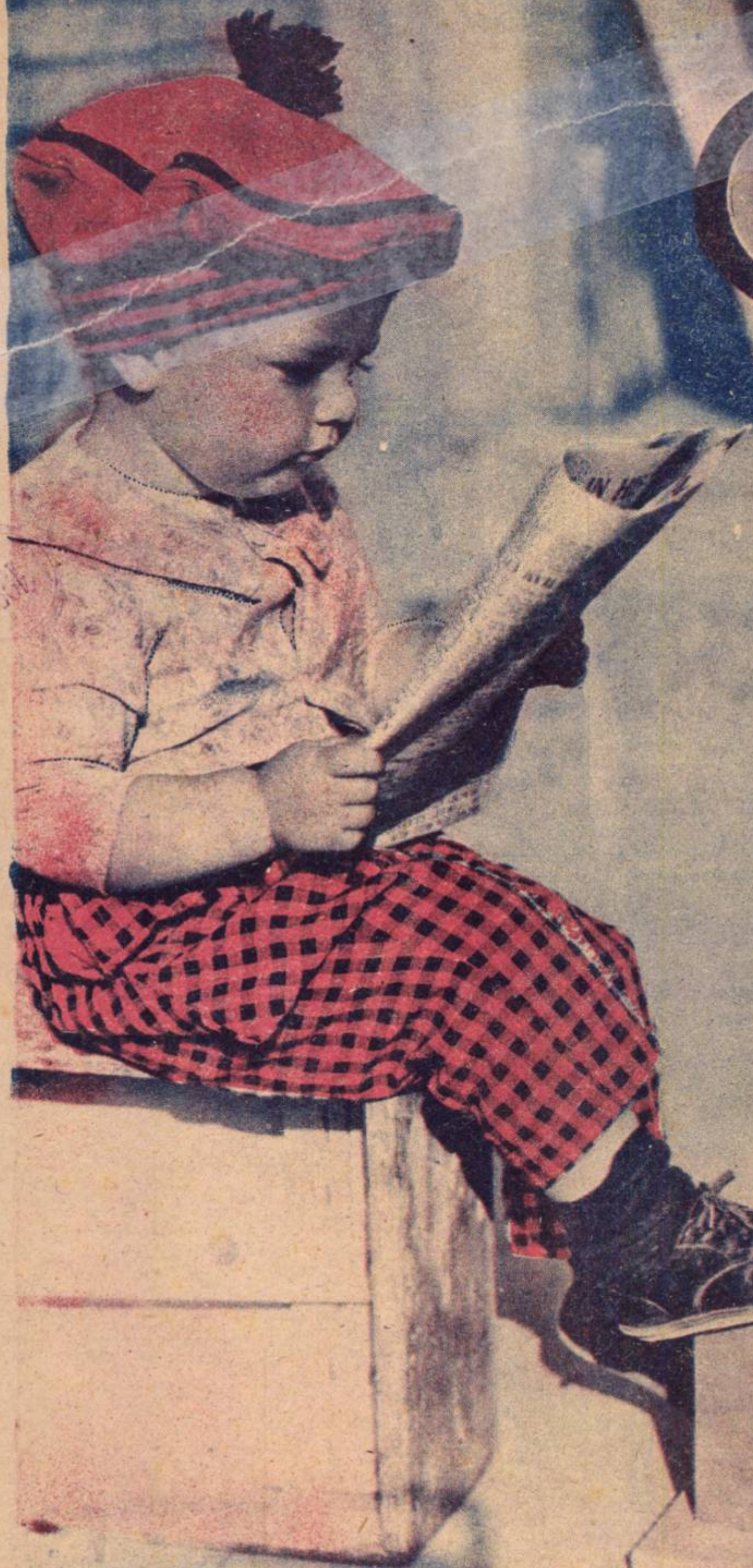
18 Martie 1933

Redacţia şi Administraţia Bucureşti I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
Palatul «EMINESCU» (S. A.) Telefon 325/34 şi 325/35

Abonamente pe un an 250 le[i] / pe 6 luni 125

OGLINDA LUMII

18 MARTIE 1933
ANUL XII.
No. 12

„Spanky" și regisorul Stymie într'o scenă de film. (Vezi articolul din corpul revistei: „Aștrii cari răsar")

Foto M. G. M.

20 PAGINI
5 Lei

Biblioteca Universității